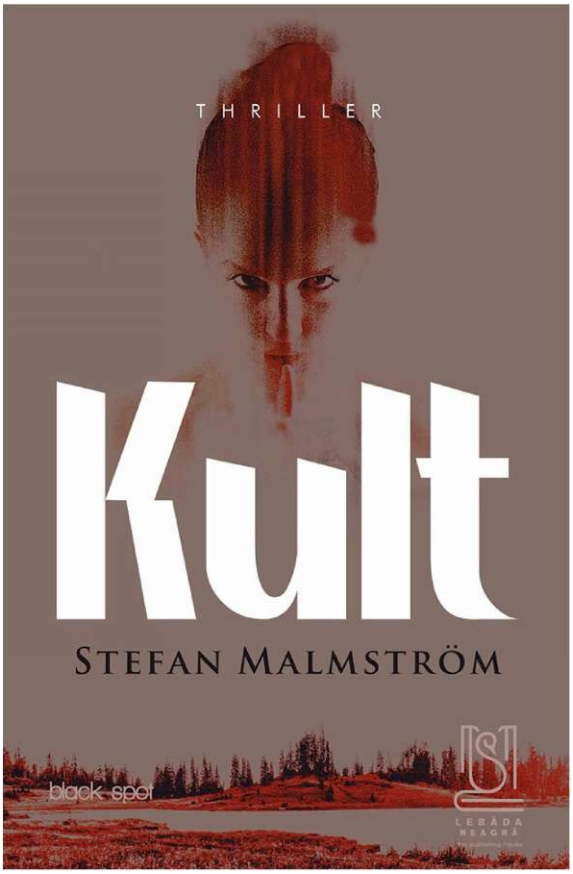
THRILLER
Kult
STEFAN MALMSTRÖM
black spot

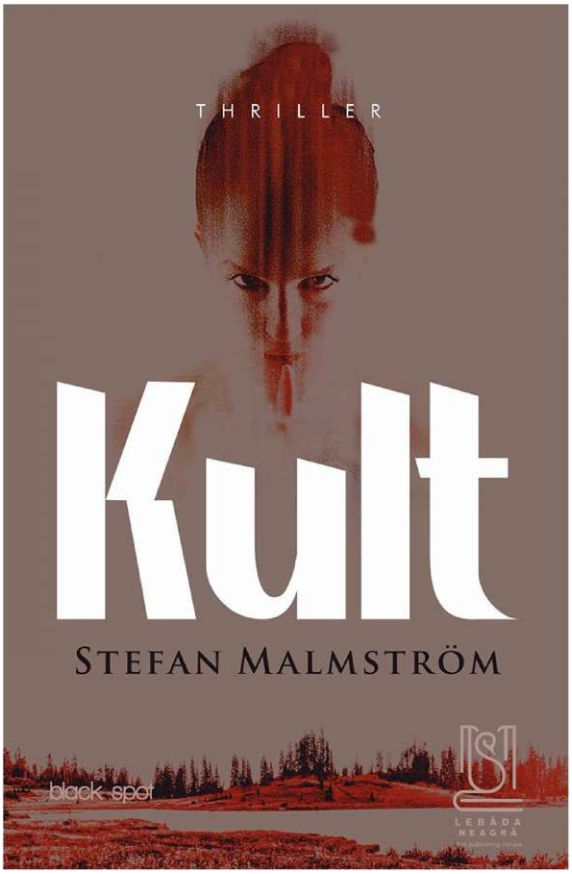

Stefan Malmström
KULT
Traducere în limba română de Alexandra-Maria Vrînceanu
Lebăda Neagră
Iaşi, 2022

1-
E B A D A
EA&RĂ
Stefan Malmstrom
Original title KULT
Originally published in the Swedish language under the title Hjarntvattad in 2017.
This edition published by Silvertail Books in 2019. www.silvertailbooks.com English language edition: Copyright © Stefan Malmstrom 2019
The right of Stefan Malmstrom to be identified as the author of this work has been asserted.
All rights reserved by the author throughout the world.
© 2022 by Editura Lebăda Neagră pentru prezenta ediţie în limba română
www. blackswanpiiblishing. ro Editura Lebăda Neagră Iaşi, B-dul Chimiei nr. 2, bl. CI, et. 2, ap. 22, 70039

1

ISBN print: 978-606-9682-92-0 ISBN ePub: 978-606-9682-93-7 ISBN pdf: 978-606-9682-94-4
Credit foto copertă: © iStock.com/GeorgePeters

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Ştefan Malmstrom este un fost jurnalist de ştiri, care a lucrat pentru serviciul naţional suedez de radiodifuziune Sveriges Radio, precum şi pentru postul de televiziune suedez TV4. în prezent este consultant, lector şi autor. încă de la o vârstă fragedă, manipulat fiind, Ştefan s-a alăturat Bisericii Scientologice din Hässleholm, un orăşel din sudul Suediei. Kult este prima sa carte şi este bazată pe experienţele trăite în perioada în care a făcut parte din această confesiune.

„Noaptea s-a lăsat peste-al nostru Pământ. Totu-i scăldat în lumină înstelată, străluceşte pretutindeni! Micile noastre lumi cutreieră atât de departe... Negura pare fără de sfârşit. Negura şi-adâncul şi amurgul, De ce, oare, le iubesc atât? Deşi stelele cutreieră atât de departe, Pământu-i, totuşi, căminul nostru omenesc.” Erik Blomberg

Cu excepţia personajelor care aparţin în mod clar de domeniul public, toate personajele din cartea de faţă sunt fictive, iar orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau decedate este pur întâmplătoare.

1.

Luke încerca să bage cheia în broască, dar mâna îi tremura. Ceva nu era în regulă. Nu era deloc în regulă.

— Deschide uşa odată! strigă Therese, fosta soţie a lui Viktor, care se afla în spatele lui Luke, pe punctul de a face o criză de isterie.

Era o zi de luni, la opt jumătate seara, şi se aflau la uşa apartamentului lui Viktor, la etajul al treilea al clădirii de pe strada Alamedan nr. 30, în centrul oraşului Karlskrona.

Luke înjură în sinea lui. Cheia pur şi simplu se încăpăţâna să nu intre.

— Cred că mi-ai dat altă cheie, spuse el. Asta nu intră în yală. Therese îl apucă de braţ şi încercă să i-o ia din mână.

— Dă-mi-o mie. Rezolv eu. Luke îşi smunci braţul.

— Nu, mă descurc, îi spuse pe un ton tăios, dar se simţi imediat vinovat pentru că îi vorbise atât de aspru.

Nu era corect să-i vorbească aşa lui Therese, căci avea tot dreptul să fie din cale-afară de îngrijorată. Viktor ar fi trebuit să fi ajuns acasă la Luke, însoţit fiind de Agnes, fiica sa şi a Theresei, în vârstă de patru ani, să ia cu toţii cina cu două ore şi jumătate în urmă, la şase. Când a văzut că întârzie o oră, Luke a încercat să dea de Viktor la telefon, care nu a răspuns la mobil. O oră mai târziu, Luke era deja îngrijorat şi s-a hotărât să plece de la cabana sa din Bjorkholmen, pornind spre locuinţa lui Viktor (un apartament cu cinci dormitoare, întins pe trei mii de metri pătraţi, aflat într-un bloc

spectaculos de cărămidă şi granit). Viktor, cel mai bun prieten al său, locuia acolo de trei ani, de când divorţase de Therese.
Când Luke ajunse la etajul trei, auzi muzică răsunând din apartamentul lui Viktor şi presupuse că acesta din urmă era acasă, cu Agnes. Dar uşa era încuiată, iar când Luke sună la sonerie, nu primi răspuns. După zece minute de sunat şi de bătut la uşă, Luke îşi dădu seama că trebuie să o sune pe Therese, care avea o cheie de rezervă.
Sună de patru ori şi Therese îi răspunse. Auzi zgomote şi voci pe fundal. Era la o petrecere de serviciu, iar faptul că Luke îi cerea cheia de rezervă o irită şi o impacientă. îi spuse că o lăsase pe Agnes la Viktor pe la ora cinci, iar totul părea în regulă. îi promise lui Luke că va veni de îndată ce va putea ca să-i returneze cheia.
Imediat ce încheie apelul, Luke apăsă pe buton pentru a trimite liftul la parter, ca Therese să nu trebuiască să urce pe scări. După zece minute, auzi liftul cum se pune în mişcare. Liftul se opri la etajul său, uşile se deschiseră şi Therese ieşi, machiată şi îmbrăcată în haine de petrecere.
— Custodia comună n-a fost o idee bună, spuse ea dintr-o suflare. Abia e-n stare să aibă grijă de el. Cum naiba să poată avea grijă şi de un copil? Mi-a stricat toată seara, continuă ea, dându-i cheia lui Luke. Sărbătorim cea mai mare comandă plasată din istoria companiei, şi tocmai ne pregăteam să stăm la masă. Era un festin cu trei feluri. Clar o să trebuiască să se revanşeze faţă de mine pentru asta.
Trecuseră câteva minute, iar acea furie calmă lăsase loc unei panici pure şi primitive. Luke nu mai văzuse niciodată o mamă îngrozită pentru siguranţa copilului său, şi se număra printre cele mai puternice emoţii la care fusese martor îndeaproape. De aceea era şi mai disperat să intre cât mai repede în apartament.

Luke se uită atent la cheie. La început, crezuse că era una dintre acele chei care funcţionau oricum o băgai în broască, însă acum îşi dădu seama că o ţinea invers. O întoarse rapid şi intră complet în yală de această dată. Odată

ce o roti, auzi cum se deschide încuietoarea. Luke deschise larg uşa grea, moment în care muzica puternică îi răsună în timpane. Jazz.
Ciudat, se gândi el. Viktor urăşte jazzul.
Aprinse lumina în hol şi intră în apartamentul modern, în stil minimalist. Viktor nu se uitase deloc la bani după divorţul de Therese când achiziţionase apartamentul. Scosese şi înlocuise aproape tot: bucătărie nouă, băi noi, pardoseli finisate, zugrăvise toate încăperile, ce mai, renovase complet. Angajase o companie locală care se ocupa de decoraţiuni interioare şi le dăduse mână liberă. îl costase o avere, însă dacă era cineva care-şi permitea asta, acela era Viktor. Podeaua din holul principal consta în plăci din marmură, albe şi negre, amplasate precum o tablă de şah. Pereţii erau albi, biroul îngust şi negru aşezat sub un tablou semnat de Kjell Hobjer, artistul suedez de loc din provincia Blekinge. Tabloul înfăţişă un peşte roşu de mari dimensiuni, care aproape ocupa întreaga pânză, pe un fundal albastru-deschis.
Mintea lui Luke o luase razna şi-i treceau prin cap nenumărate întrebări care nu aveau răspuns. Oare era o scurgere de gaze? în minte îi apăru o imagine cu Viktor şi Agnes, leşinaţi în pat. însă nu se simţea niciun miros de gaz. Aerul mirosea a curat. Viktor angajase o femeie care făcea curăţenie, iar aceasta venea de obicei duminica.
Al naibii de ciudat, se gândi el. Apartamentul în beznă şi muzică jazz dată la maxim. Asta nu-i stă deloc în fire lui Viktor.
— Viktor! strigă Luke pe când Therese trecu rapid pe lângă el, deschise larg uşa camerei lui Agnes, aprinse lumina, se uită înăuntru, după care începu să caute prin celelalte încăperi.

Luke se uită şi el prin camera fetiţei. Patul era gol, iar pilota zăcea pe jos. Pernele roz şi animalele de pluş erau aşezate ordonat pe micul fotoliu roşu. Pe noptieră se vedea cartea de basme cu prinţese din care îi citise Luke sâmbăta trecută, înainte de culcare.

Luke se îndreptă cu paşi repezi spre sufrageria imensă. Văzu că era deschis calculatorul, de unde se şi auzea muzica. O văzu pe Therese cum se opreşte brusc la intrarea în încăpere. Aceasta ţipă şi dispăru din câmpul lui vizual. După câteva clipe, Luke rămase şi el înmărmurit în acelaşi loc, văzând-o pe Therese aplecată deasupra lui Agnes, care zăcea pe canapeaua gri-deschis în cămaşa de noapte. Vomitase şi părea cufundată într-un somn adânc.

Luke întoarse capul şi îi îngheţă sângele în vine când îl zări pe Viktor, care atârna fără viaţă cu un laţ în jurul gâtului, legat de uşa de la baie.

Luke fugi spre Viktor, pe eare-l ridică în timp ce îl mişca într-o parte pentru ca frânghia să alunece peste tocul uşii. Sfoara fusese legată în jurul clanţei de cealaltă parte a uşii. Când îl dădu jos, obrazul lui Viktor îl atinse pe al său, şi Luke realiză deodată că era prima oară când se întâmplase acest lucru. De regulă, se îmbrăţişau dacă nu se mai văzuseră de câteva zile, dar nu se sărutau niciodată pe obraz. Era prima dată. Obrazul lui Viktor era rece.

— Ce naiba ai făcut, Viktor? Ce-ai făcut?

Vocea lui Luke tremura pe când îl întindea repede pe podea. în timp ce încerca să desfacă frânghia din jurul gâtului lui Viktor cu mişcări stângace, Luke simţi un iz de urină şi se uită în ochii prietenului său. Nici urmă de viaţă. încercă să vadă dacă mai respiră cumva, apoi verifică artera carotidă să vadă dacă are puls, însă fără rezultat. După câteva tentative neîndemânatice de a-i sufla aer în plămâni, renunţă. Nu putea depista nicio reacţie. Realizarea că Viktor era mort îi reaminti instantaneu de vremea petrecută drept membru al găştii „Rebelii diavolului”, ori de când umbla cu gaşca lui Johnny Attia în New York. Trecuseră cincisprezece ani de când văzuse moartea.

— Luke, e moartă!

Plânsetele lui Therese se transformaseră în ţipete, iar Luke se duse repede spre canapea. O împinse la o parte pe Therese, care începuse să o resusciteze pe fetiţă. Se aplecă peste ea, îşi apropie buzele de nasul lui Agnes şi simţi o răsuflare slabă.

— încă respiră, spuse el.

Luke împinse deoparte măsuţa de cafea cu piciorul, o întinse pe copilă pe covorul de la Ikea de un turcoaz palid şi începu să-i sufle aer în gură cu toată puterea pe care-o avea în plămâni. După câteva clipe, începu să îi apese pe piept cu ambele mâini. îi întinse lui Therese telefonul său mobil după primele treizeci de compresii.

— Sună la Salvare! Acum!

Se aplecă şi continuă să tot sufle şi să apese. Realiză că putea să-i crape coastele micuţe dacă nu are grijă, aşa că mai reduse puterea compresiilor. îi privi chipul pe măsură ce tot apăsa, sperând să vadă vreun semn de viaţă.

— Haide, Agnes, o imploră Luke. O să-ţi revii. Te rog.

Luke se uită câteva clipe la Therese. Aceasta era paralizată, cu telefonul în mână. Luke îşi dădu seama că nu va fi în stare să articuleze nimic inteligibil, aşa că luă telefonul înapoi.

— Continuă tu să apeşi. Numără de treizeci de ori. După asta, îi faci respiraţie gură la gură, îi spuse el lui Therese, ridicându-se în picioare şi formând numărul de la Urgenţe.

Răspunse imediat o voce de femeie.

— Am nevoie de o ambulanţă cât mai repede. Strada Alamedan, nr. 30. Sunt două persoane, una decedată, iar a doua este o fetiţă care încă respiră.

— Puteţi repeta, vă rog? încercaţi să vorbiţi puţin mai rar şi mai clar.

Am nevoie şi de numele dumneavoastră, mai spuse dispecera.

Când Luke era stresat, accentul său american devenea şi mai pronunţat, iar din această cauză suedezilor le venea mai greu să-l înţeleagă.

— Luke Bergmann. Avem nevoie de o salvare. Grăbiţi-vă naibii odată! Am aici o fetiţă de patru ani care o să moară!

— în regulă, încercaţi să vă calmaţi ca să înţeleg exact. Trageţi adânc aer în piept şi apoi spuneţi-mi unde vă aflaţi, atât adresa, cât şi oraşul.

Luke strânse din dinţi. Inspiră adânc şi încercă să articuleze cât mai răspicat.
— Adresa este Strada Alamedan, nr. 30 în Karlskrona. Două persoane. Una a decedat. Cealaltă este o fetiţă care e pe moarte, iar dacă nu trimiteţi dracului o ambulanţă, n-are nicio şansă de supravieţuire! Repede!
— îmi puteţi spune ce s-a întâmplat? întrebă femeia.
— Contează? întrebă Luke cu încăpăţânare. Nu ştiu ce s-a petrecut. Am intrat în apartament şi i-am găsit aşa.
— Nu pot trimite o ambulanţă fără ca mai întâi să înţeleg situaţia de la faţa locului. Trebuie să mă asigur că ceea ce îmi spuneţi este adevărat şi că este într-adevăr o urgenţă.
Luke îşi coborî tonul, încercând să îi transmită femeii frică, nu mânie.
— Vă promit că e adevărat ceea ce vă spun. Vă rog. Femeia tăcu preţ de câteva momente.
— Trimit două ambulanţe.
Therese plângea şi tot sufla aer în gura fetiţei, după cum îi spusese el. Agnes zăcea inertă pe jos, părul lung şi blond îi încadra capul, iar cămăşuţa de noapte albă contrasta cu acel covor turcoaz. Chipul frumos al lui Agnes era ud de la lacrimile mamei sale. Luke se gândi la cât de frumoasă era fetiţa şi cât de superbă ar fi fost la adolescenţă. Vorbise despre asta cu Viktor chiar sâmbătă seară. Agnes se uita la televizor, la desenul ei preferat Anki şi Pytte, şi râdea cu atâta poftă de răţuşca cea isteaţă, încât Viktor şi Luke se opriseră din pregătirea cinei doar ca să o privească.
— Fata asta o să aibă mari probleme cu băieţii în adolescenţă, îi spusese Luke lui Viktor.

— Mai degrabă o să aibă ei probleme cu mine, îi răspunsese Viktor.

Zâmbetul lui Luke pierise deodată. îşi încrucişă braţele.
— Şi cu mine, spusese.
Puţin mai târziu sunase telefonul. Viktor se dusese în birou să răspundă, rugându-l pe Luke să o ducă pe Agnes la culcare, iar acesta se conformase cu plăcere. Fetiţa îşi petrecuse degeţelul peste braţul său musculos şi tatuat şi îl întrebase de ce nu se spăla mai bine. Luke se topise şi mai tare când Agnes îi scosese căciula neagră şi începuse să se joace cu părul său brunet şi aspru, adormind apoi liniştită în braţele sale.
— Agnes! Te rog, Agnes! Respiră! Te rog!
Therese respira greu încercând să sufle viaţă în trupul fetiţei pentru a patra oară. Agnes zăcea pe jos, cu gura întredeschisă şi cu ochii închişi, iar genele sale lungi şi subţiri erau lipite de obraji. Arăta de parcă era cufundată într-un somn liniştit. De data aceasta, însă, era posibil să nu se mai trezească.
Furia pe care o simţise faţă de dispecera de la Urgenţe dispăruse, lăsând loc unui fior care îi cuprinsese întreg corpul. Luke spuse în gând o rugăciune, adresându-i-se unui Dumnezeu în care nu credea.
Las-o pe Agnes să trăiască. Fac orice. Doar las-o să trăiască.
Unde naiba erau ambulanţele alea? Aruncă o privire înspre baia în care zăcea mort tatăl lui Agnes, cel mai bun prieten al său. Muzica jazz ajunsese la un crescendo, devenind mai puternică decât sunetele pe care le scotea Therese în încercarea de a o readuce pe Agnes la viaţă. Un pian digital şi o chitară se întreceau pentru a vedea cine poate cânta cele mai multe note pe secundă.

Ce muzică plictisitoare, se gândi Luke, fiind cuprins de o stare de greaţă combinată cu un tremur în picioare. Trebuia să oprească zgomotul acela. Merse cu paşi tremurânzi înspre calculator şi apăsă pe butonul Mute. Pe masă se afla un borcănel de culoare portocaliu-aprins fără capac şi cu o pudră albă înăuntru. Lângă mai era un pahar, pe al cărui fund se vedea un

lichid granulat. Pe jos, lângă masă, căzuse un baton de ciocolată cu lapte Marabou, pe jumătate mâncat. Simţise un miros slab de ciocolată când o resuscitase pe Agnes. Luke auzi sirenele în depărtare.
— Luke! Nu mai respiră! Agnes, nu!

Neştiind ce să facă, Therese urlă şi o luă pe Agnes în braţe, începând să o legene frenetic. Luke îngenunche şi le cuprinse pe amândouă cu braţele.

Ronneby, 5 octombrie 1991
— D acă zic că e 1787, ce imagine îţi vine în minte?
Pe tipul care îi pusese lui Jenny întrebarea îl chema Peter. Avea douăzeci şi cinci de ani, era cu şase ani mai mare decât ea şi, de şase luni, era student la maşter în cadrul Universităţii din Lund. Purta o geacă de catifea reiată maro, un fular roşu la gât, ochelari şi avea mustaţă. Avea un aer aristocrat, de dandy englez. Un stil complet diferit faţă de ceilalţi tipi pe care-i cunoştea Jenny. Cu un an înainte, Jenny terminase liceul în Karlskrona cu note maxime. Acum lucra la o cafenea, căci îşi luase un an pauză de la studii, având în plan să înceapă facultatea din toamnă.
Stătea cuibărită pe o canapea roşu-aprins de la IKEA, nou-nouţă, în apartamentul modern al surorii iubitului său, Ştefan, aflat pe strada Kungsgatan, în centrul oraşului Ronneby. Victoria împlinea douăzeci şi trei de ani şi invitase câţiva prieteni la ea la o felie de tort. Urma să organizeze o petrecere mai mare ulterior, tot în aceeaşi lună.

Peter stătea tolănit într-un fotoliu aflat de cealaltă parte a canapelei şi ţinea elegant o ţigară între degetul arătător şi cel mijlociu. Măsuţa era plină de farfurii goale şi de căni de cafea. Se vorbea mult despre politică, subiect care n-o interesa câtuşi de puţin pe Jenny. Coaliţia burgheză câştigase alegerile şi întrerupsese şirul consecutiv al celor trei guverne social- democrate. Chiar în acea zi, politicianul conservator Cari Bildt preluase funcţia de prim-ministru. Peter se gândea că acum Suedia se afla din nou pe calea cea bună.

Din sistemul audio impresionant marca Pioneer răsuna vocea catifelată a cântăreţei Whitney Houston: I'm your baby tonight.
Ştefan, iubitul lui Jenny, stătea în stânga sa, iar în dreapta era sora mai mare a acestuia, Viktoria. Dintre cele opt persoane care se aflau în încăpere, Jenny îi cunoştea doar pe ei doi. Ultima dată stătuse pe o canapea lângă Viktoria cu o lună în urmă, în casa părinţilor celor doi, care îi invitaseră la cafea într-o duminică. Era prima oară când Jenny îi întâlnea pe părinţii lui Ştefan, iar atmosfera era tensionată. Viktoria se hotărâse să înveselească treaba. Dintr-odată, aceasta se îndepărtase de Jenny, se apucase de nas şi spusese râzând: „Doamne, Jenny! Te-ai băşit?!”.
Ce răutăcios din partea ei! Lui Jenny îi venise să intre în pământ de ruşine. Degeaba protestase. Se înroşise toată pe faţă şi pe gât şi ştia că toţi cei din jur credeau că trăsese un vânt.
Astfel, era a doua oară în decurs de doar câteva săptămâni când stătea pe canapea şi simţea cum îi ard obrajii. întrebarea pe care i-o adresase Peter îi redusese la tăcere pe cei din jur, care îşi îndreptaseră atenţia asupra ei. De ce naibii trebuie să roşesc mereu?! îşi spuse în sinea sa. De când se ştia, mereu o stânjenea când era în centrul atenţiei. Când trebuia să prezinte ceva în faţa clasei simţea că e supusă unei torturi, deşi ştia că e drăguţă şi că e printre cei mai buni din clasă. Când profesorii aduceau rezultatele la examene şi le anunţau cu voce tare, acesta fiind un obicei în sistemul suedez, ea era cea care obţinea punctaj maxim aproape de fiecare dată, şi tot la fel de ruşinată se simţea de câte ori îşi auzea numele, iar cei din jur se uitau la ea. Roşeaţa i se instala pe chip instantaneu. Uneori era atât de rău, încât se înroşea înainte de anunţarea rezultatelor, numai la gândul că s-ar putea să se simtă stânjenită în scurt timp.
Toţi prietenii se uitară la Jenny. Tot felul de gânduri puseseră stăpânire pe ea. Simţea presiunea şi era agitată. Bineînţeles că începuse să roşească.
— Ce vrei să spui? întrebă.

Peter îi zâmbi.

— Ei bine, gândeşte-te la anul 1787. încearcă să-ţi creezi un tablou în faţa ochilor, o imagine mentală legată de acest an.
Jenny ezită şi se simţi obligată să răspundă.
— Femei îmbrăcate în rochii frumoase, spuse ea. Un bal, chicoti ea şi se uită la Peter.
— în regulă, spuse acesta zâmbind. Unde te afli?
— Nu ştiu. Peter nu se lăsă.
— Care e primul gând care ţi-a apărut în minte când te-am întrebat asta?
— Hm… Paris, poate?
— Minunat! Unde la Paris? Vezi vreo clădire?
Jenny închise ochii. Se opri asupra primei imagini care îi apăru în minte.
— Un palat. Versailles.
— Bun, Jenny! Cine eşti la acest bal?
— Eu?
— Da. Te vezi? Cine eşti?
Jenny îşi duse cana la buze şi luă o gură de ceai pentru a se aduna preţ de câteva clipe.
— Nu ştiu. Poate una dintre persoanele care dansează?
— Descrie-te.

Jenny închise iar ochii. Cu ochii minţii văzu o sală imensă de bal, plină de oameni care dansau în ţinute festive de secol XVIII. Văzu o tânără cu o

rochie albă, care râdea şi dansa.

— Port o rochie de bal, complet albă. Am păr voluminos, probabil o perucă. Am perle în păr şi port o mască pe chip.

Tăcu imediat, fiind puţin surprinsă de amănuntele pe care tocmai le spusese. Cu toate acestea, avea idee de unde-i venise povestea. Anul trecut, citiseră la ore despre Revoluţia franceză. Fusese fascinată de soarta Măriei Antoaneta şi împrumutase de la bibliotecă o carte despre aceasta. încăperea era atât de tăcută, că auzeai şi musca.

— Cine eşti? întrebă Peter pe un ton jos.

— O aristocrată de la Curte, răspunse instantaneu. E treaba mea să o ajut pe Regină să îşi păstreze calmul. Aceasta e datoria mea.

Zâmbi şi se uită înjur la ceilalţi. Aceştia zâmbiră la rândul lor.

— Minunat! spuse Peter. Oare să fie vreun motiv pentru care ai văzut această imagine?

Se aplecă spre ea. Muzica se oprise şi se lăsase tăcerea. întrebă:

— Oare nu cumva ne-ai povestit o amintire şi nu ceva ce ţi-ai închipuit?

Jenny aruncă o privire împrejur. Cu toţii se uitară la ea cu interes. Era evident că acest tip de discuţie nu era ceva neobişnuit pentru ei. Se întoarse spre Peter.

— Vrei să spui că am trăit o viaţă anterioară în care am fost o aristocrată la Paris? întrebă ea râzând. Da, se prea poate. însă e posibil şi că, acum câteva luni, am împrumutat o carte despre Maria Antoaneta de la bibliotecă.

— De ce crezi că te-a interesat să afli despre ea? o întrebă Peter rapid.

S-ar putea să fie un sâmbure de adevăr în ce spune el, se gândi ea. E drept că o interesa acea perioadă istorică. Când citise cartea, simţise dorinţa de a trăi acolo, de a face parte din epoca respectivă. îi plăcuse ideea că ar fi

trăit la Palatul Versailles. în plus, o atrăgea noţiunea unor vieţi trăite anterior.

— O grămadă de oameni din întreaga lume cred în reîncarnare, continuă Peter, aplecându-se în faţă şi stingând ţigara în scrumiera grea din marmură. Sunt un miliard numai dacă iei în considerare budismul şi hinduismul. Cine zice că occidentalii sunt cei care au dreptate?

Jenny încuviinţă.

— Nu toată lumea a trăit o viaţă atât de incitantă precum se pare că ai dus tu, spuse Max, unul dintre băieţi. Eu am fost un biet fermier de rând sărac şi am trăit în provincia Skâne la sfârşitul anilor 1700.

Toată lumea a râs, iar restul serii a continuat pe acelaşi ton; au mai discutat despre vieţile din trecut, toată lumea a pălăvrăgit tare despre calitatea muzicii celor din trupa Nirvana, după care au dezbătut dacă Mihail Gorbaciov ar trebui sau nu să primească Premiul Nobel pentru Pace, acum că murise. Jenny se simţea bine în compania lor. Deşi era mult mai mică decât ei, simţea că o respectă şi că sunt interesaţi de ea. Erau persoane isteţe, plăcute, cărora le mai păsa şi de altceva în afară de propria persoană. Nu era obişnuită cu asta.

Deja se făcuse unsprezece jumătate seara când Jenny şi Ştefan au plecat de la apartament şi s-au dus spre staţie ca să ia ultimul autobuz spre Karlskrona.

— Viktoria are prieteni destul de interesanţi, spuse Jenny.

— Da, sunt de treabă, răspunse Ştefan. E interesantă toată treaba cu vieţile trăite în trecut.

— Mi-e greu să mă împac cu ideea, zise ea. Cu toate astea, imaginile mentale mi se conturau tot mai mult în faţa ochilor pe măsură ce mă întreba el. Dacă suntem nişte suflete şi pur şi simplu trecem de la un corp la altul? Chiar vreau să cred că e adevărat.

Merseră în tăcere preţ de câteva clipe. Ajunşi în staţie, se opriră ca să aştepte autobuzul, care urma să vină în cinci minute.
— De unde îi ştie Viktoria? întrebă Jenny.
— Max, unul dintre băieţi, e un vechi prieten de-al Viktoriei din şcoala generală, răspunse Ştefan. Am impresia că el e primul care i-a cunoscut pe ceilalţi. Majoritatea sunt din Karlskrona, însă câţiva dintre ei au plecat în alte oraşe la facultate, iar acum s-au mutat înapoi acasă. Soră-mea a zis că unii fac parte dintr-un fel de mişcare religioasă care crede că am trăit cu toţii astfel de vieţi. Se cheamă scientologie, cică. N-are treabă cu Iisus şi creştinismul sau cu chestii din astea. Cred că îi interesează doar treburile astea legate de reîncarnare şi de comunicare mai eficientă. Pe Viktoria n-o prea interesează subiectul, dar îi place mult grupul ăsta de prieteni.
— Şi mie, zise Jenny.
— Da, am observat, spuse Ştefan zâmbind şi cuprinzând-o cu braţul. Te-ai simţit atrasă de Peter?

— Idiotule, răspunse ea. Nu-i vorba de asta. întoarse capul ca să n-o vadă că roşeşte.

Miercuri dis-de-dimineaţă, parcul Hogland. Trecuse o zi şi jumătate de când un tată şi fiica sa în vârstă de patru ani fuseseră găsiţi morţi într-un apartament aflat la mai puţin de un kilometru distanţă de parc. Soarele se arăta precaut. Oraşul, care se întinde pe treizeci şi trei de insule, era învăluit într-o ceaţă leneşă tipică dimineţilor. Ceaţa împiedica razele soarelui să pătrundă până jos pentru a încălzi cele câteva suflete trezite cu noaptea-n-cap, care plecaseră de acasă spre a veni pe cea mai mare dintre insulele din arhipelag, Insula Trosso.
Printre ele se număra şi Luke Bergmann. Nu-i păsa câtuşi de puţin dacă soarele strălucea ori dacă era furtună. Nu observase.
Stătea pe o bancă în parc, uitându-se la o punguţă pe care tocmai i-o dăduse un traficant de droguri. în punguţa aceea se găsea alinarea. Poate şi moartea, însă, mai presus de toate, dulcea alinare. Asta era tot ceea ce îşi dorea.
Timp de şaisprezece ani rezistase tentaţiei. De când fugise la Karlskrona nu cedase niciodată. Acel imbold se estompase, însă nu dispăruse complet.
în buzunar avea foiţe de rulat ţigări, marca Rizla. Tipul îi dăduse şi o cutie de chibrituri. Avea tot ceea ce îi trebuia.
Se văzu cu ochii minţii cu treisprezece ani în urmă, când fumase pentru prima dată. Era ziua în care murise mama sa în urma unei supradoze cu heroină. încă îşi amintea sentimentul. O eliberare profundă. O căldură în străfundul fiinţei sale, care eliberase toată anxietatea şi neliniştea şi alungase panica.

După aceea rămăsese la marijuana. îi era de ajuns. Ceilalţi tipi din bandă luau tot ceea ce le cădea în mână: cocaină, ecstasy, heroină, băutură. Nu şi

el.
Scoase foiţa şi rulă un cui, îndoind capătul. Refuzase muştiucul şi nu a vrut ca iarba să fie amestecată cu tutun. Soarele începea să încălzească natura. Un grup de tineri îmbrăcaţi în salopete portocalii şi care lucrau pe timp de vară strângeau gunoaie undeva pe lângă terenul dejoacă. Luke cântări ţigara pe care o avea în palmă.
în prima noapte după ce muriseră Viktor şi Agnes nu reuşise să pună geană pe geană. Zăcuse în pat zvârcolindu-se de pe-o parte pe alta. îl trecuseră toate apele şi nu putuse să alunge gândurile negre. Petrecuse cea de-a doua noapte într-un fel de purgatoriu, prizonier între starea de somn şi cea de trezie. Aţipea, apoi visa coşmaruri pline cu morţi. Mereu acelaşi lucru. Primul tip pe care-l omorâse în timpul unei bătăi între bande pe strada Troutman, în cartierul Brooklyn, cu douăzeci şi patru de ani în urmă: un puşti de şaisprezece ani din banda „Cuţitarii negri” venise în fugă înspre el. Avea nişte ochi holbaţi, drogaţi, şi un satâr ridicat deasupra capului. Luke privise cum lama ascuţită a satârului se apropie de faţa lui. Era paralizat, aştepta ca lama să-i spintece fruntea. Se trezise brusc în acele clipe ale morţii, convins fiind că totul luase sfârşit. în acea stare de dezorientare, sărise din pat ca să fugă şi, când îşi venise în fire, gâfâia, iar inima îi bătea să-i sară din piept.
Doi tineri îmbrăcaţi în salopete se apropiau de banca pe care stătea Luke, cu nişte saci mari şi negri de gunoi. îşi îndesă jointul în buzunar şi se ridică. Hotărî să meargă acasă şi să-l fumeze acolo.

Marţi o sunase pe Âsa Nordin, şefa sa de la Ekekullen, şi îi spusese ce se petrecuse, cerându-i câteva zile de concediu. Ekekullen era căminul din Rodeby pentru adolescenţii cu antecedente penale şi de consum de droguri, unde tocmai se angajase Luke. Anterior, lucrase timp de opt ani la un centru asemănător din localitatea Listerby, aflată chiar la periferia oraşului Ronneby. Fosta lui soţie, Amanda, sunase în aceeaşi zi. Aflase despre tragedie şi era distrusă. Şi ea îl ştia bine pe Viktor şi o întâlnise şi pe Agnes de câteva ori. Luke nu mai vorbise cu nimeni altcineva în acele două zile.

I-a luat un sfert de oră să meargă pe jos până la cabana sa micuţă din Bjorkholmen, unde locuia. Nu era spaţioasă şi avea tavane joase. Pesemne că muncitorii de pe şantierul naval care locuiseră acolo la sfârşitul anilor 1600 erau pigmei. Luke, care avea aproape doi metri, dăduse de mai multe ori cu capul de bârne până să se obişnuiască, însă învăţase rapid pe unde să se aplece. Se îndrăgostise de căbănuţă în clipa în care pusese pentru prima oară piciorul înăuntru, cu patru ani în urmă. Nici că putea fi mai diferită de cartierul Williamsburg din Brooklyn, unde crescuse el. Proprietarul dotase cabana cu un jacuzzi, cu o bucătărie modernă, cuptor pe lemne şi o terasă intimă şi feerică. Şi cea mai bună parte: avea un ponton privat şi barcă cu vâsle, la nici un metru de uşa din faţă. Descoperise cât de liniştitor era să vâsleşti şi îi plăcea mult să dea o tură seara când vremea era domoală. Uneori lua cu el şi undiţa şi aducea vreun biban sau vreo ştiucă pe care s-o servească la cină.
Luke se duse în dormitor, scoase ţigara şi chibriturile şi le aşează pe noptieră. Se uită la fotografia mare alb-negru în care apărea el în postură de luptător. Fusese făcută în timpul unei competiţii de lupte greco-romane la care participase şi era înrămată pe peretele din spatele patului. Avea nouăsprezece ani pe-atunci şi se străduise din răsputeri să pară dur. Ce ridicol. O să o ia de acolo de îndată ce o să se simtă în stare.
îi era foame. Iarba va trebui să aştepte. Nu mai mâncase de două zile. Se duse în bucătărie, în vreme ce mintea îi vuia de tot felul de gânduri. Deschise frigiderul, scoase un semipreparat şi îl puse în cuptorul cu microunde.
Luke şi Viktor erau prieteni buni de zece ani. Se cunoscuseră la şase ani de la mutarea lui în Suedia, prin intermediul soţiilor care erau colege, ambele fiind profesoare la o şcoală gimnazială din Karlskrona.

Niciunul dintre cupluri nu avea copii, spre deosebire de majoritatea celor de vârsta lor, aşa că începuseră să îşi petreacă timpul împreună. Luke şi Viktor se împrieteniseră din prima. Deşi Luke locuia la Karlskrona de câţiva ani, nu îşi făcuse multe cunoştinţe. La început, îşi petrecuse tot timpul învăţând limba suedeză şi încercând să se adapteze la societatea de

acolo. Când se cunoscuseră în 2004, Luke făcea naveta 80 km la Jămshog, fiind în ultimul semestru, căci se pregătea să devină asistent social. Niciodată nu mai avusese un prieten cu care să-i vină atât de uşor să discute, deşi păreau a fi complet diferiţi. Viktor era extravertit, sociabil şi curios să cunoască oameni noi. Luke era un lup singuratic şi uneori părea ursuz. Viktor trebuise să lupte ca să afle informaţii de la Luke. Abia după numeroase interacţiuni îi povestise un secret pe care doar fosta lui soţie îl ştia: trecutul său era presărat cu droguri şi crime, căci făcuse parte dintr-o bandă din Williamsburg, fiind paznic pentru mafia israeliană din New York. îi mai spusese şi despre zborul către Londra din 1997, când se îndrăgostise nebuneşte de Amanda din Karlskrona, care lucra în Anglia, fiind bona unor copii. Urmaseră relatări despre mutarea la Karlskrona, cursurile de suedeză, cele de educaţie pentru adulţi şi, mai apoi, formarea sa în calitate de asistent social la Jămshog. Viktor fusese fascinat de parcursul personal al lui Luke şi, mai presus de toate, dorise să afle despre terapia prin care trecuse acesta. Petrecuseră nenumărate ore discutând despre diferenţele dintre diversele forme de terapie.

2008 fusese un an groaznic pentru Viktor. El şi soţia sa, Lotta, încercaseră să facă un copil ani de zile, până când li se îndeplinise în sfârşit dorinţa. Urmau să fie părinţi. Totodată, Lotta începuse să aibă probleme cu vederea şi o chinuiau nişte migrene oribile. S-a dovedit a fi o tumoră pe creier. Ea şi copilul pe care îl purta în pântece au murit la doar patru luni de la diagnostic. Viktor fusese distrus de cele petrecute, fiind copleşit de o depresie puternică. Câteva luni mai târziu, l-a salvat faptul că a cunoscut-o pe Therese. Aceasta era cu nouă ani mai tânără, fiind o adevărată frumuseţe, iar Viktor s-a îndrăgostit nebuneşte de ea. După trei luni, Therese a rămas însărcinată şi s-au căsătorit jumătate de an mai târziu, chiar înainte să nască. Apoi a urmat încă o lovitură. Când Agnes avea doar şase luni, Therese i-a spus lui Viktor că nu îl mai iubeşte, că îşi dăduse seama că încă era îndrăgostită de fostul ei iubit şi că voia să se întoarcă înapoi la el. A luat-o pe Agnes şi a plecat. A fost prea mult pentru Viktor: s-a internat rapid în secţia de Urgenţe a unui centru psihiatric pentru adulţi. De această dată, depresia era şi mai profundă şi i-a luat lui Viktor luni de terapie de criză pentru a reveni la semi-normalitate.

Şi căsnicia lui Luke se destrămase cu un an înainte, după ce Amanda se săturase de faptul că era mai implicat în vieţile unor adolescenţi dependenţi de droguri decât în viaţa lor de cuplu. în plus, ea îşi dorea copii, iar când Luke refuzase, îi dăduse un ultimatum. Trebuia să aleagă: copii sau divorţ. Luke îi spusese de la bun început că nu vrea copii. Alesese să divorţeze. Prin urmare, când Viktor a trecut printr-o nouă criză, Luke avea suficient timp la dispoziţie ca să fie alături de el. Se mutase la Viktor acasă şi îl ajutase, asigurându-se că acesta o putea lua la el pe Agnes o dată la două săptămâni. Luke era convins că fetiţa era principalul motiv pentru care Viktor se mai bucura de viaţă. Viktor îşi iubea fiica mai mult decât orice pe lume. Acum erau morţi amândoi.
Pe când îşi mânca cina, o friptură de pui fadă, încălzită la microunde, se gândi la cele două imagini întipărite în memoria sa: una cu Viktor care atârna de uşa de la baie, iar cealaltă cu Agnes, care zăcea fără viaţă, întinsă pe covorul turcoaz. Se întrebă acelaşi lucru care îi domina gândurile încă de luni: cum putuse Viktor nu doar să îşi ia propria viaţă, ci şi pe a lui Agnes? Dacă era capabil să facă ceva atât de oribil, cum de ratase el semnele prevestitoare? Sâmbătă seară Viktor fusese într-o dispoziţie neobişnuit de veselă. Vorbise despre vizitele sale în Rusia şi despre faptul că avea în plan o nouă deplasare la Kaliningrad. Plănuia ceva măreţ, însă nu a vrut să-i dea amănunte. Oare spusese asta ca să disimuleze ce avea cu adevărat de gând? De ce dracu' nu spusese nimic, dacă asta simţea?
Pe Luke îl cuprindea mânia numai când se gândea la asta. însă mai ştia şi că n-ar putea niciodată să îi înţeleagă pe cei care îşi pun capăt zilelor. Cine ştie ce-o fi în capul cuiva care s-a hotărât să facă un gest atât de ireversibil? De ce oare avusese prietenul său aceste gânduri distrugătoare? De ce nu i se destăinuise lui Luke?
Luke se uită la ceas. Era nouă dimineaţa. Se duse înapoi în dormitor şi se uită la ţigara cu marijuana. Se întrebă dacă ar trebui să ia legătura cu terapeutul lui Viktor a doua zi. Voia să înţeleagă de ce.

Se hotărî să facă asta după ce vorbea cu poliţia. Cineva de la secţie îl sunase şi îl rugase să vină joi după-amiază ca să ia act de declaraţia pe care o

dăduse în calitate de martor şi să răspundă de asemenea la câteva întrebări suplimentare privitor la cele petrecute. Luke sperase că terapeutul putea să îl primească după aceea. Trebuia să facă asta de dragul lui Viktor. Luă ţigara şi punguţa plină cu iarbă. Intră în baie, vărsă conţinutul în toaletă şi trase apa. întors în bucătărie, scoase din cămară o sticlă mare de rom Captain Morgan nedesfacută, se aşeză la masă şi se puse pe băut. Putea să se asigure că îl cuprinde neantul şi fără să se cufunde complet în beznă.

Iar îl mâncau boaşele. Mereu se întâmpla noaptea şi asta îl trezea pe Thomas Svărd de fiecare dată. Frecă pielea între degetul mare şi cel arătător şi scărpină alternativ cu unghiile. Se simţea grozav. După o vreme se îngrijoră că s-ar putea să se scarpine până îi dădea sângele, apoi avea să fie dureros.
Aprinse lampa, îşi dădu jos boxerii şi se uită. Se vedea o uşoară roşeaţă şi se întrebă dacă era de la scărpinat sau dacă nu cumva avea o ciupercă. Ciotul care se afla unde fusese odinioară penisul său, o bucăţică de piele lungă de câţiva centimetri, atârna acolo. I se făcea greaţă când îl vedea, aşa că încerca să îl ignore.
însă nu putea. Uneori reuşea să uite de el, însă acum realiza că era doar o stare de negare. în decursul ultimelor câteva săptămâni îl lovise realitatea. Nu-l mai avea. Nu şi-o mai putea trage niciodată. Nu mai putea să simtă plăcerea penetrării. Nu va mai avea orgasm.
Cel mai de rahat în toată chestia era faptul că rămăsese cu starea de excitare, care era mai puternică decât oricând. O simţea mai ales dimineaţa. Visa adesea că se futea, retrăia acele clipe cu toţi copiii şi se trezea excitat. Dar acum nu mai putea face nimic ca să se elibereze.
Era din cale-afară de cruntă senzaţia. Ar fi fost mai simplu să fi scăpat de tot pachetul, atât de excitare, cât şi de penis. De fapt, dacă ar fi scăpat de acea stare de excitare, i-ar fi fost mai uşor, chiar dacă viaţa ar fi fost mai insuportabilă din cauza asta. însă faptul că îi luaseră instrumentul care îi dăruise atâtea experienţe minunate probabil că fusese cea mai groaznică pedeapsă pe care i-ar fi putut-o aplica cineva. Cea mai oribilă tortură.

Când îl jena cel mai tare se simţea ca un leu în cuşcă. Trebuia să se mişte şi se plimba agitat de colo-colo, încercând să se forţeze să se gândească la

alte lucruri. încerca să îşi amintească lucruri neplăcute. Mereu funcţiona dacă se gândea la incidentul din cadă, când avea doisprezece ani. Cam cu un an înainte îşi dăduse seama ce se întâmpla dacă trăgea de pielea de la capăt în sus şi în jos. îl luase complet prin surprindere. Se aşezase pe toaletă şi trăsese de cocoşel. Era o senzaţie plăcută. începuse să tragă mai repede, iar senzaţia se intensificase. Deodată, ceva alb ţâşnise din vârf şi ajunsese pe covoraş. Probabil că scosese un sunet, căci maică-sa bătuse tare la uşa de la baie, întrebându-l ce face. Se panicase şi încercase să şteargă mâzga lipicioasă şi albă cu hârtie igienică.
Când deschisese uşa şi ieşise, mama lui îl scrutase cu privirea. însă nu ştia ce făcuse el acolo. Următoarea dată era în cadă şi începuse iar să tragă. Deodată se deschisese uşa. Uitase s-o încuie. Intrase maică-sa şi, văzând ce făcea, făcuse o criză de isterie. Se dusese şi luase o oală cu apă clocotită pe care i-o turnase peste penisul erect. Din fericire, apucase să se scufunde mai mult în cadă, însă îl stropise destul de tare. Uriaşe de durere, însă ea îl apucase de cuc şi îl strânsese tare. Avea o privire dementă, făcuse spume la gură şi ţipa: „Asta e osânda rasei umane! Ai să ajungi în Iad dacă mai faci asta!". Apoi îl obligase să citească Biblia în fiecare seară timp de trei săptămâni. După fiecare rundă de lectură îl lovea ca să „scoată răul din el".
Cam pe atunci începuse şi, doar câteva săptămâni mai târziu, pusese stăpânire pe el. Patrick, un băiat din vecini, avea paisprezece ani şi ridicase un cort în pădure. Se jucaseră de-a pistolarii şi indienii, după care se adunaseră cu toţii în cort. Patrick îi ordonase Susannei, care avea doisprezece ani, să îşi dea jos pantalonii şi chiloţii şi să se întindă pe spate. Cinci dintre ei asistaseră la întreaga scenă când Patrick îşi dăduse şi el jos pantalonii şi boxerii. Patrick avea nişte păr prin jurul penisului, iar Thomas îşi amintea cum se holbase la el. Era prima oară când văzuse penisul erect al altcuiva. Era lung şi ascuţit. Patrick îl luase în mână şi se aşezase peste Susanna, care zăcea acolo, fără a scoate niciun sunet. Apoi începuse să împingă, însă se oprise pentru că auziseră voci apropiindu-se.

Chiar dacă evenimentul la care asistase nu avusese finalitate, îl marcase profund pe Svărd. Vulva netedă a fetiţei, fără niciun fir de păr negru şi

dezgustător. Suliţa aceea ascuţită care se apropiase şi pătrunsese înăuntru. Atunci înţelesese la ce folosea instrumentul pe care îl avea în pantaloni.
Se ridică în capul oaselor din pat, puse picioarele pe covorul rustic murdar, îşi aprinse o ţigară şi se uită la ceas. doisprezece şi jumătate noaptea. îi venea să se pişe. Se ridică şi făcu cei câţiva paşi până la baie. Deschise uşa, aprinse lumina şi intră. De când fusese atacat cu un an în urmă, nu mai suporta să se pişe. Jetul se ducea în toate direcţiile. Doctorul făcuse ce-i stătuse în putinţă, însă tot ceea ce mai rămăsese din canalul său uretral funcţiona acum ca o stropitoare într-o zi călduroasă de vară.
Baia nu era spaţioasă. Fusese construită cândva pe la mijlocul secolului trecut, dar măcar era îndeajuns de luminoasă şi arăta bine. Cu toate acestea, era strâmtă şi se obişnuise să se deplaseze cu spatele. Era faianţată complet, iar duşul era montat pe peretele din spatele toaletei. Când făcea duş se uda toată baia şi trebuia să stea câte un sfert de oră să şteargă pe jos. Nu se poate să fi încăput mai mult de o persoană pe rând în buncărul ăsta nenorocit, îşi zise în sinea lui. Se ridică şi trase apa. Se duse în camera de zi, se aşeză la măsuţa şubredă şi îşi deschise laptopul. Trebuia să îşi completeze contul pentru următoarea sarcină primită, aşa că se logă pe site- ul SexNordics BBS. Navigă spre secţiunea „Galerii” şi văzu că avea nişte mesaje. Un idiot din Dallas care susţinea că cea mai recentă poză pe care o încărcase el cu Sandra era un fals. Probabil că-i analizase îndeaproape semnele din naştere şi se hotărâse că nu era fata care trebuia în poză. Totodată, îi solicita o poză cu Sandra de când era mai mică; nu-i erau pe plac cele de treisprezece ani.

Svărd se gândi puţin. Făcea bani frumoşi de pe urma pozelor cu Sandra, însă îşi dădu seama că trebuia să mai schimbe macazul. Creştea cererea de poze cu grupa de vârstă cuprinsă între patru şi şase ani. Erau tot felul de dementi gata să plătească până la o mie de krona pentru o fotografie cu o fetiţă de patru ani în ipostaze sexy. Parcurse repede şi celelalte mesaje şi înjură în sinea lui. Niciun nenorocit nu voia să dea vreo leţcaie; tot felul de paraziţi cretini care voiau gratis, cărora nu le păsa dacă fotografiile erau inscripţionate şi care voiau să-l laude că are o colecţie atât de grozavă.

Se logă pe pagina web a băncii la care avea cont şi verifică soldul. Nu avea decât 2631,43 krona. La dracu', nu-mi ajunge nici pe departe de un bilet de avion, se gândi. Trebuie să fac rost de mai mulţi.
Petrecu o oră depistând nişte grădiniţe potrivite pe insula Kungsholmen din Stockholm: găsi cel puţin douăzeci. Se duse pe fiecare site ca să vadă care erau deschise vara şi, spre surprinderea sa, găsi şapte. întocmi o scrisoare de intenţie pentru un post de suplinitor şi o trimise, împreună cu diploma sa falsă de absolvire de la Universitatea Linné şi cu un CV fals, către toate cele şapte instituţii. Utiliză vechea sa identitate falsă, Gustav Thordén, şi era aproape sigur că unele persoane nici măcar nu aveau să se mai sinchisească să sune ca să verifice veridicitatea datelor. Şi chiar dacă aveau să sune, le va fi aproape imposibil să dea de cineva pe timpul vacanţei de vară. Iar dacă erau disperaţi să angajeze personal, după cum spera el, s-ar putea să sară complet peste acea etapă a procedurii.

Apoi accesă site-ul cu prognoza meteo şi verifică vremea de a doua zi. Se anunţa soare şi toropeală întreaga zi de joi. Era vacanţă. Terenurile dejoacă de prin împrejurimi urmau să fie pline de familii cu copii mici. închise laptopul şi se băgă înapoi în pat, având întipărit un uşor zâmbet pe buze.

Karlskrona, 6 decembrie 1991
— V reau ca apoi să zbori înapoi acasă, la mama mea. Vezi cu ce e îmbrăcată şi zboară înapoi ca să-mi zici ce ai văzut! Strada Hantverkargatan 17 A, etajul 3. Poţi găsi adresa, nu?
Jenny trase aer în piept în tăcere. Simţea o admiraţie reticentă faţă de un fotbalist a cărui poreclă era „Pidde”, care îndrăznise să-l provoace pe Peter. Se uită la Pidde, care îl privea atent pe Peter. Gata gluma. Obrajii săi căpătaseră o nuanţă roşiatică în decursul ultimelor câteva minute. Vocea îi era mult mai puternică, iar tonul i se înăsprise.
Numele lui Pidde era de fapt Per Johansson şi era vedeta echipei locale de fotbal, Karlskrona AIF. Era prieten cu Affe, care era în plin proces de a se alătura mişcării scientologice; deocamdată fără prea mare tragere de inimă, însă totul avea să se schimbe. Pidde era popular în rândul tinerilor din oraş. Avea studii de cadru didactic în cadrul colegiului din Växjo. Era isteţ şi arăta bine, plus că promitea multe din punctul de vedere al talentului de fotbalist. Nu era o combinaţie foarte comună în rândul fotbaliştilor din oraş. Lui Jenny îi plăcea de el, nu şi de eşarfa stil palestinian pe care o purta în acea seară. Ştia că o purta doar ca să provoace reacţii înjur. îi auzise şi ea pe ceilalţi spunând că e comunist. Comunismul nu era popular în rândul scientologilor, măcar atâta lucru înţelegea şi ea.

Affe îi fusese coleg în echipa de fotbal la juniori şi primise sarcina de a încerca să-l atragă de partea lor. Aceasta era strategia: îi atrăgeai pe cei populari, deştepţi şi faimoşi pe plan local să se alăture mişcării, după care aveau să urmeze şi alţii. Ideea le venise de la Centrul pentru celebrităţi de la Hollywood, pe care scientologii îl conduceau cu succes de mai mult de

un deceniu. îl recrutaseră cu succes pe John Travolta, starul preferat al lui Jenny, prima mare vedetă de pe plan internaţional care devenise scientolog. Jenny aproape căzuse de pe scaun când îi spusese Ştefan. John Travolta! Iar cu un an în urmă, Tom Cruise se alăturase mişcării. Asta chiar că era ceva important. Dacă ei doi făceau parte din chestia asta, trebuie să fi fost ceva cu adevărat grozav, se gândi ea.
în acea seară beau cu toţii câte o cafea în apartamentul lui Peter, aflat pe strada Vallgatan. Sărbătoreau faptul că Peter primise statutul de TP III în cadrul Scientologiei, mai exact Tetan practicant de nivelul al III-lea. Asta însemna că era cu trei niveluri mai sus de primul nivel de verificare, numit „Limpede”, adică putea acum să îşi părăsească trupul şi să întreprindă acţiuni în lumea fizică în formă spirituală. Era cam înfricoşător gândul, îşi zise Jenny. Dacă apărea deodată la ea acasă când urma să facă duş ori zbura noaptea prin apartamentul lor?
Pe jos erau sfeşnice în care se găseau lumânări, de pe biroul în stil vechi îi veghea un cap mare de Buddha din lemn de nuc, iar un candelabru impresionant din cristal atârna asemenea unui soare ce lumina palid deasupra unei măsuţe de cafea rotunde în stil Art Deco, cu picioare curbate. Camera arăta de parcă făcea parte dintr-un magazin de antichităţi, un muzeu închinat bravurii de mult apuse şi burgheziei suedeze care invadase Blekinge la sfârşitul anilor 1600.

Pe măsuţa de cafea se aflau căni cu ceai de coacăze negre şi sendvişuri, marmeladă de mure marca Robinson's, precum şi crema de brânză preferată a lui Peter, o brânză franceză numită Văcuţa veselă. Melodia Madonnei, Like a Prayer, răsuna prin boxe. în micuţa sufragerie se aflau zece persoane. Unii stăteau pe jos, restul pe canapeaua de piele maro şi pe fotolii. Jenny şi Ştefan simţeau că fac şi ei parte din grup de-acum. Prima seară petrecută la Ronneby fusese urmată de mai multe astfel de serate care se întinseseră până târziu în noapte, când stătuseră cu toţii la cafea. Jenny învăţase multe despre ideile care stăteau la baza scientologiei în tot acest timp. Peter, Mikael, Fredrik, Maria erau cu toţii foarte plăcuţi, isteţi şi cool. Parcă păşise într-o altă lume.

Era prima oară când cineva îndrăznise să pună la îndoială acele noţiuni, să le pună sub semnul întrebării. Se lăsase tăcerea în încăpere după provocarea lansată de Pidde. Ştefan se aplecă şi dădu muzica mai încet. Jenny de-abia aştepta să vadă ce urma să facă Peter. Nu-i dădea şanse de izbândă lui Pidde. Toate privirile erau aţintite asupra lui Peter.
Peter îl fixa la rându-i cu privirea pe Pidde. îi zâmbi:
— De ce-aş face asta? Nu sunt obligat să-ţi dovedesc nimic. Această aptitudine nu e ceva de joacă şi trebuie folosită pentru lucruri mai importante.
Pidde se uită la cei prezenţi în cameră, vreo doisprezece băieţi şi fete. Ridică mâinile împăciuitor:
— Totuşi, cred că sunt câţiva aici care s-ar putea să se cam îndoiască de faptul că sufletul tău, sau cum vrei să-i spui, poate să se deplaseze în afara trupului. Asta ca să nu mai zic de faptul că nici nu ştim dacă există sau nu sufletul. Iată că ai şansa să ne convingi. Hai, verifică ce-am zis, ca să o pot suna pe mama mai târziu să văd dacă ai sau nu dreptate.
Peter se lăsă pe spate pe canapeaua de piele maro, luă o gură mică de ceai, după care răspunse:
— Deci nu crezi că avem suflet? Crezi că suntem doar nişte saci de carne care îşi satisfac nevoile primare timp de câţiva ani neînsemnaţi, după care suntem îngropaţi şi ne întoarcem în ţărână?
îşi puse cana înapoi pe masă, iar mulţi dintre cei prezenţi zâmbiră. Jenny mai auzise exprimarea aceasta. îi plăcea.
Pidde nu se lăsă.
— Nu schimba subiectul, Peter. Haide, fa ce ţi-am cerut acum şi scapi. Dacă o faci şi ai dreptate, promit că mă înscriu şi încep să lucrez pentru voi chiar de mâine.

Ridică mâna ca şi cum ar fi depus un jurământ.

Adepţii devotaţi semnează un contract şi consimt să lucreze pentru cult atât serile, cât şi în weekenduri, timp de doi ani şi jumătate. în schimb, beneficiază gratuit de terapie şi de anumite cursuri.
— Las-o baltă, spuse Peter. Nu ai să vezi. Nu e dejoacă, ţi-am explicat deja.
Peter ridicase uşor tonul.
Acum Jenny începea să aibă senzaţia că era cam straniu. Peter avea acum ocazia să-i închidă gura lui Pidde odată pentru totdeauna, ba chiar şi să-i convingă pe alţii care se îndoiau. De ce oare nu profita de asta? Peter ajunsese într-o postură de subordonare care nu-i stătea bine. Jenny nu-l mai văzuse să piardă o dezbatere. Dar acum? Avea senzaţia că şi alţii prezenţi probabil erau de aceeaşi părere. Se strecurase o urmă de îndoială. Oare Peter nu putea face ce zicea?
— înţelegi că nu sună deloc plauzibil, nu? continuă Pidde. Susţii că ai atins un fel de stare pe care ai numit-o... Am uitat cum i-ai zis.
— TP, adică Tetan practicant. Nivelul al treilea.
— Exact. Şi asta înseamnă că îţi poţi părăsi propriul trup şi poţi face tot felul de chestii. Sau poţi doar să priveşti? Poţi şi să faci diverse lucruri?
— Recapeţi aptitudini care înseamnă că poţi avea un impact asupra a ceea ce noi numim MEST, adică materie, energie, spaţiu şi timp, fără a depinde de propriile corpuri. Această recăpătare e importantă, căci vorbim aici de aptitudini pe care le-am avut anterior. Chiar şi un materialist ca tine, Pidde.
Peter se uită înjur şi zâmbi, iar ceilalţi îi răspunseră cu aceeaşi căldură.
Pidde chicoti.

— Tipul ăla Hubbard era isteţ! Ce puşti de zece ani n-a visat să se poată face invizibil şi să-i necăjească pe cei din jur? Hubbard a furat idei de la budişti şi hinduşi, şi-a născocit propria ideologie, i-a dat o formă care să

sune ştiinţific, a inventat câteva exerciţii şi voilâ! O nouă religie, al cărei obiectiv e să devii un supererou invizibil care alungă răul din lume. Ah, iar contul bancar al lui Hubbard s-a umplut doldora în decursul timpului. Căci aşa au stat lucrurile. Iniţial, a fost un scriitor de literatură ştiinţifico-fantastică, ce nu s-a bucurat deloc de succes şi care scria atât de prost, încât n-a putut face niciun ban. Astfel, s-a hotărât mai bine să inventeze el o nouă religie. în fond, asta e cea mai bună modalitate să te îmbogăţeşti. El însuşi a zis asta.
Clar că Pidde venise pregătit, se gândi Jenny. Chestiile astea cu Hubbard şi aspectele financiare nu erau o noutate pentru ea. Mai ştia şi că Peter avea răspunsurile pregătite ca să-i contracareze spusele. Parcă asistai la un meci de box.
Peter se aplecă în faţă spre masă, scoase o ţigară din pachet şi şi-o aprinse alene. Acum era în elementul său, îşi zise. Mai auzise discuţia asta.
— L. Ron Hubbard a scris patruzeci de cărţi despre scientologie. A scris şaptesprezece volume a câte şapte sute de pagini despre tehnici şi procese terapeutice. A mai scris încă unsprezece tomuri a câte opt sute de pagini care vizează conducerea unei organizaţii scientologice. A ţinut peste cinci mii de prelegeri şi lucrează non-stop de treizeci de ani. Chiar crezi că cineva care voia doar să facă bani ar fi dedicat atât de mult timp unui proiect de afaceri? Nici măcar n-a apucat să se bucure de bani, ce naiba! Ar fi fost mai simplu să vândă cine ştie ce fleacuri.
— Ce să zic, replică Pidde. E limpede că tu şi câţiva dintre cei de aici credeţi că e un geniu. Singurul lucru care mă interesează pe mine e dovada. Demonstrează-mi că îţi poţi părăsi corpul şi mă alătur şi eu cultului, pe deplin şi fără să crâcnesc.

— Există destule dovezi, răspunse Peter. Institutul de cercetare Stanford din California a analizat aptitudinile unor TP de a-şi părăsi trupul. De exemplu, l-au studiat pe un tip pe nume Ingo Swann, care a demonstrat că îşi poate părăsi trupul şi vedea tot felul de lucruri, fapt ce i-a lăsat complet mască pe oamenii de ştiinţă. Asta s-a petrecut în timpul tuturor experimentelor la care a fost supus. Guvernul american investeşte milioane de dolari în

activitatea de cercetare pentru că e de părere că ruşii ne-au luat-o înainte. Crede că ruşii au elaborat metode care să le permită oamenilor să afecteze şi să perturbe bombele şi rachetele atomice de la distanţe mari.
— Vreau şi eu să văd dovezile astea, zise Pidde.
Peter se lăsă pe spate pe canapea şi răsuflă fumul de ţigară cu un aer degajat.
— Cercetările respective sunt secrete, spuse el, stingând ţigara. Oricum, ştii ce? Chiar dacă ţi-aş prezenta dovezile cu lux de amănunte în seara asta, sunt sigur că tot n-ai ceda, pentru că deja ţi-ai format o părere. Nu crezi în toate astea şi accepţi doar ceea ce vine în sprijinul explicaţiei pe care ţi-ai formulat-o în cap. E complet normal. Cercetătorii au numit asta „biasul de confirmare”. Noi, scientologii, respectăm pe deplin libertatea de opinie. Poţi să crezi exact ceea ce vrei tu. Tot ceea ce mă interesează pe mine sunt lucrurile care funcţionează, care-i fac pe oameni să se simtă mai bine şi care pot fi dezvoltate astfel încât să devenim creaturi libere şi să gândim independent, ca să ne putem realiza potenţialul deplin.
Peter nu mai zise nimic după asta. Pidde se uită la el. în colţul gurii îi apăru un mic zâmbet.
— Deci să înţeleg că n-ai de gând să călătoreşti în seara asta? Peter clătină din cap.
— în regulă. Acum ştiu. Mersi pentru halealã. A fost bună, mai ales chestia aia cu Văcuţa veselă.
Se ridică, întoarse spatele şi ieşi din apartament, trântind uşa după el.

— Pidde e un exemplu perfect al spălării pe creier la care suntem supuşi de cincizeci de ani, spuse Peter. E complet axat pe corp şi pe lucrurile materiale. Mare păcat. E de datoria noastră să încercăm să-i facem pe oameni să îşi evalueze propria conştiinţă, să-şi vadă propria măreţie, să vrea să caute libertatea şi să scape singuri din această închisoare. Viitorul

planetei depinde de asta. Aşa că nu putem să ne jucăm cu aceste aptitudini, căci avem îndatoriri mai importante de-atât.
Peter şi Mikael au petrecut restul serii ţinându-ne o prelegere despre puteri, acele puteri malefice care luptau din răsputeri ca să pună beţe în roatele mişcării. Ne-au povestit despre cum, de secole întregi, acele forţe se dedicaseră spălării pe creier a omenirii ca să-i facă pe oameni să creadă că sunt doar nişte saci de carne, şi nu creaturi de nivel superior. Peter le-a arătat o carte care apăruse cu doi ani în urmă, intitulată Operaţiunea controlul minţii, care dezvăluia cum guvernul american a transformat oameni normali în mercenari şi spioni, cu ajutorul hipnozei şi al substanţelor narcotice.
S-a discutat şi despre unele culturi extrem de evoluate care au existat cu milioane de ani în urmă. Au vorbit şi despre Atlantida, despre ideile vehiculate de von Däniken, dar şi despre pescăruşul Jonathan Livingston, care nu voia să fie ca alţi pescăruşi, refuzând să se mulţumească doar cu prinsul peştilor şi integrarea în stol alături de semenii săi; pasărea a vrut să- şi testeze limitele şi să vadă cât de sus poate zbura. La finalul serii, Jenny uitase complet că Pidde fusese şi el acolo la un moment dat.
Se simţea de parcă era drogată şi plutea pe un nor. Luase drogul scientologiei, o hipnotizaseră persoanele astea care voiau să facă atâta bine, care credeau că ea are aptitudini ce trebuie dezlănţuite. Totul rezona cu ceva aflat în străfundurile fiinţei sale, o coardă care-i fusese ascunsă până atunci, care zăcuse latentă înlăuntrul său timp de şaptesprezece ani şi care începuse acum să vibreze. Era ca şi cum o dorinţă ascunsă fusese descătuşată. O dorinţă pe care o observase şi o simţise, însă pe care nu fusese în stare să o exprime în cuvinte. Pentru prima oară în viaţa ei simţea că trăieşte, se simţea plină de o energie puternică, ce o făcea să se simtă invincibilă.

Pe când Jenny şi Ştefan se pregăteau să plece, Peter veni în hol. – Cum vi s-a părut povestea de mai devreme cu Pidde? întrebă el. Jenny nu ştia ce să zică. Ştefan răspunse:

— Ei bine, e un comunist înrăit, aşa că nu m-a surprins ce a zis. Sincer să fiu, nici nu înţeleg cum de-a fost invitat. Cred totuşi că ai fi putut să-i faci jocul. Acum a rămas acea senzaţie că e ceva neterminat şi e păcat. Chiar mi-ar fi plăcut să te văd victorios, deşi îţi înţeleg punctul de vedere.
Peter zâmbi.
— M-am gândit serios dacă să accept provocarea, spuse. Din fericire, am făcut alegerea înţeleaptă. E strict interzis să ne folosim capacităţile astfel. Chiar dacă o faceam şi îi demonstram că funcţionează, nu cred că ar fi cedat. Pidde e un tip de treabă, care vrea să facă ceea ce trebuie, însă comunismul e o doctrină parşivă care profită de faptul că unora le pasă de cei din jur însă, în esenţă, e o ideologie bazată pe sclavie. Noi vrem să eliberăm omenirea. Vrem să îi redăm atât libertatea spirituală, cât şi pe cea fizică. Vrem să ne asigurăm că lumea are şansa de a valorifica întreg potenţialul care există înăuntrul fiecărui individ şi de a utiliza acel potenţial spre binele rasei umane.

Jenny şi Ştefan au mers mână în mână în tăcere prima parte de drum din Vallgatan, unde se afla apartamentul lui Peter. Au făcut dreapta la Parcul Amiralitet, îndreptându-se spre Stortorget, după care către Kungsplan, de unde Jenny urma să ia autobuzul ca să ajungă acasă, în Hăsto. Ajunşi pe Sodra Smedjegatan, Jenny văzu un grup de oameni de diverse vârste care ieşeau dintr-un restaurant de fiţe aflat de cealaltă parte a străzii. îi recunoscu pe părinţii unui coleg dintr-a noua, pe nume Bosse, şi constată că erau mai multe persoane care făceau parte dintr-o divizie a şantierului naval Karlskrona, aflaţi în oraş cu ocazia petrecerii de Crăciun pentru angajaţi. Câteva mii de persoane încă lucrau acolo, deşi, în ultimele două decenii, se făcuseră disponibilizări pe scară largă. Tatăl ei mereu glumea că acei copii care nu îşi dau silinţa la şcoală ajung să lucreze la şantierul naval, unde spală prelate. Bosse făcuse iniţial un stagiu de practică pe şantier, apoi lucrase acolo pe timpul verii, pentru ca, ulterior, să primească un post permanent în calitate de sudor. Toată lumea era geloasă pe el. Deodată, avea o grămadă de bani şi, la puţin timp după aceea, urma să se mute în propriul apartament, aflat chiar în centrul oraşului.

Jenny se uită la toţi acei oameni îmbrăcaţi la patru ace pe când îşi luau rămas bun şi, dintr-odată, realiză că duceau o viaţă complet lipsită de însemnătate. Soţie, copii, apartament, poate o maşină. Să lucrezi ca sclavul de dimineaţa devreme până seara târziu, să ai o slujbă a dracului de plictisitoare şi monotonă în cadrul vreunui mastodont, iar marele tău vis să fie economisirea unei sume suficiente pentru a-ţi lua casă şi, eventual, o barcă. Una de lemn. Cei care erau din Karlskrona get-beget priveau cu dezgust bărcile acelea din fibră de sticlă.
Jenny tânjea după ceva complet diferit. Ceva dincolo de slujbă, casă şi barcă. Se opri şi îl privi pe Ştefan, care se întoarse ca să se uite la ea.

— Ştefan, vreau să fac mai multe. Vreau să încerc câteva cursuri şi examinări. Vreau să fiu scientolog cu adevărat.

Era o tăcere ca de mormânt şi cald ca într-un cuptor. Albastrul cerului se deschidea tot mai mult în depărtare, iar soarele aluneca lin deasupra insulelor. Luke mergea prin Parcul Hogland, înspre secţia de poliţie. îi era sete şi greaţă. îşi pompase rom în vene, iar acum venise şi nota de plată. Singura alinare fusese faptul că se culcase devreme şi nu visase nimic toată noaptea.
Trei turişti polonezi stăteau la terasa chioşcului care vindea găluşte umplute cu carne de porc şi cartofi, numite kroppkakor, şi testau găluşca tipică zonei Blekinge. Tot aici îl convinsese şi Viktor pe Luke să le încerce pentru prima dată. Până atunci refuzase categoric să bage în gură acele boaşe gri şi moi din cartofi. Arătau precum gomboţii pe care îi dădea duminica mătuşa lui împreună cu supa de pui acasă, în Williamsburg. Luke îi ura la fel de mult ca practicile religioase pe care le respectau zilnic mătuşa sa şi soţul acesteia. Erau oameni buni, însă complet aserviţi ritualurilor şi legilor iudaice. Kroppkakor aveau un gust diferit faţă de gomboţi, iar Luke se obişnuise să-i placă. Dar nu şi azi. La simpla lor vedere i se intensifică senzaţia de greaţă şi întoarse repede privirea. Trecu pe lângă terenul dejoacă, unde un tată îşi consola fetiţa care căzuse de pe carusel. Era acelaşi carusel pe care o învârtise şi el pe Agnes cu doar câteva săptămâni în urmă. Agnes se distrase pe săturate când Luke împinsese foarte tare caruselul.

Secţia de Poliţie se afla în colţul de nord-est al insulei Trosso, într-o clădire spaţioasă şi veselă, zugrăvită în galben. Luke intră. Mai fusese acolo la începutul carierei sale şi, ori de câte ori intra, îşi reamintea prima oară când fusese adus la secţia 90 de Poliţie de pe Union Avenue, aflată în cartierul Williamsburg, în 1981. Avea paisprezece ani pe atunci şi trecuse un an de la moartea mamei sale. Luke era membru al bandei „Rebelii Diavolului”, una

dintre numeroasele astfel de grupări stradale infracţionale care activau în Brooklyn între anii '70 şi '80. „Rebelii Diavolului” cuprindea patru găşti, toate alcătuite din tipi caucazieni: „Regii latino”, „Proscrişii ucigaşi”, „Cuţite-n spate” şi „Vânătorii imperiali”. Luke intrase în bandă devreme, la doar treisprezece ani. îşi câştigase locul prin bătaie la propriu într-o seară, când trei Rebeli îl atacaseră ca să-l jefuiască. Luke se bătuse ca posedatul şi îi făcuse varză pe toţi trei. Vestea puştiului de treisprezece ani imens şi neînfricat se răspândise peste tot şi, la două zile de la bătaie, preşedintele găştii, pe nume Apaşu', venise la el să-l întrebe dacă nu vrea să li se alăture şi să devină „Rebel”. Avea un pat unde să doarmă acasă la mătuşa lui evreică, însă banda devenise noua sa familie. Era o familie care se războia mereu cu alte bande rivale din Williamsburg. Aici învăţase el să se lupte, atât cu arme, cât şi cu mâinile goale.
După o confruntare cu „Nomazii sălbatici”, Luke a fost prins de doi porci de poliţai şi târât împotriva voinţei sale, încătuşat, la secţie. L-au adus într-
0 dugheană dărăpănată şi zăbăloasă, cu geamuri antiglonţ şi agenţi ostili şi plictisiţi. A fost azvârlit într-o celulă îngustă, unde a petrecut două zile până la sosirea asistentului social care a venit să-l ia.
Secţia de Poliţie din Karlskrona era deschisă, spaţioasă şi primitoare, cu un birou lung din lemn de mesteacăn la recepţie, cu plante mari şi verzi la capete. în cabina unde se făceau pozele pentru paşaport se afla o mamă cu fiul său, care veniseră să-şi reînnoiască documentele. De partea cealaltă a ghişeului se aflau două seturi de canapele şi fotolii roşii, în faţa cărora erau aranjate măsuţe aspectuoase tot din lemn de mesteacăn. O femeie mai în vârstă îmbrăcată în civil se afla în stânga cabinei de paşapoarte. îi zâmbi şi-
1 făcu semn să se apropie.
— Bună ziua! Mă numesc Luke Bergmann şi am fost chemat să discut cu cineva al cărui nume l-am uitat, spuse el.
Femeia se uită la ecranul din faţa sa.

— Aveţi întâlnire cu detectivul Anders Loman, îi zise şi formă numărul respectivului.

Acesta răspunse imediat.
— De la recepţie sunt. A venit vizitatorul dumneavoastră, închise şi se întoarse spre Luke.
— Anders coboară imediat.
Luke luă loc într-unui dintre fotoliile roşii aflate în sala de aşteptare. în acea stare de parcă ar fi fost drogat, uitase numele poliţistului care-l sunase şi îi spusese să vină acolo. Trecuseră patru zile de când îi găsiseră pe Viktor şi Agnes. Imaginea aceea cu Viktor care atârna de uşa de la baie şi cu trupşorul neînsufleţit al lui Agnes în braţele Theresei nu-i dădea pace. Bine că-l chemaseră cei de la Poliţie acolo, căci asta îl făcuse să se dea jos din pat, să facă un duş şi să se mişte puţin.
După câteva minute, în sala de aşteptare intră un bărbat care se prezentă drept Anders Loman.
— Mulţumesc că aţi venit. Haideţi să urcăm la mine în birou.

Anders Loman avea undeva la cincizeci şi ceva de ani, era în formă pentru vârsta lui şi părea tipul care face tot felul de activităţi în aer liber. Părul brunet (evident vopsit) era aranjat cu grijă, pieptănat pe spate, şi contrasta cu fruntea puternic bronzată. Fiecare şuviţă de păr părea să aibă o direcţie paralelă cu celelalte. Luke îşi zise că semăna cu tipul din reclamele la ţigările Marlboro, însă versiunea bronzată, după care îl urmă în străfundurile secţiei de Poliţie. Urcară trei etaje şi intrară în încăperea care s-a dovedit a fi biroul acestuia, după cum deduse Luke. Stabili repede că Anders Loman e pedant. Pe birou avea ordonat un teanc subţire de hârtii. Pe rafturi erau aranjate cu grijă bibliorafturi de diverse culori. Gravura semnată de Erik Dahlberg, ce înfăţişă un peisaj cu oraşul Karlskrona la sfârşitul anilor 1600, era înrămată pe peretele din spatele scaunului. Lângă se afla un calculator cu ecran plat. Pe cealaltă măsuţă se vedeau un termos de cafea şi două căni. în faţa lui Anders Loman, pe mijlocul biroului, era un dosar verde, închis. Cu excepţia acestor câteva elemente, încăperea era practic goală.

Loman îl invită pe Luke să ia loc pe scaunul din faţa biroului şi turnă cafea în cele două căni. Se întâmplă să curgă o picătură pe masă, la care acesta scoase repede un sul de prosoape de hârtie dintr-un sertar şi şterse repede pata. Luke luă recunoscător cana. Simţea cum începe să-l treacă o transpiraţie rece, iar mâinile îi tremurau.

— Arătaţi de parcă v-ar prinde bine puţină cafea, spuse Anders Loman.

— M-am îmbătat ieri, îi răspunse Luke. N-am prea putut să dorm de luni încoace.

— Vă înţeleg, zise Loman. E o situaţie cu adevărat tragică. Deschise dosarul verde.

Luke nu zise nimic. Anders Loman scoase un document din dosar si se uită la el.

— Luke Bergmann, citi el. V-aţi mutat de la New York la Agdatorp, la periferia oraşului Karlskrona, în 1997; aţi absolvit în 2004 Colegiul comunitar Jämshog cu o diplomă în domeniul servicii sociale. începând din 2004, aţi fost asistent în materie de tratamente în cadrul Centrului de reabilitare Apelgârden din Listerby.

— Tocmai am început serviciul în Rodeby, la Ekekullen, completă Luke. Chiar săptămâna trecută.

Loman făcu o însemnare pe hârtie.

— Interesant istoric aveţi, spuse acesta ridicând privirea. îmi puteţi spune mai multe despre cum aţi ajuns în acest colţ uitat de lume?

— Nu, răspunse Luke. Nu văd ce are-a face cu toate astea.

— Nimic, de fapt. Pur şi simplu eram curios. îmi place America. Am locuit la sud de Washington DC timp de câteva luni când am urmat cursurile Academiei Internaţionale FBI de la Quantico, pe la jumătatea anilor '90. A fost cea mai bună perioadă din viaţa mea.

— Cum de a ajuns un poliţist din Karlskrona să beneficieze de o astfel de educaţie avansată? întrebă Luke.
— La vremea aceea lucram în cadrul Serviciilor Secrete, la Stockholm, îi răspunse. Depusesem dosarul pentru a beneficia de o bursă, am primit-o şi, de vreme ce nu aveam familie, m-am dus.
Luke aştepta în tăcere. Loman îşi drese glasul.
— în fine, am citit declaraţia pe care i-aţi dat-o luni sergentului Larsson, continuă el, scoţând un alt document din dosar. Este în regulă dacă o parcurgeţi să vedem dacă, acum că au trecut câteva zile, vi se pare corectă? în cazul acesta, aş aprecia o semnătură la final, pe ultima pagină.
îi întinse raportul lui Luke, care începu să citească. După ce termină, se semnă şi i-l înapoie lui Loman.
— E corect.
— în regulă. Mulţumesc.
Anders luă raportul şi îl introduse în dosarul verde. Luke luă o gură mică de cafea.
— Ce-aţi aflat deocamdată?
Anders Loman se lăsă pe spate în scaun şi se uită la Luke cu ochii săi de un albastru deschis care luceau precum două afine necoapte în contrast cu fruntea bronzată, cu aspect de piele tăbăcită.
— La ce vă referiţi?
— Păi, la ce concluzii aţi ajuns referitor la cele petrecute? Cum au murit?

Anders Loman se aplecă înspre Luke. îşi puse coatele pe birou şi îşi împreună degetele lungi, după care oftă prelung.

— încă n-am primit rezultatele autopsiilor, aşa că nu putem fi complet siguri. însă dacă vreţi să aflaţi ipoteza mea, vă zic cu mare plăcere.
Luke încuviinţă.
— Aţi observat cumva că în sufragerie, pe masă, lângă calculator, se afla un borcănel cu o pudră albă? întrebă Anders.
Luke încuviinţă iar.
— Se cheamă fenobarbital de sodiu, continuă detectivul. E o otravă care, administrată în doze mici, e utilizată pentru tratamentul insomniei. E de- ajuns un gram ca să omori pe cineva. în prezent, veterinarii o utilizează ca să eutanasieze animale. Mai e folosită şi de o clinică elveţiană faimoasă unde se desfăşoară sinucideri asistate. în paharul care se afla lângă borcan am găsit urme din substanţa aceasta, amestecată cu apă. Cel mai probabil aceasta este cauza morţii lui Agnes Spandel. Am discutat cu personalul medical de prim-ajutor care a venit în acea seară la apartament şi au spus că au identificat urme de pudră în cavitatea bucală a lui Agnes. Nu suntem siguri referitor la cauza morţii tatălui ei. Probabil că a murit de asfixiere. Vom şti cu certitudine în câteva zile, când primim rapoartele de autopsie de la departamentul criminalistic din Lund.
— Vreţi să spuneţi că Viktor ar fi forţat-o pe Agnes să bea otrava? întrebă Luke.
— Nu cred că a ingerat-o de bunăvoie, răspunse Anders. Se spune că e o substanţă extrem de amară, iar lângă pahar am găsit şi un baton de ciocolată pe jumătate mâncat. Probabil că i-a dat ciocolata să o mănânce odată cu amestecul. Fie a vărsat, fie a scuipat o parte. Tehnicienii au găsit nişte lichid pe jos.
Luke clătină din cap. Anders se uită întrebător la el.

— Nu credeţi că sună plauzibil?

— Pur şi simplu nu înţeleg, zise Luke. Mi-e al naibii de greu să cred că Viktor ar fi în stare de aşa ceva. Cum se face rost de otrava asta? Poate oricine să o cumpere cu uşurinţă?
— Nu se poate în Suedia, cu excepţia cazului în care eşti veterinar atestat, îi răspunse. Teoria mea este că Viktor a căutat informaţiile pe Internet şi a cumpărat-o de pe vreun site străin.
Luke nu spuse nimic.
— Când au murit? întrebă.
— Nu ştim nici asta deocamdată, veni şi răspunsul lui Anders. însă expertul nostru criminalist a estimat preliminar că Viktor a murit luni seara în jurul orei opt. Fata a decedat ulterior, însă desigur că dumneavoastră vă aflaţi în apartament atunci.
— Deci cam cu jumătate de oră înainte să sun eu la uşă, zise Luke.
Loman încuviinţă.
— Să înţeleg că îl cunoşteaţi bine? întrebă Loman. Aveţi vreo idee de ce ar face ceva atât de drastic?
— Pur şi simplu e de neînţeles. M-am văzut cu el sâmbătă şi era într-o dispoziţie foarte bună, ca întotdeauna. Se simţea bine.
Loman umblă printre actele din dosar.
— Din câte am înţeles, Viktor Spandel avusese câteva episoade depresive în ultimii ani. Ultimul a survenit atunci când l-a părăsit soţia...
Loman scoase un document şi citi de pe el:
— ... în 2001, deci acum trei ani.

Se uită iar la Luke.

— Poate că asta ar fi explicaţia? Poate că se instalase din nou depresia, a decis să se sinucidă şi a vrut să se răzbune pe fosta soţie, astfel că a luat-o şi pe fată cu el? N-ar fi prima dată când se întâmplă aşa ceva.
îl fixă pe Luke cu ochii săi albaştri. Acesta se lăsă pe spătarul scaunului şi încercă să se împace cu cele auzite. Să se răzbune pe Therese? Oare asta să fie? Viktor fusese distrus după ce îl părăsise Therese, însă era de neconceput gândul că ar fi mers până într-atât de departe încât să îi ia viaţa lui Agnes. Viktor n-ar fi făcut aşa ceva. Nu era o persoană ranchiunoasă şi răzbunătoare. Mai presus de toate, nu şi-ar fi ucis niciodată fiica.
— E imposibil ca Viktor să îşi fi supus fetiţa, pe care o adora mai presus de orice pe lumea asta, la aşa ceva.
Anders Loman se lăsă pe spate în scaun.
— Cu toţii vrem să credem că ne cunoaştem cu adevărat prietenii, spuse el. însă oamenii nu îţi arată întotdeauna ceea ce gândesc şi simt înlăuntrul fiinţei lor. Nici chiar dacă le eşti cel mai bun prieten. Poate că Viktor nu a vrut să pară slab sau să vă împovăreze cu problemele sale? De cât timp vă cunoşteaţi?
— De zece ani, răspunse Luke. Uneori mai şi stăteam pe la el şi Agnes. Am locuit cu ei acum trei ani, ultima oară când Viktor a trecut printr-o perioadă grea.
— înţeleg cât de groaznic vi se pare gândul, spuse Loman. Credeţi-mă, chiar înţeleg.
Anders Loman se aplecă în faţă şi îşi puse mâinile pe masă. Abia acum văzu Luke cât de ridate erau şi avu senzaţia că bărbatul era mai în vârstă decât părea.

— Totuşi am găsit şi un fel de bilet de adio în apartament. în dormitor, mai exact. Pe pernă.

Luke se holbă la el. I se făcuse pielea de găină. Dacă Viktor ar fi scris un astfel de bilet, înseamnă că trebuie să fie adevărat.
— Un fel de bilet de adio, ziceţi? întrebă el pe un ton jos, de parcă i-ar fi fost teamă să afle mai multe.
— Da. E criptic, dar clar e un bilet de adio. Dat fiind că îl ştiaţi bine, ştiţi cumva dacă Viktor credea în reîncarnare?
— Aş putea vedea biletul?
Anders Loman deschise dosarul verde şi începu să frunzărească documentele. Scoase o folie de plastic în care se afla o hârtie şi o puse pe masă, în faţa lui Luke, care o ridică grijuliu. Era scrisă o singură frază:
Trupul se naşte /Ajunge-apoi în mormânt/ Ca să se nască iarpe-acest Pământ
Textul fusese scris la calculator, apoi imprimat. Luke citi fraza de câteva ori. Trebui să se concentreze ca să poată înţelege cuvintele. Sensul lor. Era clar că avea de-a face cu renaşterea şi era scrisă ca o poezie.
Viktor nu scria nimic, darămite poezii. Singura dată când scria ceva era prin intermediul e-mailurilor, care erau strict legate de afaceri.
— E absurd, spuse în cele din urmă. Am discutat în repetate rânduri despre religie, iar Viktor era agnostic, la fel ca mine, deşi la naştere am fost botezat în religia iudaică. Mi-a povestit că a fost atras să facă parte dintr-un cult când era mai tânăr, a reuşit să scape, iar mulţi ani după aceea s-a opus vehement tuturor formelor de religie. După divorţ, s-a mai liniştit puţin şi era de părere că nu-i mai pasă dacă există sau nu un Dumnezeu, ori dacă există viaţă după moarte. Mi-a zis că asta o să devină mai limpede odată cu trecerea timpului.
Luke se uită iar la fraza scrisă pe foaie.

— Oricum ar fi, e scrisă sub forma unei poezii. Viktor nu scria poezii; de fapt, nici nu citea poezii. Citea doar romane poliţiste şi cărţi de nonficţiune despre psihologie.

Anders Loman îşi puse palmele pe masă cu degetele răsfirate.

— Nu neg faptul că sună puţin ciudat, zise. însă biletul era acolo şi a fost scos la imprimanta lui. Cum putem explica acest lucru?

— Nu ştiu, spuse Luke. Ştiu doar că Viktor n-ar fi putut niciodată să-i facă rău fetiţei sale.

— Deci credeţi că cineva i-a ucis pe Viktor şi pe fiica sa? întrebă Loman. Dacă da, care ar fi motivul, după dumneavoastră? Nu s-a furat nimic din apartament, din câte ştim. Nu există urme de pătrundere prin efracţie. Nimeni nu a spart uşa. De asemenea, am verificat conturile bancare şi activele lui Viktor. Nu s-a atins nimeni de ele.

Luke îşi acoperi faţa cu mâinile, se aplecă şi îşi puse coatele pe genunchi. Nu înţelegea nimic. Oare putea să se fi înşelat atât de tare în privinţa lui Viktor? Evident că fiecare are secretele lui. Dar de ce-ar minţi Viktor că e agnostic? Nu înţelegea asta.

Ridică privirea. Anders Loman stătea în tăcere şi se uita la el. Luke realiză că nu ajungea nicăieri dacă tot susţinea că era sigur că nu Viktor fusese cel care săvârşise grozăvia.

— Atunci de ce nu a luat şi Viktor pudră din aceea? se hotărî el să spună. De ce să o forţeze pe Agnes să bea, iar apoi să se spânzure?

Anders se ridică de la birou, indicând faptul că se încheiase discuţia.

— Da, bună întrebare. De unde să ştiu eu? Poate că a crezut că era o cale mai rapidă spre o nouă viaţă. Pot trece câteva ore bune până când otrava îţi afectează sistemul nervos şi respirator.

Luke se ridică şi el, dădu mâna cu Anders Loman şi întrebă dacă putea intra acum în apartamentul lui Viktor. Motivă spunând că trebuia să ia câteva cărţi şi CD-uri pe care i le împrumutase acestuia.

— Am prefera dacă aţi aştepta câteva zile, răspunse Loman. Apartamentul e încuiat până când primim înapoi rezultatul autopsiilor. Am schimbat încuietorile şi nu este permis accesul nimănui. De îndată ce ridicăm interdicţia, vă anunţ ca să vă puteţi lua înapoi lucrurile.
Luke încuviinţă şi părăsi încăperea. Când ieşi din secţie, se uită la ceas şi îl orbi lumina puternică a soarelui. Mai avea jumătate de oră până când trebuia să se vadă cu terapeuta lui Viktor, Karin Hartman, care consimţise imediat să aibă o întrevedere. Ştia şi ea ce se petrecuse.
Stătu pe trotuar câteva minute. Nu-i mai era greaţă, însă căldura îi indusese o stare de ameţeală. Trebuia să stea puţin jos şi să se gândească. Văzu o bancă de cealaltă parte a străzii, traversă şi se aşeză. Avea senzaţia că se afla într-un acvariu, privind în afară. Felul în care îl privea pe Viktor fusese distorsionat puternic. Crezuse că îl cunoştea bine, însă era clar că se înşelase. Viktor avea tot felul de gânduri, nişte gânduri disperate, pe care nu i le împărtăşise lui Luke.
Aruncă o privire în sus, spre secţia de Poliţie, şi-l zări pe Anders Loman stând la geam, uitându-se la el. Luke fusese impresionat de faptul că acesta petrecuse câteva luni făcând instructaj în cadrul FBI. în plus, lăsa impresia că ar fi competent şi plăcut. Când venea vorba de Poliţie, asta nu era ceva cu care Luke era obişnuit. Loman îi făcu din mână. Luke îi răspunse, se ridică de pe bancă şi începu să meargă alene spre centru.
O mai întâlnise pe Karin Hartman de câteva ori până atunci. Prima oară fusese cu doi ani în urmă, când aceasta îl dusese pe Viktor la clinica ei privată de pe strada Ronnebygatan, după ce suferise un episod depresiv minor. Femeia radia inteligenţă şi competenţă, iar Viktor o aprecia mult. Luke ştia că Viktor încă mai mergea la ea, nu la fel de des ca atunci când situaţia fusese cu adevărat gravă. Karin era doctor, fiind specializată pe depresie, autoarea unei cărţi pe acest subiect.

Luke luă liftul până la etajul cinci şi intră pe uşa pe care scria „Sănătate – etajul cinci”. Karin împărţea recepţia şi întreg spaţiul cu alţi câţiva antreprenori liber-profesionişti din domeniul sănătăţii: un tehnician maseur, un specialist în materie de naturoterapie şi un consultant de meditaţie

ghidată, cu accent pe conştientizarea stărilor lăuntrice. Era de parcă păşeai într-un centru de tip spa. Luminile erau difuze, mobila era discretă, pe la ferestre erau aşezate lumânări parfumate şi mai era şi o fântână decorativă care susura în surdină, menită să inducă o stare de calm şi de armonie.
Se duse la recepţie să îşi anunţe sosirea şi tocmai se pregătea să se aşeze pe locurile destinate vizitatorilor, când Karin ieşi din biroul său. Avea undeva la şaizeci de ani, păr scurt şi blond tuns băieţeşte, purta ochelari cu lentile mici şi rotunde şi rame negre şi o rochie colorată. Te privea incisiv, însă avea o mină calmă. Se apropie de el şi-l îmbrăţişă.
— îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat, Luke! spuse ea. Hai să mergem la mine în birou.
Dacă faceai abstracţie de biroul în sine, ziceai că te afli în sufrageria cuiva. Lângă fereastra impresionantă în stil vechi se afla un set de două fotolii negre cu aspect modern şi elegant, precum şi o măsuţă de cafea rotundă, cu blat de sticlă. Un perete era acoperit cu o bibliotecă, pe ale cărei rafturi se vedeau cărţi medicale şi de psihologie. Restul pereţilor erau decoraţi cu tot felul de litografii frumoase. Desigur că avea şi o canapea, însă nu din acelea austere şi geometrice pe care le vezi adesea în filmele americane intelectuale, ci era un obiect de mobilier confortabil şi primitor.
La îndemnul acesteia, Luke luă loc pe canapea.
— Cu ce să te servesc? Cafea, ceai? Refuză politicos.
— îţi mulţumesc că ai acceptat să mă primeşti, deşi te-am anunţat din scurt, spuse el.
— Măcar atât să fac, zise Karin Hartman. Viktor era un pacient foarte apreciat, pe care îl preţuiam mult.

Arăta ca un model din cataloagele de modă ale firmei Gudrun Sjoden. Se mişca graţios. Şi-a păstrat frumuseţea, se gândi el. Trebuie să fi fost o

adevărată splendoare în tinereţe. Aceasta se aşeză într-unui din fotoliile negre.

— De regulă discut despre pacienţi doar cu familia, în cazul în care aceştia consimt, continuă ea. însă, întrucât Viktor nu mai are nicio rudă în viaţă şi deoarece mi-a vorbit despre cât de apropiaţi aţi fost, voi face o excepţie de această dată. îmi închipui că te întrebi de ce n-ai anticipat ce urma să se petreacă, adăugă ea, punând punctul pe i, căci exact la asta se gândea Luke.

— Am început să-mi pun judecata la îndoială, îi răspunse Luke. Nu pot să înţeleg cum de mi-a scăpat.

— Nu eşti singurul. De luni de zile tot discut în amănunt cu Viktor în acest birou despre viaţa lui emoţională. Nici eu n-aş fi putut anticipa asta. Zicând acestea, se lăsă pe spate în fotoliu, îşi puse mâinile în poală şi clătină din cap.

— Dacă aş fi intuit, desigur că m-aş fi asigurat că-l aduc aici pentru a-i oferi îngrijirea necesară.

— Să înţeleg că aveaţi şedinţe în mod regulat? întrebă Luke.

— Cam de un an încoace venea la mine de două ori pe lună.

— Nu e ciudat faptul că a continuat să vină la tine, că a investit timp şi bani în terapie, fără însă a-ţi spune ce gânduri avea?

— Viktor mi s-a destăinuit complet, răspunse Karin. Se gândise la suicid, însă după ce a fost externat din spital, acum mai bine de doi ani. Aceea este perioada critică în cazul persoanelor care suferă de depresie. Cu toate acestea, a depăşit-o şi, în decursul ultimului an, nu a dat de înţeles că ar fi avut planuri în acest sens.

— Nu mi-a zis niciodată despre faptul că a avut astfel de gânduri, zise Luke.

— Majoritatea persoanelor nu o fac.

— Se gândea la religie sau la lucruri din acest domeniu? întrebă Luke. Ţi-a povestit despre faptul că a făcut parte dintr-un cult când era mai tânăr?
— Da, dar mi-a zis că nu-l mai afecta cu nimic acum. Parţial, cel puţin, era recunoscător pentru experienţa trăită. Asta chiar dacă a fost o perioadă absolut nebunească. Pentru el erau nişte iluzii tinereşti.
Karin se aplecă înspre Luke.
— N-ai fi putut să faci nimic pentru el, înţelegi, nu? Vreau să te asigur de asta. E tipic pentru cei care se sinucid să nu dea niciun semn care să le indice intenţiile.
— Pur şi simplu nu înţeleg, zise Luke. Am fost la ei sâmbătă seară, iar Viktor era într-o dispoziţie foarte bună. Două zile mai târziu a făcut ce a făcut.
— Nici asta nu e ceva neobişnuit, spuse ea. Pentru unii, decizia de a se sinucide vine ca o eliberare. Odată ce s-au hotărât, îi încearcă sentimentul că au găsit o soluţie la toate problemele prin care trec. Asta îi face fericiţi, oricât de straniu ni s-ar părea.
Tăcu. Au stat amândoi în tăcere preţ de câteva clipe.
— Ceea ce nu pot eu să înţeleg este de ce a luat-o şi pe Agnes cu el, spuse Karin după un moment. Nu se potriveşte cu imaginea pe care mi-o făcusem eu în ceea ce-l priveşte pe Viktor. Nu sunt expert în materie, însă înclin să cred că, atunci când un părinte îşi ucide copilul, cauza este fie o problemă psihologică profundă, fie e adesea coroborat cu influenţa considerabilă exercitată de consumul de droguri. Orice-ar fi, acesta este un eveniment extraordinar de tragic.
Oftă şi se ridică din fotoliu, semn că se încheiase discuţia.
— Când se petrec astfel de lucruri te simţi cam incompetent în calitatea ta de doctor.

Luke se ridică şi el în picioare şi îi strânse mâna.

— Nici eu nu cred că ai fi putut face ceva. îi mulţumi, se întoarse şi porni spre uşă.
— Vreau să te asigur de faptul că Viktor preţuia prietenia cu tine, îi spuse Karin. Vorbea adesea despre tine în timpul şedinţelor noastre. Sper ca asta să-ţi aducă o oarecare alinare.

Cu vorbele acesteia încă răsunându-i în minte, Luke se trezi că ajunsese iar la Acvariu. Se hotărî să coboare pe scări cinci etaje. Nici nu observase că era o zi extrem de frumoasă şi de însorită în Karlskrona, capitala Forţelor navale suedeze.

8.

Deja se făcuse ora unsprezece în dimineaţa în care Thomas Svärd parca în zona special desemnată de la Blekinge Summerland, aflat chiar de-a lungul autostrăzii E22, care leagă localităţile Karlskrona şi Nättraby. Summerland era un parc de distracţii cu piscină şi zonă acvatică, pistă de karting şi castele gonflabile. în parcare deja erau cel puţin o sută de maşini, estimă Svärd pe când deschidea portbagajul, scotea scaunul auto de copii şi-l aşeza pe locul din dreapta.

Se trezise dis-de-dimineaţă şi îşi vopsise claia blondă într-un brunet ca pana corbului. Nici barba lui nu scăpase de schimbări. Uitându-se în oglindă, fusese foarte mulţumit de rezultat: ştia că arată bine. Pentru a se asigura că se menţine în formă, făcea câte o tură lungă în jurul insulei o dată la două zile. Restul zilelor făcea flotări, abdomene şi tracţiuni. Era lesne de văzut că femeile se uitau la el admirativ. Acum că avea părul negru ca smoala şi barba nerasă, ştia că aduce cu George Clooney.

La ora zece fix intrase în magazinul Intersport din centrul comercial Amiralen, aflat în Karlskrona. Cumpărase o pălărie de soare, un şort de înot, un ghiozdan pentru echipament de înot, doi colaci gonflabili coloraţi, un prosop mare de plajă şi două mai mici. Alesese unul cu model Pippi Şoseţica şi celălalt cu filmul de animaţie Maşini. De la Statoil cumpărase un scaun pliant, ochelari de soare, dulciuri şi cel mai recent roman poliţist semnat de Jens Lapidus.

încărcat cu toate aceste lucruri, porni spre intrarea în parcul Blekinge Summerland, îmbrăcat cu o cămaşă albă de in şi cu pantaloni scurţi bleumarin. La casă era o altă fată, nu cea care îl întâmpinase ultima oară când fusese acolo. Data trecută se dusese doar ca să ia prânzul şi să se uite la copii. Personalul de securitate fusese în alertă. Le simţise privirile asupra sa, iar când se dusese să dea o tură prin zonă văzuse că o femeie îi ceruse

uneia dintre fetele de la intrare să nu îl scape din ochi. De această dată avea să fie mai prudent.
Fata de la casă se aplecă peste tejghea şi se uită în jos, să vadă dacă era cineva cu el.
— Singur? întrebă ea. Svărd zâmbi.
— Nu. Vine în curând şi fosta mea soţie să-i aducă pe copii, doar că întârzie puţin. Plătesc acum pentru un adult şi doi copii. Am să vin aici să îi preiau când ajung.
— Au peste un metru înălţime? Svărd se uită nedumerit.
— Copiii mai scunzi de un metru au intrarea liberă, îi explică fata.
— Ah. Unul îndeplineşte cerinţa, însă celălalt e mai înalt de un metru, răspunse el.
Plăti, îşi luă lucrurile şi se îndreptă direct spre zona cu bazine. Era plin de lume. Aproape toate şezlongurile din jurul piscinei erau ocupate, iar familiile îşi întinseseră păturile pe zona cu iarbă. Era toropeală mare. Panoul digital de deasupra chioşcului indica aproape treizeci de grade Celsius. Svărd stătu nemişcat, încercând să găsească locul perfect unde să se instaleze. Dacă îşi întindea şi el pătura pe iarbă exista riscul mai mare ca cineva să observe că era neînsoţit, însă nu şi dacă se aşeza pe un şezlong lângă vreo mamă singură. în cazul ăsta, poate părea că sunt împreună.

Coborî scările şi trecu pe lângă piscina pentru copii, după care merse alene pe lângă şirul de şezlonguri. Zări o femeie care stătea singură împreună cu doi copii şi luau cu toţii o gustare. Lângă ea era un şezlong liber. Se îndreptă într-acolo, întrebă dacă era ocupat şi i se răspunse că nu. O văzu pe aceasta că se uită înjur să vadă dacă e însoţit de familie.

— Trebuie să vină şi fosta soţie cu cei doi copii, îi explică Thomas numai un zâmbet. întârzie puţin.
Femeia îi zâmbi şi o şterse de îngheţată pe faţă pe o fată care ţopăia, nerăbdătoare să i se dea voie să intre din nou în apă la înot. Avea vreo opt, nouă ani, estimă Thomas. Cam prea mare... şi prea urâtă.
Thomas îşi aşeză lucrurile şi întoarse şezlongul astfel încât să poată vedea atât piscina pentru copii, cât şi intrarea. îşi scoase cămaşa albă din in, se înfăşură cu prosopul în jurul taliei şi îşi puse şortul de înot pe dedesubt. Observă cum femeia îi arunca priviri pe furiş. Era grasă şi deloc atrăgătoare. Probabil că nu avea pe nimeni. Se aşeză pe şezlong, îşi luă cartea şi se prefăcu total cufundat în lectură. De fapt, din spatele lentilelor fumurii ale ochelarilor de soare, ochii săi căutau necontenit fete potrivite. După un sfert de oră, o depistase. Avea vreo cinci ani, păr blond şi cârlionţat, şi arăta extrem de drăgălaş într-o pereche de chiloţei roşii. Fetiţa o luă la fugă şi se aşeză pe o pătură la nici douăzeci de metri de Thomas. Mai erau încă doi copii (probabil fraţii ei) şi mama care stătea singură.
Copiii luau o gustare, în timp ce mama vorbea la telefon. Chiar şi când nu făcea asta, oricum era cu ochii în ecran. Perfect. Era preocupată de alte gânduri şi neatentă. După ce şi-au terminat gustările, copiii au zbughit-o spre piscină. Femeia şi-a ridicat privirea şi le-a strigat ceva, însă n-au reacţionat. Probabil că voia ca cei mari să aibă grijă de mezină. Thomas se ridică, îşi luă aparatul foto şi se duse înspre piscină. Se opri la marginea ei şi se uită la copiii care se jucau. în jurul piscinei erau mai mulţi părinţi care îşi supravegheau odraslele. Thomas îşi duse aparatul la ochi. Fetiţa stătea în genunchi la marginea piscinei şi se apleca spre apă ca să încerce să prindă o jucărie gonflabilă. Slipul i se ridicase şi lăsa la iveală un funduleţ mic şi frumos.

Thomas se prefăcu că pozează ceva de lângă fată, însă îşi îndreptă cu pricepere obiectivul spre copilă preţ de o clipă, apoi făcu trei fotografii. După aceea, redirecţionă aparatul repede în altă parte şi se prefăcu iar că pozează direct suprafaţa apei. Lăsă aparatul în jos şi se uită împrejur. Niciunul dintre părinţi nu îi dădea atenţie. Apoi realiză că fata se apleca

mult prea în faţă până când căzu. Nu era adâncă, însă se speriase şi tot dădea din mâini, zbătându-se ca peştele în năvod. Fraţii ei se dădeau în toboganul acvatic şi nu observaseră scena. Thomas îşi lăsă repede aparatul foto pe dalele de piatră, sări în piscină şi o ridică pe fetiţă din apă. Micuţa suspină şi-l cuprinse cu braţele. O consolă şi o aşeză pe marginea piscinei.

— Ţi-a fost frică? o întrebă. Fetiţa încuviinţă.

— Gata, nu mai e niciun pericol, îi zise. Cum te cheamă?

— Anna.

— Ce nume frumos! Hai să mergem împreună la mama ta, vrei?

Fetiţa încuviinţă iar, aşa că Thomas ieşi din piscină, îşi luă aparatul foto, o luă pe Anna de mână şi porniră spre mama ei, care îi mulţumi când îi spuse ce se întâmplase.

— Am să port o discuţie serioasă cu fraţii ei mai mari, îi spuse aceasta lui Thomas. Mi-au promis că o vor supraveghea. Anna, i-ai zis mulţumesc domnului de treabă? o întrebă ea pe fată.

Anna clătină din cap.

— Haide, cum spui? o îndemnă mama ei.

— Mulţumesc, zise fata, uitându-se la Thomas, care afişă cel mai fermecător zâmbet din arsenalul său.

— Cu plăcere, Anna. Promite-mi că ai să fii mai atentă data viitoare când te joci lângă piscină.

Anna zâmbi sfios şi se lipi de mama ei. Thomas îşi luă rămas-bun, se duse înapoi la şezlongul său şi se aşeză.

— Am văzut ce s-a petrecut, zise femeia de pe şezlongul de lângă el. Aţi procedat foarte bine.
— Mersi, răspunse Thomas. Oricum, probabil că n-ar fi păţit nimic. Apa nu era atât de adâncă acolo unde a căzut ea.
— Nu ştii niciodată ce s-ar fi putut întâmpla, spuse aceasta. Chiar nu înţeleg ce are femeia aia în cap. Stă cu ochii în telefon şi lasă toată răspunderea pe seama copiilor mai mari. E de neconceput.
Thomas îşi luă cartea şi se prefăcu în continuare că citeşte. Simţea că femeia era interesată de el şi ar fi vrut să se îndepărteze de ea, căci n-avea vreme de o pisăloagă grasă şi disperată. Aruncă o privire înspre pătura pe care stătea mama Annei, dojenindu-i acum pe fraţii ei mai mari. După câteva minute, văzu că Anna voia să meargă la alte atracţii din zonă. La indicaţiile mamei, fratele ei mai mare o luă de mână şi porniră amândoi spre locul dejoacă aflat chiar lângă restaurant, aproape de intrare. Thomas se uită la ecranul telefonului, se ridică, îşi strânse lucrurile şi îi zise la revedere femeii de lângă el.
— Tocmai am primit mesaj de la fosta soţie. Din păcate, cam atât a fost cu bălăceala, căci nu mai vine să-i aducă pe copii.
îşi aşeză lucrurile jos lângă uşă şi se duse iar pe platforma de lemn care dădea înspre locul de joacă. Văzu că Anna şi fratele ei mai mare se tot dădeau pe toboganul mare. Deodată, băiatul observă pista de carting care tocmai se deschisese. Strigă ceva spre sora lui şi fugi într-acolo. Anna tocmai cobora şi nu-l văzu că plecase. Se uită înjur după el, apoi îl zări pe Thomas, care îi făcu din mână. îi zâmbi şi ea şi îi făcu din mână. Thomas îi făcu semn să vină la el. Inima începu să-i bată nebuneşte când o văzu cum aleargă repede în direcţia sa. Aruncă o privire înspre piscină. Nu o vedea pe mama ei de acolo de unde se afla el. Fratele copilei stătea la rând să se dea cu maşinuţele şi nu observase nimic.
Thomas se lăsă pe vine în apropierea treptelor când Anna veni la el.

— Ia zi, Anna, îţi plac dulciurile? o întrebă.

Fetiţa încuviinţă.
— Am o pungă cu dulciuri în maşină, zise el. Dacă vii cu mine, ţi-o dau pe toată. Ai vrea?

Anna încuviinţă iar. Thomas se ridică şi-i întinse mâna. Fetiţa îl luă de mână şi porniră spre ieşire.

9.

Vineri seara la ora şapte şi jumătate fix, la patru zile de când se stinseseră Viktor şi Agnes, Luke traversa holul din Centrul Ekekullen, aflat în Rodeby. Era în tura de noapte şi tocmai ajunsese la serviciu. Era prima zi înapoi la lucru de când îşi luase liber, însă nu pentru odihnă.

Vizita la Karin Hartman fusese deprimantă. Mai presus de toate, îl afectase faptul că Viktor se gândise la suicid anterior. Luke se simţea dezamăgit că prietenul său nu-i spusese nimic despre asta. Credea că Viktor avea încredere deplină în el. Cu siguranţă aşa se comportase mereu. Urma să-i ia mult timp ca să se împace cu ideea că se înşelase.

Acum decisese să renunţe şi să se concentreze asupra serviciului şi a propriei vieţi. Urma să poarte o discuţie cu Âsa Nordin chiar azi şi să îi spună că ar dori să preia mai multe ture. Âsa era directoarea Centrului şi cea care îl angajase. Cu cât avea mai mult de lucru, cu atât urma să-i fie mai uşor să gestioneze situaţia prin care trecea.

Undeva spre capătul holului văzu trei persoane în uniforme de personal din tura de noapte târându-l cu forţa în camera sa pe Gabriel, care se opunea şi striga din toţi rărunchii. Tânărul avea şaisprezece ani şi era unul dintre cei zece adolescenţi internaţi în prezent la Ekekullen. Luke apucase să lucreze acolo doar două zile până ce fusese nevoit să-şi ia liber alte patru, însă fusese îndeajuns ca să reţină numele celor şase băieţi şi patru fete care locuiau la Centru. Gabriel era cel care le dădea cele mai mari bătăi de cap angajaţilor. Luke încercase să creeze o legătură cu el chiar din prima zi. Se identificase foarte mult cu băiatul, căci îi aducea aminte de el însuşi la aceeaşi vârstă. Ambii aveau acelaşi tip de comportament încăpăţânat şi frustrat faţă de adulţi şi de sistem. însă în ceea ce-l priveşte pe Gabriel lucrurile nu merseseră într-atât de departe ca în cazul lui Luke. Cel puţin nu încă.

Luke se apropie de cele trei siluete, care se aflau acum în faţa uşii de la camera lui Gabriel şi ascultau ce spunea.

— Vă omor dracului pe toţi! Pe toţi! urla el din cameră.

Se auziră izbituri, căci băiatul începuse să arunce tot felul de obiecte în uşă.

Luke recunoscu două persoane: Âsa Nordin şi Oile Nordlund, un psiholog. Nu făcuse cunoştinţă cu cel de-al treilea bărbat. Nu îl auziseră pe Luke apropiindu-se, probabil din cauza larmei care venea dinspre camera lui Gabriel.

— Poate că ar trebui să-i luăm din cameră toate obiectele care nu sunt prinse de pardoseală sau de pereţi. O ia razna.

— Ce se petrece? întrebă Luke. Cei trei se întoarseră şi-l văzură.

— Nu te văzusem venind, Luke, spuse Âsa. Gabriel are o criză. O necăjea pe o fată când stăteau la coadă pentru cină şi nu voia să înceteze, aşa că l- am închis la el în cameră până când se calmează.

— Nu prea pare să funcţioneze, zise Luke afişând un rânjet pieziş. Apropo, bună seara!

Se întoarse spre bărbatul care părea originar de prin Orientul Mijlociu. Acesta se prezentă drept Hamid Dabashi, asistent specializat pe reabilitare.

Luke se întoarse spre Âsa.

— E în regulă dacă intru în cameră să discut cu el?

Ceilalţi trei se uitară la el. Toţi trebuiau să se uite în sus, căci Luke era cu un cap mai înalt decât Hamid, care deja era mai înalt decât toţi, având cam 1,80.

Âsa îi aruncă o privire lui Oile, care încuviinţă.

— Sigur că da, spuse. Chiar te rugăm.
Se duse la uşă şi o descuie exact în momentul în care se auzea o izbitură puternică provocată de un obiect aruncat în uşă. Luke puse mâna pe clanţă, apăsă şi intră.
Urletele şi zgomotele din încăpere încetară brusc. Âsa, Oile şi Hamid stăteau nemişcaţi, ascultând. Nu s-a mai auzit nimic din cameră, aşa că s-au întors cu toţii în sala de mese.
După douăzeci de minute li se alătură şi Luke, se duse la masa lungă pe care erau aşezate platourile şi începu să-şi aşeze nişte sandviciuri pe o farfurie.
— Luke, ce se petrece? întrebă Âsa.
— îi e foame, răspunse Luke. îi duc nişte sandviciuri.
— S-a calmat?
— Da.
— Cum ai rezolvat situaţia? întrebă Hamid.
— N-a fost nevoie de mare lucru, răspunse Luke. S-a calmat de îndată ce m-a văzut. I-am arătat apoi câteva dintre tatuajele mele şi mi le-a arătat şi el pe ale lui. De obicei tactica asta are succes.
Luke luă farfuria şi un pahar cu suc şi se întoarse în camera lui Gabriel. Când intră din nou în încăpere, văzu că băiatul se cuibărise în pat şi aţipise. Luke se duse cu grijă la biroul de lângă pat şi lăsă tava cu mâncarea acolo. Trase storurile şi stinse lumina.

Se opri. O aprinse din nou. Se uită la ceas. Era ora opt, ora la care spusese Loman că murise Viktor. Se duse la fereastră, trase jaluzeaua într-o parte şi se uită afară. Nu se întunecase de tot, iar cerul arăta ca acum patru zile. Luke realiză deodată că era întuneric în apartamentul lui Viktor când intraseră într-un final el şi Therese înăuntru. Beznă. Era aproape complet

sigur. Se concentrase exclusiv asupra lui Viktor şi a lui Agnes atunci când el şi Therese se grăbiseră să intre în apartament şi se gândi că poate se înşela. Dar oare nu era totuşi întuneric? Da, era.
De unde şi întrebarea: ar fi ucis-o Viktor pe Agnes şi apoi şi-ar fi luat propria viaţă pe întuneric? Luke îşi închise ochii pentru a derula filmul în minte în amănunt. Da, cu siguranţă apartamentul era cufundat în întuneric. Storurile erau trase. De asta era sigur. Fusese atât de concentrat pe Viktor şi pe Agnes, încât nu-i trecuse prin minte până acum. De ce naiba ar fi vrut ca în apartament să fie beznă dacă urma să se sinucidă? Oare poţi face asta fără să vezi nimic?
Gabriel sforăia zgomotos. Luke se duse la întrerupătorul de lângă uşă şi stinse lumina. Stătu neclintit preţ de câteva momente, ascultându-l pe Gabriel cum respira şi aşteptă ca ochii să i se deprindă cu întunericul. Simţea conturul patului. Făcu câţiva paşi şi se opri la piciorul patului. îşi închipui evenimentele petrecute. Văzu cu ochii minţii cum plănuise Viktor totul: mesajul, frânghia, otrava, ciocolata. Trăsese storurile, pornise muzica şi îi dăduse otrava lui Agnes. Când stinsese luminile? Probabil înainte să se spânzure. Dar de ce ar vrea să facă asta pe întuneric? Iar dacă luase el însuşi otrava, pesemne că ar fi fost şi el ameţit din cauza asta. De ce oare să-şi îngreuneze treaba?

Luke se ridică. Gabriel era cufundat într-un somn adânc. Luke ieşi din cameră, închise uşa şi nu se mai obosi să o încuie. Se hotărâse să se ducă la apartamentul lui Viktor în seara următoare şi să încerce să facă o reconstituire a evenimentelor. Urma să tragă storurile şi să vadă cât de întuneric se făcea în apartament.

10.
Karlskrona, 29 februarie 1992
Deşi era abia februarie, Jenny simţea miros de pământ afânat pe când mergea pe Ostra Vittusgatan, în drum spre Biserica Scientologică aflată pe strada Mollebacken, în centrul oraşului Karlskrona. Cu trei sute de ani în urmă, tot prin aceeaşi zonă, fermierul Vittus Andersson îşi păştea turma de oi. Acum, strada care fusese numită în amintirea acestuia era brăzdată de blocuri din cărămidă galbenă şi roşie, construite în anii '60. Jenny simţi cum o străbate un fior. Se gândi că acele clădiri se numărau printre cele mai urâte din oraş.
Cine ştie, poate că am trăit şi eu la fermă în Trossd în anii 1600. Apoi, un secol mai târziu, m-am dus la Paris şi am dansat în cele mai alese saloane. Gândul o încânta nespus şi îi făcea inima să tresalte, aşa că scăpă un chicotit.
Era o iarnă neobişnuit de blândă, iar primăvara se cam lăsa aşteptată mai mult decât de obicei în Karlskrona, căci insula se afla la propriu chiar în capătul arhipelagului. Marea cu apele-i îngheţate ţine primăvara departe şi se asigură că localnicii din Karlskrona mai umblă cu gecile de iarnă câteva săptămâni în plus faţă de restul suedezilor de pe continent.

Poate că nu premoniţia sosirii primăverii sau gândul că s-ar putea să fi trăit la Paris într-o altă viaţă îi dădeau lui Jenny acest sentiment de exaltare. Azi urma să aibă prima şedinţă de terapie, ori de „audit”, cum se numea în termeni scientologici. Iar cel care urma să se ocupe de asta nu era chiar fitecine auditor, ci însuşi Peter, unul dintre cei mai buni. Peter spusese că era permis ca începătorii să beneficieze de un fel de terapie de testare, în urma unei analize amănunţite a stării psihologice a persoanei respective.

Era mai degrabă o mostră în ideea că puteai să vezi cum este pentru ca, ulterior, dacă îţi plăcea, fie să plăteşti, fie să începi să lucrezi pentru Biserica Scientologică, sau pentru Centru, aşa cum le plăcea membrilor din Karlskrona să îl numească. Termenul „biserică” nu era în vogă în rândul tinerilor. Jenny primise o explicaţie care justifica motivul pentru care era considerată biserică şi religie totodată. Avea de-a face cu termenul „religie” şi cu înţelesul său de bază. Re înseamnă înapoi, iar ligare înseamnă origine, deci întoarcerea la origini, la ceea ce a fost cândva. Oamenii îşi vor dezvolta şi redobândi capacităţile originare, cele pe care le-au avut odinioară. Lui Jenny i se părea ceva minunat, iar de atunci încolo nu avea deloc reticenţe în a se prezenta drept membră a Bisericii Scientologice.
Centrul se afla într-un vechi magazin de mobilă de pe Bryggaregatan, cu ferestre mari, ce dădeau înspre stradă. La parterul clădirii erau câteva încăperi, precum şi un subsol spaţios în care magazinul de mobilă depozita marfa.
în decursul ultimului an din viaţa lui Jenny, când se împliniseră nouăsprezece ani de când se afla pe acest Pământ, se petrecuseră multe. în afară de momentul absolvirii liceului, viaţa ei căpătase un scop clar, un sens. Fusese atrasă tot mai tare de grup şi de curent, iar acum îşi petrecea timpul exclusiv cu aceşti oameni şi se dedicase pe deplin Scientologiei. Ştefan nu fusese atât de fermecat ca ea. în plus, el se ocupa cu activitatea de orientare şi îşi petrecea majoritatea timpului alergând prin pădure şi căutând marcaje. Din cauza aceasta relaţia lor se răcise. Cu două luni în urmă, când urmase cursul de comunicare, făcuse nişte exerciţii cu un tip care era începător, la fel ca ea. îl chema Daniel şi era cu un an mai mare. Era înalt şi timid, însă avea un zâmbet fermecător.

Cursul durase o săptămână, iar la început li se spusese să stea pe scaune faţă în faţă. Iniţial, trebuiseră să îşi ţină mâinile pe coapse şi ochii închişi; după câteva ore, au putut să îi deschidă. Exerciţiile erau menite să le sporească abilitatea de a interacţiona cu altcineva, de a fi prezenţi în situaţia respectivă şi de a fi cuprinşi de un sentiment de mulţumire. Era foarte important să îţi goleşti mintea şi doar să fii prezent. Următoarea etapă fusese să încerce să se provoace reciproc în diverse moduri, pentru a-l face

pe celălalt să renunţe la masca afişată. Daniel şi Jenny se distraseră copios în timpul acelor exerciţii. Vorbiseră mult în timpul pauzelor şi se întâlniseră şi serile la tot felul de evenimente comune. După doar o săptămână simţise că se îndrăgostea de el şi avea senzaţia că şi el simţea la fel. Două săptămâni mai târziu, Jenny se despărţise de Ştefan şi începuse să se vadă cu Daniel. După o lună se mutaseră împreună.
Daniel avusese prima şedinţă de terapie cu două zile în urmă şi venise acasă vesel din cale afară, însă nu avea voie să-i povestească nimic despre cele întâmplate. Nu era permis. Singurul lucru pe care îl spusese fusese că trecuse prin prima sa experienţă legată de viaţa trăită anterior. Acum Jenny urma să simtă şi ea acelaşi lucru pe propria piele. A venit multă lume azi, se gândi ea pe când îşi agăţa haina în cuier şi se îndrepta spre mica zonă de recepţie. Pe pereţi erau puse mai multe afişe înrămate, unele dintre acestea conţinând citate ale fondatorului, L. Ron Hubbard, sau Ron, cum îi spuneau membrii confirmaţi. Lui Jenny îi plăcea mult una dintre zicalele lui Hubbard, care suna aşa: „Dacă nu poţi comunica, eşti ca şi mort. Dacă poţi comunica, atunci trăieşti viaţa din plin”.
Pe peretele din spatele recepţiei era atârnat un tablou înrămat care înfăţişă un pod al cărui capăt se pierdea drept într-un soare imens. Sub imagine scria: „Podul către libertatea supremă”. în încăperea spaţioasă, cea în care pe jos era o mochetă de un maro şters ce acoperea întreaga pardoseală de la un capăt la celălalt şi care fusese cândva zona în care era expus mobilierul, se aflau cinci perechi care făceau exerciţii de comunicare. Geamurile imense erau acoperite cu afişe gigantice – reclame pentru întreaga mişcare scientologică. înainte nu era nimic pe ferestre, însă adesea (chiar prea des) tot felul de copii şi de tineri veneau, îşi lipeau nasurile de geam şi chiar aruncau lucruri şi scuipau pe ele.

în capătul sălii stăteau Maria, Camilla şi Mikael, fiecare cu nasul în câte o carte scrisă de Ron. Toţi trei erau scientologi convinşi care lucrau pentru mişcare în timpul liber. Âsa, sora lui Daniel, tocmai începuse activitatea în cadrul Bisericii şi exersa şi ea cu un alt membru nou. Peter se afla la recepţie cu un pahar de cafea în mână şi vorbea cu George, englezul cel mitic şi mistic care iniţiase curentul în Karlskrona. Jenny îl mai văzuse o

singură dată în treacăt, însă auzise multe despre el. Acesta chiar lucrase cu Ron la sfârşitul anilor '60, ceea ce era mare lucru, i se spusese. Era unul dintre cei care se aflaseră pe vasul Apollo, folosit de Hubbard în timpul călătoriilor sale prin Europa şi Africa la începuturi, când îşi propovăduia mesajul. Ceilalţi vorbeau despre George cu reverenţă, spunând că e inteligent, că e unul dintre primii din lume care obţinuseră nivelul de TP VI, adică aproape de nivelul maxim pe care îl puteai atinge în drumul spre libertate spirituală. Jenny îşi luă inima în dinţi şi se îndreptă spre cei doi. Peter se înseninã pe loc, veni în întâmpinarea ei şi o îmbrăţişă.

— Eşti gata pentru ziua cea mare, Jenny?

— Da, o să fie palpitant, zise ea. Daniel era în al nouălea cer când a venit acasă după şedinţa lui.

Peter îşi puse paharul de cafea pe masă şi se întoarse spre George, care trăgea dintr-o pipă.

— George, ea e Jenny. Tocmai a terminat cursul de comunicare şi are prima şedinţă de audit chiar azi.

George scoase pipa din gură, zâmbi, întinse mâna spre ea şi făcu o mică plecăciune. Era mic de statură şi vânos, avea barbişon blond, păr roşcat şi creţ şi purta un pulover bej peste o cămaşă albă cu guler şi pantaloni crem din gabardină.

— Bine ai venit, Jenny. încântat de cunoştinţă, îi spuse el în engleză.

Jenny dădu mâna cu el (avea mâna îngustă), însă nu prea ştia cum să reacţioneze. Se simţea mică şi neînsemnată, având în vedere ce se spunea despre George. Făcu la rândul ei o mică plecăciune, însă regretă instantaneu, căci se simţea ca o fetiţă nesigură.

— Vă mulţumesc. Am auzit multe despre dumneavoastră. Sunt încântată să vă cunosc în sfârşit, îi răspunse ea tot în engleză.

Imediat ce a rostit cuvintele, realiză cât de stupid suna. „Am auzit multe”: acum sigur o să întrebe ce anume auzise, şi-atunci ce avea să zică oare? Peter îi veni în ajutor.
— George înţelege suedeza, Jenny, însă preferă să vorbească în engleză.
Se întoarse spre George şi afişă un zâmbet larg, continuând apoi în suedeză:
— Ştii şi tu suedeză, nu-i aşa, George? spuse Peter cu un accent puternic englezesc şi râse zgomotos.
George râse şi el, la fel de tare, însă ieşi un fel de nechezat straniu în falset.
— Fii sigur că ştiu! răspunse acesta continuând să râdă.
Peter o luă pe Jenny de braţ şi o conduse în sala în care urma să aibă loc şedinţa de terapie. Era o încăpere mică. în mijloc se afla un frumos birou vechi din lemn de stejar. Chiar în centrul mesei se vedea o casetă mică şi maro din lemn, cu o etichetă rotundă roşie. în mijlocul etichetei era însemnat un S mare, care şerpuia printre două triunghiuri. Din lateralul casetei de lemn ieşeau două fire care se înfaşurau în jurul ei, fiind prinse prin două cleme, fiecare intrând în câte o cutie de aluminiu. Arătau ca nişte doze mici de bere, fără niciun fel de însemn pe ele. Peter se aşează pe scaunul de la birou şi o invită să ia loc pe fotoliu.
— Acesta e un e-metru, spuse Peter, ridicând în aer caseta de lemn. Un electrometru. E un model mai vechi. Acum se fac şi din plastic, însă mie îmi place acesta, căci are aspect învechit. Parcă are mai mult suflet.

îl deschise, îi scoase capacul, îl întoarse şi îl aşează pe partea cealaltă, astfel încât era acum un suport pentru partea mai voluminoasă. Acum Jenny stătea pe diagonală în raport cu întreg mecanismul intern al aparatului. Pe o suprafaţă din sticlă albastru-deschis era un ecran care acoperea mai mult de jumătate. în interiorul ecranului era o săgeată mică şi îngustă din metal care se mişca de-a lungul unui cadran în formă de semilună cu patru secţiuni separate: ascensiune, fixare, cădere şi test. Sub sticla cadranului se vedeau

trei butoane rotunde negre, iar în stânga două butoane de comandă de dimensiuni mai mari. Peter îi spuse lui Jenny să ţină cele două cutii din aluminiu, câte una în fiecare mână.

— Când voi porni electrometrul, vei simţi un curent slab care îţi străbate corpul şi intră înapoi în aparat, îi explică.

Jenny îl privi întrebător.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, o lămuri. Curentul e atât de slab, încât nu-ţi poate face rău, îi spuse. E la fel de slab precum bateria unei lanterne. Poţi să fii pe deplin liniştită.

Porni aparatul şi se uită la Jenny.

— Nu-l simţi, aşa-i? Jenny clătină din cap.

— Acum uită-te la săgeată, îi spuse.

Jenny se aplecă în faţă şi văzu că săgeata era orientată drept în sus, în mijlocul cadranului. Mişcările erau insesizabile, iar săgeata vibra uşor.

— Continuă să o priveşti, iar eu îţi zic o povestioară amuzantă, continuă el. Concentrează-te pe vocea mea şi nu-ţi lua ochii de pe săgeată. Două roşii traversau strada. Deodată pe una o calcă maşina. La care cealaltă roşie: Hai, ce-i cu faţa asta turtită? Să mergem!

Jenny râse. Săgeata începuse deja să se mişte de când Peter rostise prima frază. Ştia bancul, căci era bine-cunoscut, şi atât de amuzant încât o făcuse să râdă.

— Ce s-a întâmplat cu săgeata? întrebă Peter.

— A început să se mişte înainte şi înapoi exact când mi-am dat seama ce urma să spui, zise ea.

— Bun, răspunse Peter. Uite ce s-a întâmplat: rezistenţa din energia ta mentală s-a transformat în momentul în care mintea ta a început să manifeste gânduri pozitive. Rezistenţa a scăzut, iar când se petrece asta, spunem că acul se mişcă „lin”. Se mişcă uniform şi frumos pe cadran, cu mişcări mărunte. Utilizăm acest instrument pentru a depista evenimente dureroase din vieţile celor care nu au fost încă limpeziţi. Noi, oamenii, avem tendinţa de a suprima evenimentele dificile, numite traume în domeniul psihologiei. Noi le numim „engrame”. în scop de supravieţuire, toate percepţiile senzoriale sunt depozitate în subconştient, astfel încât să le putem recunoaşte şi să putem evita evenimente asemănătoare pe viitor. Problema e că dacă ai prea multe engrame, te simţi rău şi acţionezi iraţional. Toate afecţiunile psihice sunt provocate de engrame şi dau naştere la multă suferinţă. Electrometrul îmi permite să văd momentul în care gândurile tale se confruntă cu o engramă. Acul se mişcă brusc şi pot încerca să te scot din amintirea evenimentului care trebuie relevat, îl pot aduce în subconştientul tău, pentru ca tu să poţi elimina energia negativă care este stocată acolo. înţelegi ce spun?
Jenny încuviinţă şi se foi, astfel încât să stea cât mai dreaptă. Avea fluturi în stomac.
— Odată ce am eliminat toate engramele care sălăşluiesc în interiorul cuiva, persoana respectivă este considerată a fi Limpede, continuă el. Dacă eşti Limpede, nu mai eşti afectat de engrame. Mai exact, ajungi să fii o persoană isteaţă, mulţumită şi fericită, care deţine controlul asupra propriei vieţi.
Peter mută electrometrul şi îl aduse în faţa lui. Scoase un carnet mare şi un pix.
— Cum ţi se pare tot ceea ce ţi-am spus? o întrebă.
— Sună foarte bine, spuse Jenny. E captivant!

— Bun. Atunci începem. Vom încerca o serie de engrame pe tema durerilor de cap.

Se uită la aparat şi notă ceva. Jenny avea senzaţia că parcă ţine cutiile spasmodic. Descleştă puţin mâinile şi încercă să se relaxeze. Peter ridică privirea.
— E indicat să încerci să le ţii cât mai confortabil, după care să încerci să rămâi nemişcată. Dacă ajustezi modul în care le ţii, asta afectează acul.
Jenny încuviinţă.
— Am să stau nemişcată, promise ea.
— Bun. Hai să-i dăm drumul. Gândeşte-te la o situaţie recentă când te-a durut capul.
— Miercurea trecută, cred, spuse Jenny fără să stea pe gânduri. Am venit acasă de aici, după cursul de comunicare ce ţinuse trei ore. Durerea de cap m-a luat fără să-mi dau seama şi mă chinuia foarte tare când m-am întins pe pat. A trebuit să iau un Nurofen.
Peter o rugă pe Jenny să îi relateze toate detaliile privind evenimentul. Trebui să se concentreze foarte tare pentru a-şi aminti, însă Peter nu a fost mulţumit până ce nu i-a zis de trei ori aceeaşi poveste.
— Bun! Acum acul a început să se mişte lin, spuse el afişând un zâmbet larg.

După aceea a continuat, întrebând-o dacă îşi mai aminteşte o situaţie asemănătoare când a avut o migrenă. Pe Jenny nu o durea de obicei capul, aşa că nu-i veni nimic în minte. în cele din urmă, îşi aminti de prima dată când băuse alcool. Se îmbătase criţă şi se trezise cu o mahmureală de zile mari. Au discutat în amănunt despre eveniment, la fel ca mai înainte. După aceea au tot continuat, până ce au ajuns la o amintire de când Jenny avea şase ani şi căzuse de la masă în timpul cinei, zdrelindu-şi foarte tare fruntea. încă mai avea cicatrice de atunci. Ştia că se petrecuse, căci părinţii ei mai vorbeau uneori despre asta. Nu crezuse că va putea să-şi amintească ea însăşi ceva despre asta, însă cumva Peter reuşise să îi readucă aminte.

Cel puţin, credea că sunt amintirile sale. Când au terminat, Peter i-a adresat aceeaşi întrebare.

— Mai este vreun alt eveniment când te-a durut capul? Jenny îl privi; nu-i venea să creadă.

— Am ajuns la perioada când mergeam de-a buşilea. Nici să vreau şi nu-mi pot aminti dacă m-am lovit sau dacă m-a durut capul când eram atât de mică.

Peter nu zise nimic. Aştepta ceva de la ea. Jenny tăcu şi încercă să-şi aducă aminte. încercă să se vadă la acea vreme, pe când era doar un bebeluş. Mintea îi era goală.

— Nu, nu o să meargă. Nu-mi pot aminti nimic.

— Te mai întreb o dată. întoarce-te la un alt eveniment când te-a durut capul.

Jenny se uită la el. Peter nu voia să renunţe. încercă iar. Tăcere câteva clipe. Jenny pufni în râs.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Peter.

— Ah, văd un bebeluş întins pe masa de schimbat scutece, care se rostogoleşte şi ajunge drept în cadă. Dar nu încerc decât să te mulţumesc pe tine.

Peter o privi cu o expresie calmă.

— Spune-mi ce vezi.

Jenny se conformă şi scorni o grămadă de detalii. Ori poate că erau amintirile ei. Nu ştia dacă erau adevărate sau nu, însă în acel moment nu-i păsa. Cuvintele pur şi simplu ieşeau din ea. Se gândi că ar trebui să o întrebe pe mama ei dacă îşi aminteşte momentul când micuţa Jenny căzuse şi dăduse cu capul de cadă. După ce relată incidentul de câteva ori,

eliminând toate amănuntele posibile din minte, Peter spuse că acul se mişca lin şi îi puse iar aceeaşi întrebare.

— întoarce-te la un alt eveniment asemănător când te-a durut capul.

Jenny îl privi iar. Nu glumea câtuşi de puţin. încercă să îşi canalizeze gândurile spre o perioadă de dinainte de 1972.

Linişte multă vreme. I se făcuse somn şi nu-i venea nimic în minte. Peter o întrebă din nou acelaşi lucru. Se îndreptă şi se aşeză mai bine în fotoliu.

— Asta-i, spuse Peter deodată uitându-se la electrometru. Ce a fost asta? La ce te-ai gândit mai înainte?

Jenny zâmbi. Se simţea stupid, dar începu să-i spună ce văzuse.

— Am văzut un birou.

— Unde te afli? întrebă Peter.

— New York.

Cuvintele îi ieşiră fără să se gândească înainte să continue:

— Cred că e prin anii '40. E un birou dintr-o bancă. Stau în capătul încăperii spaţioase şi parcă am săgeţi în cap. Tocmai am aflat ceva groaznic. Ginerele meu, pe care chiar eu l-am angajat (apropo, eu sunt directorul băncii), delapidează sume imense de la bancă. Sunt în birou şi mă uit la el. Mă priveşte la rându-i şi îmi dau seama că ştie ce am aflat. Tăcu şi se cufundă în propriile-i gânduri.

— Ce se petrece? întrebă Peter.

— Mă gândesc doar. E ciudat că am fost bărbat într-o viaţă anterioară.
Peter nu zise nimic.

— Văd nişte lucruri oribile, continuă ea. Cred că i-am cerut explicaţii după ce am aflat. A mărturisit ce făcuse, fiind distrus de cele petrecute. L-am concediat şi a plecat. Era tatăl nepoţilor mei.
îi rămăseseră vii în minte multe imagini sau fragmente de imagini. Jenny pur şi simplu lăsă cuvintele să se scurgă din mintea ei şi îi relată totul lui Peter.
— L-am văzut clar cum s-a dus mai întâi la un bar şi s-a îmbătat bine. S-a dus apoi acasă. Şi-a luat soţia (pe fiica mea) şi pe nepoţii mei, s-au urcat în maşină, iar el a condus direct într-o prăpastie şi au murit cu toţii. Nu-i de mirare că m-a durut capul.
Jenny chicoti; evenimentul pe care tocmai îl descrisese îi indusese atât un sentiment de fericire, cât şi unul deprimant. Fusese cu adevărat afectată şi descrise cele petrecute de câteva ori, iar de fiecare dată îşi tot amintea alte detalii suplimentare. Peter încheie şedinţa şi părea mulţumit. Nu discutară nimic despre următoarele etape. Peter voia ca Jenny să revină pentru a discuta despre posibilitatea să lucreze pentru ei.
— De fapt, terapia are un preţ, însă poţi beneficia de aceste şedinţe gratuit, în schimbul muncii prestate pentru noi, îi explică el.
Jenny simţea că pluteşte pe când se îndrepta spre casă. Imaginile pe care le văzuse păreau atât de reale! Să fi fost oare adevărat? Cugetă puţin. Poate că va putea afla cine e persoana căsătorită cu fiica unui director de bancă din New York, acel bărbat care s-a sinucis în anii '40, luându-şi cu el întreaga familie. Abia aştepta să ajungă acasă la Daniel. Trebuia neapărat să-i povestească toate acestea.

Când intră în apartament, erau aprinse lumânări peste tot. Daniel făcuse ceai. La casetofon se auzea melodia cântată de Alannah Myles, Black Velvet. Era o atmosferă foarte intimă. Jenny era nerăbdătoare la gândul că avea să-i povestească lui Daniel tot ceea ce se întâmplase. Asta deşi nu aveau voie. însă Daniel a fost şi el de acord, şi au făcut o promisiune: nu aveau să spună nimănui despre faptul că încălcaseră regula. Jenny începu şi-i spuse totul cu lux de amănunte. Era atât de absorbită de poveste, încât

nu observase reacţia lui Daniel. Se opri brusc. Daniel se albise la faţă şi îşi cuprinsese ceafa cu mâinile; se aşezase pe canapea şi se uita în sus la tavan.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jenny.

îşi lăsă braţele jos şi se aplecă spre Jenny.

— Eu eram ginerele.

11.

Anna păşi pe uşa de la ieşirea din Blekinge Summerland, mergând în faţa lui Thomas Svärd. Când ajunseră la câţiva metri de clădire, se întoarse puţin şi aruncă o privire fugitivă în spate. Nimeni nu părea să fi observat nimic. Continuă să meargă drept înainte şi văzu că Anna o ia brusc într-o altă direcţie.

— Anna, pe-aici! strigă el, făcându-i semn înspre stânga. Anna se opri şi se întoarse în acea direcţie.

— E maşina albă de acolo, zise el, arătând cu mâna în care ţinea geanta de plajă.

O văzu pe Anna că observă ceva şi începe să fugă.

— Tati! strigă ea, iar Svärd o văzu cum aleargă direct spre un bărbat îmbrăcat la costum, care avea cam treizeci şi cinci de ani şi care tocmai se dădea jos dintr-un Audi albastru la nici cincizeci de metri de ei. Anna se repezi la el, iar acesta se aplecă şi o luă în braţe.

Svärd îi văzu cum vorbesc, apoi fetiţa se întoarse şi arătă cu degetul înspre el. Se duse către ei.

— Vai, ce bine ca aţi venit, îi zise el bărbatului. Sunteţi tatăl ei?

— Da, răspunse acesta. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Tocmai plecam spre casă, când am văzut-o aici, în parcare, singură-singurică, răspunse Svărd. Mă duceam să-mi las lucrurile în maşină, apoi voiam să o duc înapoi înăuntru ca să dăm de părinţii ei.

Bărbatul îl privi suspicios pe Svărd.
— Anna spune că voiaţi să-i daţi dulciuri. Svărd râse.
— Da, trebuiau să vină şi copiii mei aici, însă fosta soţie s-a răzgândit şi n- a mai vrut să-i aducă. Aveam nişte dulciuri rămase prin maşină pentru ei, însă m-am gândit să i le dau Annei mai degrabă.
Pe când rostea această ultimă frază văzu cu coada ochiului cum fata de la recepţie iese din clădire însoţită de mama Annei. Aceasta arăta cu degetul înspre ei. Svărd îşi dădu seama că trebuia să se facă nevăzut, şi încă rapid.
— Noroc că v-a găsit, spuse el mergând spre maşina sa.
îşi aruncă lucrurile pe bancheta din spate, se urcă şi acceleră de îndată ca să iasă cât mai repede din parcare. O văzu pe mama Annei cum aleargă şi-i face semn din mână. O ignoră şi ieşi pe autostrada E22. Era furios şi izbea cu mâinile de volan, urlând cât de tare putea.
— La dracu'! Mama mă-sii de dezastru! Eram atât de aproape!
Se întoarse şi se asigură că nu-l urmărea nimeni.
Odată ajuns înapoi în Sturko, parcă lângă magazia de unelte aflată chiar lângă buncăr. îşi luă trusa cu scule şi scoase plăcuţele de înmatriculare de la maşină. Intră iar în magazie şi scoase două plăcuţe vechi, pe care le montă.
Pe când punea trusa la loc, simţi cum îi chiorăie maţele de foame. Merse vreo patruzeci şi ceva de metri până la buncăr şi scoase câteva ouă şi nişte cârnăciori din frigiderul mic. îşi făcu o omletă şi prăji cârnăciorii pe plita micuţă. Ca de obicei, lăsă uşa larg deschisă şi deschise ambele mini-obloane improvizate de el, ca să nu se asfixieze de la fum. Odată masa terminată, se aşeză la calculator. Mai întâi îşi verifică poşta electronică.

Bingo.

Deja primise răspunsuri de la trei grădiniţe de pe insula Kungsholmen, interesate să-l angajeze. Reprezentantul uneia dintre instituţii îl întreba dacă putea să vină luni la interviu. Celelalte două grădiniţe voiau să-l treacă pe lista suplinitorilor, dar voiau să vină pentru a se cunoaşte în prealabil. Svărd le trimise răspuns şi sugeră diverse intervale orare pentru ziua de luni. Zâmbi în sinea lui. Atât de uşor! Lucrurile urmau să se rezolve cu partea financiară, însă trebuia să pună mâna pe nişte fonduri mai frumuşele chiar mai repede de-atât. Nu putea fi sigur că Planul B avea să-i meargă pe atât de rapid pe cât credea. Astfel că Svărd se aşeză la calculator şi trecură câteva ceasuri bune, însă nu observă că se întunecase afară. Lucra febril, încercând să vândă tot felul de fotografii, navigând pe diverse site-uri în căutare de clienţi. Pe la miezul nopţii reuşi să adune o sumă suficient de mare care avea să-i permită să petreacă cel puţin trei-patru zile la Stockholm, asta chiar dacă nu reuşea să facă nişte poze bune la nicio grădiniţă. Ar trebui să fie suficient, se gândi.
Sfârşi prin efectuarea unei ultime căutări pe Google a următoarei sale victime, o avocată specializată pe drept comercial, care lucra pe insula Kungsholmen. Memoră chipul acesteia, drumul ei de la apartament la biroul aflat lângă Gara Centrală, apoi se uită la cele mai recente informaţii postate de femeie pe profilul său de Facebook. Va trebui să facă o trecere în revistă a altor aspecte la faţa locului. N-ar trebui să fie mare lucru. O femeie singură era o ţintă uşoară. îşi închise calculatorul, stinse lumina, se aşeză în pat şi adormi.
în acea seară visul nu întârzie să apară. Soneria de la uşă, două voci nervoase. Se uită la ceas. Trei. Era trecut de mult de miezul nopţii. Alte voci furioase. Ameţit, se ridică în capul oaselor şi deschise uşa. Doi motociclişti imenşi care stăteau în prag îl împinseră violent înspre apartament. Căzu pe spate. Văzu apoi că erau părinţii lui. Mama scoase un cuţit imens. Tata îl prinse de braţe. Mama îi imobiliză picioarele cu genunchiul. îi scoase apoi boxerii de pe el.
— Pedofil dezgustător. Ia-ţi rămas-bun de la el. Uite-l cum dispare.

Era vocea mamei lui, limpede ca lumina zilei. Se distingea perfect dialectul tipic al fermierilor suedezi din zona sudică. Urlă, spunând că se oprise. Nu

o să mai facă asta niciodată, tot spunea. îl imploră pe tatăl său. Apoi, lucrurile s-au desfăşurat într-un ritm ameţitor: mama l-a apucat de penis şi i l-a tăiat repede, aproape chiar de la bază. Sângele a ţâşnit şi îl săgeta o durere sfâşietoare. Urlă din toţi rărunchii, scoţând un geamăt care pesemne că răsunase în întreaga clădire. I-au dat apoi drumul şi a încercat cu ambele mâini să oprească şuvoiul de sânge care nu se mai oprea. Pur şi simplu şiroia. Pulsa. Nu-l putea opri. Ultimul gând fu acea senzaţie caldă pe care i- o dăduse şuvoiul de sânge, după care îl cuprinse negura.
Svărd se trezi zăcând pe podeaua din buncăr, cu ambele mâini în zona genitală. Inima bătea să-i sară din piept şi era ud leoarcă de transpiraţie. Plângea.
Ce soartă, se gândi după ce se aşeză pe pat şi se mai calmă. Acelaşi nenorocit de vis. Nu-l mai chinuia noapte de noapte, însă îl avea des. Era forţat să-l retrăiască iar şi iar.
Bâjbâi cu mâna până nimeri lampa de lângă pat, dădu de buton şi o aprinse, întinse mâna către noptieră şi luă pachetul de ţigări şi bricheta. Aprinse o ţigară. Era al naibii de cald. Soarele încălzise buncărul în timpul zilei.
Depuse mult efort ca să-şi scoată tricoul şi să se deplaseze până la frigiderul micuţ, scoase o sticlă de apă şi o dădu pe gât cu guri mari. Lăsă special să i se scurgă pe la colţurile gurii. Apa rece îi ajunse până pe piept şi-l răcori. Dădu drumul la ventilatorul mic pe care-l aşezase pe masa la care mânca de obicei. Nu era de mare folos, nu făcea decât să mişte aerul fierbinte încoace şi-ncolo.

Se gândi la Jorgen Gustafsson, nebunul care îl mutilase în acea seară de iarnă, în apartamentul din Kungsmarken. Ce ghinion avusese! Cum mama dracului ar fi putut să ştie că mama fetiţei era sora celui mai dement psihopat din întreaga regiune sudică din Suedia, membru al unei bande de motociclişti infractori? Un nebun nemilos. Nu avea să uite niciodată căutătura lui Jorgen Gustafsson, acea namilă care se plantase în faţa lui în casa scării atunci, în miez de noapte. Era imens. Nu era musculos neapărat, ci pur şi simplu mare. înţelesese repede că tipul ăsta putea face orice fără să ezite câtuşi de puţin.

Se hotărâseră că trebuia să-l facă să sufere. îl mutilaseră, apoi îl lăsaseră aşa, să se scurgă sângele încet din el, chiar din locul în care se aflase cândva arma lui. încercase să-i facă să se oprească, îi implorase. Cu toate astea, nu scoseseră niciun cuvânt. Se panicase şi începuse să urle. Apoi, încercaseră să-i taie limba. Din fericire, nu le prea mersese.
îl legaseră de pat ca să nu poată opri şuvoiul de sânge, apoi îl lăsaseră să zacă aşa. Era inconştient când uşa se închisese în urma lor. Ştia că va muri, apoi totul se întunecă.
Se ridică. Aruncă sticla de apă la coşul de gunoi de sub blatul din bucătăria micuţă. îşi scoase boxerii, făcu duş, apoi începu să se pregătească pentru următoarea sarcină pe care-o avea. Scoase documentul în care figura cazierul fals pe numele Gustav Thorden. Arăta autentic, avea filigran şi emblema Poliţiei Naţionale exact în colţul potrivit. îi mulţumi în gând colegului său de celulă din penitenciarul Kalmar, care îl ajutase să găsească falsificatorul potrivit. Parcurse apoi din nou materialele despre avocata de drept comercial. Necăsătorită, trăia într-un apartament de pe insula Kungsholmen. Lucra lângă gară. Toate elementele erau propice unei acţiuni line şi rapide.
Era o senzaţie plăcută.

Nu era rândul lui să sufere de data asta.

Uneltele de spart încuietori sunt minunate şi stau drept mărturie a capacităţii pe care o au oamenii pentru inovare. Când Luke nu reuşi să o găsească pe a lui, intră pe Internet să cumpere una. Se găseau nenumărate magazine online care aveau astfel de instrumente de vânzare. Găsise şi multe tutoriale explicative online. Erau tot felul de filmuleţe care prezentau în amănunt, cu animaţii atractive, cum arată încuietorile pe dinăuntru, astfel încât să poţi înţelege cum ar trebui mişcată unealta ca să poţi ridica ştifturile. Trecuseră mai mult de două decenii de când Luke renunţase la cariera sa infracţională care, printre altele, consta în intrarea prin efracţie în diverse apartamente de lux din Manhattan. Găsi un singur lăcătuş în Karlskrona. Potrivit paginii acestuia, se părea că magazinul avea de toate, însă se afla în capătul celălalt al oraşului. Se hotărî să mai arunce o privire prin apartament înainte de a porni spre magazin, şi bine făcu. Găsi uneltele mult-căutate într-o cutie de carton aflată în fundul unui dulap din zona în care-şi depozita lucrurile. Se aflau într-o cutiuţă de piele, unde zăcuseră de când părăsise New Yorkul, cu nouăsprezece ani în urmă. Erau uzate. Spera şi că aveau să funcţioneze la fel de bine. Le puse în buzunarul din spate al blugilor.
Era opt seara când puse mâna pe clanţa uşii apartamentului de pe strada Alamedan, nr. 30. Avea un sentiment ciudat. Atinse clanţa patinată de multe ori şi apăsă cu mai multă forţă pentru a deschide uşa de lemn solidă şi frumos ornamentată. Se simţea mai greoaie ca de obicei.
Luke urcase cele trei etaje până la apartamentul lui Viktor cu inima strânsă, ştiind că avea să retrăiască cele petrecute ultima dată când fusese acolo.

La etajul doi simţi miros de mâncare gătită şi auzi pe cineva cântând din toţi rărunchii. Luke ştia că e Erik Sigvardsson. Era directorul Corului Bărbătesc „Sandgrenska”, un grup de bărbaţi mai în vârstă, pasionaţi de

muzică şi care cântau adesea în diverse locuri din oraş. Luke îl saluta uneori când se intersectau pe scări, iar acum se opri lângă uşa acestuia. Oare să fi văzut sau auzit ceva lunea trecută? Luke se hotărî să discute cu el înainte de a urca la Viktor. Bătu.

Cântecul continuă însă, aşa că bătu cu pumnul şi mai tare. Se făcu linişte şi, după câteva secunde, se deschise uşa. Erik era un tip înalt şi subţire, pe la vreo şaptezeci de ani.

— Ah, americanul vânjos, spuse el în dialectul puternic specific zonei Karlskrona, când văzu cine era la uşă. Toată treaba cu Viktor şi micuţa Agnes e oribilă. Intră!

Se dădu într-o parte şi-l pofti pe Luke înăuntru.

I-o luă înainte şi-l conduse într-una dintre cele trei camere spaţioase care se întindeau paralel cu strada. Rafturile de pe unul din pereţi erau pline cu discuri de vinii din podea până sus la tavan. îl pofti să ia loc pe canapeaua din piele maro şi-l întrebă dacă ar dori o cafea, spunând că e proaspăt făcută. Luke acceptă, iar Erik îi aduse o ceaşcă.

— E atât de trist, spuse Erik oftând. Erau atât de tineri... Luke luă o gură de cafea şi încuviinţă.

— Tu i-ai găsit? întrebă.

— Eu şi mama lui Agnes, Therese.

— Vai de mine şi de mine! Săraca de ea! Să-ţi vezi aşa copila!

— A fost internată la spitalul de Psihiatrie în stare gravă. Erik făcu semn înspre tavan.

— I-aţi găsit în camera de zi?

— Da, îi răspunse Luke.
— E chiar deasupra noastră, zise Erik, uitându-se în sus.
— Gândeşte-te că eu stăteam chiar aici şi mă uitam la televizor, la doar câţiva metri sub ei, căci ne despărţea doar podeaua, şi habar n-aveam că el tocmai îşi lua propria viaţă şi pe cea a fetiţei lui. Vai, ce grozăvie!
— Deci eraţi acasă luni seară?
— Da, în mare, răspunse Erik. Am avut repetiţie cu corul între patru jumătate şi şapte seara. M-am întors acasă imediat după ora şapte.
— I-aţi văzut pe Viktor sau pe Agnes când aţi revenit? Erik se gândi câteva clipe.
— Nu, n-am văzut pe nimeni. Casa scării era goală.
Se auzea larmă mare pe stradă. Probabil vreun grup de băieţi care se îndreptau spre vreun bar din piaţă.
Erik se uită iar înspre tavan ca şi cum ar fi încercat să vadă prin podea, în sufrageria lui Viktor.
— Mă întreb dacă de asta dăduse muzica aşa de tare, spuse de parcă vorbea cu sine însuşi cu voce tare.
Se uită la Luke şi făcu semn înspre stradă, de unde se auzeau tipii gălăgioşi.
— Da, vezi şi tu cât de deficitară e izolarea fonică. Poate s-o fi gândit că aud ceva. Mă refer dacă fetiţa începea să plângă, poate. De aceea o fi dat volumul atât de tare.

Erik îl privi pe Luke de parcă ar fi căutat aprobare referitor la teoria lui, ca şi cum Luke ar fi avut răspuns la toate întrebările. Luke ridică din umeri.

— Se prea poate, spuse. Doar că mi s-a părut foarte straniu faptul că a ales jazz. Nu-i place jazzul.
— Ştii, şi eu m-am gândit la asta. De ce tot pune aceeaşi melodie în buclă, mi-am zis în sinea mea? Şi de ce o fi dat volumul atât de tare? Nu l-am mai auzit ascultând stilul fus ion niciodată. Asculta mereu pop din anii '60, de obicei The Beatles, şi hituri populare, asta îi plăcea. Nu Chick Corea.
— Aţi recunoscut melodia? întrebă Luke.
— Instantaneu. Am mai multe albume semnate Chick Corea. Pe când eram mai tânăr şi eram student la Conservator, îl ascultam adesea. L-am şi văzut chiar la Festivalul de Jazz „Kristianstad” din 1981. Era un geniu muzical. Piesa pe care a pus-o Viktor e de pe albumul pe care l-a scos împreună cu cei de la Return to Forever, o trupă pe care a înfiinţat-o Corea pe la începutul anilor '70. Nişte muzicieni fantastici, deşi Al Di Meola nu făcea încă parte din trupă. Mai era şi Stanley Clarke, cel mai bun basist din lume. Piesa se cheamă „Tema Navei-Mamă”. Un cântec minunat, doar că e puţin cam inconfortabil să-l asculţi timp de câteva ore bune. Se află pe albumul intitulat Imn închinat celei de-a şaptea galaxii, care a apărut acum mai bine de patruzeci de ani. Recunosc că a trebuit să mă uit printre albumele mele. Ştiam cântecul, dar nu mai ţineam minte de pe ce album e. Mi-a luat o oră să dau de el.
— îl aveţi aici? întrebă Luke.
— Sigur că da!

Se ridică şi se duse la raftul unde se aflau toate discurile. Se aplecă şi verifică un moment, apoi scoase un album acoperit cu o copertă de plastic şi i-l întinse lui Luke. Coperta era realizată în culori deschise. Imaginea era dominată de un desen cu un pescăruş (ori poate că era o turturică) alb în zbor. Pasărea plana deasupra norilor pufoşi. Chiar între aripile întinse ale pescăruşului, persoana care concepuse coperta indusese patru chipuri schiţate. Probabil că unul dintre ele era chiar Chick Corea, iar celelalte trei erau membrii trupei Return to Forever. Luke se uită la coperta-spate. Era aceeaşi imagine, însă în oglindă, şi nu mai fuseseră incluse şi chipurile.

Mai figurau şi diverse texte, descrieri ale cântecelor. „Tema Navei-Mamă” dura opt minute şi douăzeci de secunde.
— N-am auzit niciodată de Chick Corea, zise Luke. Jazzul nu-i stilul meu. Ascult punk în general.
Luke se ridică, îi întinse lui Erik coperta şi îi mulţumi. Plecă, mai urcă un etaj şi se opri în faţa uşii lui Viktor. Se uită la încuietoare. Era recunoscător că Viktor nu-l ascultase când Luke îi spusese să-şi schimbe yala cu una cu şapte ştifturi. Dacă ar fi făcut-o, toată treaba asta ar fi fost mult mai dificilă. Viktor îi râsese în nas şi spusese că oraşul Karlskrona nici că putea fi mai diferit de Williamsburg.
Dinspre apartamentul aflat de cealaltă parte a holului se auzeau muzică şi voci zgomotoase. Pe uşa lui Viktor era un simbol galben cu însemnele poliţiei şi contur roşu, pe care scria că e interzisă intrarea în apartament. De clanţă era prinsă o bandă cu alb şi albastru care fusese trasă de-a curmezişul spre balustradă, pentru a indica faptul că trecerea e interzisă.

Luke trase adânc aer în piept. îşi propusese să fie un cetăţean care respectă legea pentru tot restul vieţii sale şi îi era greu să intre prin efracţie, încălcând astfel promisiunea pe care şi-o făcuse lui însuşi. Cu toate acestea, nu putea să uite cât de întuneric era în apartament cu storurile trase. Se tot întreba dacă Viktor chiar ar fi putut să se spânzure în beznă. Oare se puteau obişnui ochii îndeajuns cu întunericul ca să poţi duce acţiunea la bun sfârşit? Era gata să-şi asume riscul, destul de mic din perspectiva lui. Era sâmbătă seara, ceea ce însemna că nici personalul criminalist şi nici detectivii nu erau de serviciu. Oricum nu aveau de gând să investigheze apartamentul unei persoane care îşi luase viaţa. Nu avea să atingă nimic în afară de storuri şi nu avea de gând să zăbovească prea mult. Stătu în tăcere câteva clipe. Nu auzi nimic de pe casa scării, în afară de larma ce venea dinspre apartamentul de vizavi. Scoase repede o pereche de mănuşi subţiri din buzunarul gecii de blugi şi scoase cutia în care se aflau uneltele. Alese una cu cap striat şi o şurubelniţă cu vârf ascuţit, care i se păreau de dimensiuni potrivite. Le introduse repede în încuietoare, făcu câteva mişcări în ambele direcţii şi simţi cum ştifturile opun rezistenţă. Roti.

Totul se petrecu rapid. încă mă pricep, se gândi cu satisfacţie în timp ce dădea banda poliţiei cu grijă la o parte, deschidea uşa şi trecea pragul.

13.
Karlskrona, 29 februarie 1992
Jenny şi Daniel se uitau unul la altul. Tăcere. Cântecul de Alannah Myles tocmai se terminase. Flacăra lumânării de pe măsuţa de cafea pâlpâia. Clădirea nu era bine izolată termic. La început, Jenny nu putu să înţeleagă ce spusese Daniel. I se făcuse pielea de găină.
El era ginerele. Daniel clătină din cap.
— E pur şi simplu nebunesc. Adică ne-am cunoscut într-o viaţă anterioară?
Se ridică, se duse până la ea şi se aşeză pe canapea, cuprinzând-o cu braţul. Jenny nu zicea nimic. Aproape că intrase în şoc. Cum era posibil aşa ceva? Făcuseră şedinţe separate de audit, nu discutaseră despre nimic de-a face cu New Yorkul, bănci ori vieţi anterioare. Se întoarse spre el.
— Crezi că e posibil ca Micke să fi discutat cu Peter după ce te-a auditat pe tine?
— Cum adică?
— Poate că Micke i-a zis lui Peter despre povestea ta de la New York înainte ca Peter să mă auditeze pe mine. Apoi, Peter m-a adus unde a vrut el. Se pricepe al naibii de bine.
— Peter ţi-a pus cumva întrebări în prealabil? întrebă Daniel. Cine a adus vorba primul de New York, tu sau el?

Jenny încercă să-şi aducă aminte cum decursese conversaţia. Fusese atât de concentrată asupra propriei persoane, încât nu prea-şi amintea.

— Cred că eu, zise. Dar nu-mi amintesc exact. Totul parcă e în ceaţă.
— Dacă Peter a fost cel care a menţionat New Yorkul, a fost o greşeală flagrantă, zise Daniel. Treaba auditorului este doar să asculte şi să pună întrebări despre engramă în sine. Cel puţin asta a făcut Micke.
— Ah, trebuie să încerc să îmi amintesc, zise Jenny, închizând ochii. Porni de la evenimentele pe care le descrisese, încercând să-şi amintească felul în care Peter îi adresase întrebările. Daniel stătea în tăcere, aşteptând.
— Eu am fost cea care a adus în discuţie New Yorkul şi întreaga poveste cu banca şi ginerele, spuse ea după ce cugetă câteva clipe. El mi-a cerut să rememorez un eveniment anterior legat de o migrenă, iar eu am tăcut multă vreme. Apoi, el a zis „Asta-i! Ce ţi-a trecut adineaori prin minte?” Trebuie să fi văzut vreo reacţie a acului sau ceva. I-am zis că am văzut un birou, apoi m-a întrebat unde mă aflam, iar eu am zis New York. Pur şi simplu am zis fără să mă gândesc.
Daniel o îmbrăţişă. Strâns. Apoi, se aşează cu capul în poala ei. îl mângâie pe creştet.
— La tine cum a fost? întrebă Jenny.
— Pur şi simplu de necrezut. O nebunie!
— Ce fel de engramă ai avut?
— Pierderi. N-am prea avut multe la viaţa mea, aşa că am ajuns la treaba cu banca destul de repede. Am văzut exact aceeaşi imagine pe care ai descris-o şi tu. Stau la birou, ridic privirea şi văd un tip chel, pe undeva la 55-60 de ani, care clar eşti tu. Te văd undeva, ca şi cum ai fi departe de mine în spaţiul pe care-l ocupăm amândoi. Stai nemişcat şi mă priveşti, iar eu îmi dau seama imediat că m-ai prins.

Au stat amândoi în tăcere câteva clipe, gândindu-se la această situaţie incredibilă.

încercau să cuprindă cu mintea cele petrecute, să înţeleagă totul.
— Nu-i ciudat faptul că ai fost bărbat într-o viaţă anterioară? întrebă Daniel.
— Da, clar. E dubios că poţi oscila aşa între genuri.
— Aşa se explică de ce ai atâtea trăsături masculine, spuse Daniel aruncându-i o privire ştrengărească.
— Hei, ia vezi, îi zise Jenny, trăgându-l de ureche în joacă.
Se aplecă peste Daniel, îşi luă cana de ceai şi luă o gură. Se răcise.
— Ţii minte cum ai condus maşina în prăpastie? îl întrebă. Daniel încuviinţă.
— Aveam imagini clare în minte. Am simţit acea teamă. Am auzit ţipetele copiilor. Mi se făcuse de-a dreptul rău numai vorbind despre asta.
— Mai ţii minte de ce ai făcut gestul nebunesc?
— Cred că din cauza faptului că ceea ce făcusem provocase un mare scandal. Delapidasem nişte sume foarte mari şi mi-am dat seama că îmi distrusesem pur şi simplu viitorul. Nu doar pe-al meu, ci şi pe cel al familiei mele. Astfel că m-am îmbătat bine şi mi-am pierdut minţile, n-am mai judecat clar. N-am vrut să-mi las familia pradă dezastrului provocat de mine.
Jenny îl luă de mână.
— Mai ţii minte săptămâna trecută, seara când n-ai putut merge la cafea acasă la Max? Peter a zis că poate este un motiv pentru care noi doi ne aflăm în oraşul ăsta chiar în acest moment.

Daniel râse sec.

— De fiecare dată când mă îndrept pe jos spre casă după vreo petrecere şi traversez piaţa pe gerul nemilos mă întreb care-o fi motivul pentru care a zis asta.
Jenny îi ignoră gluma.
— Crede că noi, sufletele, avem un grup originar care a fost unit cândva, cu eoni în urmă. Noi suntem grupul acela.
îl privi cu o expresie foarte serioasă.
— Dintr-un anumit motiv, grupul s-a dezbinat şi de-atunci tot încercăm să ne regăsim. Acum ne-am reîntâlnit. Pentru prima dată în atâtea secole suntem iar împreună.
Făcu o pauză. Daniel ridică privirea şi se uită la ea.
— Parcă şi văd o grămadă de oameni îmbrăcaţi în Superman cum zboară prin Univers cu binocluri în mână, căutându-şi prietenii. Odată ce-i găsesc, se lansează în picaj şi intră direct într-un bebeluş dintr-o secţie de neonatologie.
Fruntea lui Jenny se încreţi, lăsând la vedere un rid care-i anunţa iritarea.
— Poţi şi tu să fii puţin serios? E important pentru mine. încercă să-şi dea mâinile la o parte, însă Daniel i le ţinu strâns.
— îmi pare rău.
Ea întoarse privirea.
— Continuă, o imploră el. Te rog.
— Numai dacă nu-ţi mai baţi joc.

— Chiar nu era o glumă, mă întreb cu adevărat cum se întâmplă toată treaba.

— Părea că mă iei peste picior. Aveai un ton ironic.
— Scuze, zise Daniel iar. N-am vrut să fiu ironic, promit. Jenny renunţă şi continuă.
— Peter a mai zis şi că avem cu toţii un suflet geamăn, un partener care ne- a fost alături chiar de la început. Şi aceste suflete s-au despărţit şi încearcă să se regăsească. Când îţi găseşti perechea, ştii.
Se întoarse iar spre Daniel.
— Poate că această chestie care ni s-a întâmplat nouă azi, adică faptul că, separat, fără ca celălalt să ştie, ne-am amintit acelaşi eveniment dintr-o viaţă trăită anterior, înseamnă că suntem suflete gemene.
O trase înspre el. O îmbrăţişă, îşi îngropă nasul în părul ei şi-i şopti la ureche:

— E limpede că vrem să fim aproape unul de celălalt. într-o altă viaţă am şi fost, iar acum suntem din nou aici, împreună. Când te-am întâlnit pentru prima oară am simţit în adâncul fiinţei că e predestinat. M-am îndrăgostit nebuneşte. Din prima clipă. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată asta. Teoria asta a sufletelor gemene explică de ce am simţit aşa. Eşti sufletul meu geamăn, Jenny. Te iubesc.

Pe podea se reflectau fâşii de lumină de la lămpile stradale. Era suficient pentru ca Luke să poată ţine lumina stinsă în timp ce se pregătea să pună în practică experimentul. Mirosea a stătut, iar mintea îi era inundată forţat de imagini cu momentele când el şi Therese îi găsiseră pe Viktor şi Agnes. Camera era neschimbată faţă de luni, cu excepţia faptului că masa pe care se aflaseră calculatorul şi borcănelul cu otravă era acum complet goală. Se uită înspre uşa de la baie, de care se spânzurase Viktor. Frânghia pe care o desfăcuse Luke nu mai era.
Se ţinu departe de ferestre şi aruncă o privire prin încăpere, căutând telecomanda care controla storurile. O zări pe unul dintre rafturile bibliotecii. O luă, merse de-a lungul raftului de la fereastră şi stătu într-o parte, ca să nu-l vadă nimeni din stradă. Se aplecă uşor mai în faţă şi se uită la blocurile de vizavi. Verifică rapid geamurile ca să vadă dacă se uita cineva înspre apartamentul lui Viktor. Nu văzu pe nimeni. Apăsă pe un buton al telecomenzii, iar unul dintre storuri începu să coboare încet. Mai acţionă alte butoane, astfel că reuşi să coboare toate cele trei storuri. Odată coborâte storurile din sufragerie, Luke făcu repede o tură prin apartament, coborând storurile de la toate ferestrele, cu excepţia celor din camera lui Agnes, căci uşa de la camera sa era închisă. Era beznă. Trebui să-şi scoată telefonul şi să deschidă lanterna ca să poată intra iar în camera de zi. Se opri în mijlocul încăperii şi închise lumina de la telefon. Era întuneric beznă.

Aşteptă câteva minute să vadă dacă i se obişnuiesc ochii; întrucâtva, dar nu îndeajuns. Trebuie să fi fost foarte greu pentru Viktor să se ocupe de ultima parte a actului său disperat. Viktor îşi cunoştea bine apartamentul şi poate că ar fi putut să facă totul pe pipăite. Dar de ce să-şi îngreuneze treaba atât

de mult? De ce să nu ţină luminile aprinse? Era suficient să coboare storurile.
Luke obţinuse informaţiile dorite. Erau prea multe anomalii legate de morţile lui Viktor şi Agnes pentru ca el să poată renunţa pur şi simplu: întunericul, muzica jazz, otrava pe care chipurile i-ar fi dat-o Viktor lui Agnes. Nu se potrivea cu Viktor pe care îl ştia el. Trebuia să afle ce se petrecuse cu adevărat.
Luă telecomanda, ridică la loc storurile şi se duse pe hol. Stătu la uşa de la intrare şi aşteptă să vadă dacă se auzeau zgomote de pe casa scării. Linişte deplină. întoarse yala cu grijă, apăsă pe mâner, ieşi şi închise uşa în urma lui. Luminile din casa scării erau stinse, dar se aprinseră brusc exact când se întorcea ca să coboare. O femeie frumoasă, blondă, pe la vreo treizeci şi cinci de ani, se afla cu un etaj mai jos şi se uita la el.
— Rămâneţi acolo, îi spuse. Poliţia.
Ridică o insignă. Distanţa dintre ei era prea mare ca Luke să poată citi ce scria.
— Vă anunţ că am chemat şi o patrulă. Colegii mei vor ajunge aici în câteva minute. N-are rost să încercaţi să fugiţi.
Stătea acolo şi îl analiza, să vadă cum reacţionează. Luke stătu nemişcat.
— în regulă, spuse el. N-am de gând să fac nimic. Pot să văd insigna dumneavoastră mai bine?
Femeia făcu vreo doi paşi înspre el şi-i aruncă actul de identificare. Ajunse la picioarele sale, aşa că se aplecă şi-l ridică. Jonna Gustafson, Anchetator criminalist, Poliţia din Blekinge. l-l aruncă înapoi femeii, care îl prinse cu ambele mâini.

Jonna Gustafson era cea mai frumoasă poliţistă pe care o văzuse Luke în viaţa lui, şi nu văzuse puţine deloc. Părul ei blond era prins într-o coadă de cal, sigur avea peste 1,70 înălţime şi trăsături îngrijite şi ascuţite. Purta

blugi prespălaţi, pantofi sport şi un tricou gri. însă ceea ce i-a atras atenţia lui Luke erau ochii ei: mari, rotunzi şi frumoşi. îl priveau cu suspiciune.

— Cine sunteţi? întrebă ea.

— Luke Bergmann. Am fost prietenul apropiat al lui Viktor Spandel, care a decedat luni.

— Cunosc cazul, răspunse aceasta. V-am văzut numele în raport. Ştiaţi că e ilegal să intraţi într-un apartament sigilat?

— Cum de-aţi ştiut că sunt aici? întrebă Luke.

— Cum aţi intrat?

Luke duse mâna la buzunar, însă o văzu pe Jonna cum se încordează.

— Staţi liniştită, spuse el. Nu sunt înarmat. Vreau să scot uneltele cu care am forţat încuietoarea.

Scoase cutia din piele în care se aflau şi i-o arătă.

— E rândul dumneavoastră, zise el. Cum m-aţi văzut?

— Stau peste drum şi am văzut că storurile sunt coborâte, îi răspunse ea. Ieri, când m-am uitat, erau ridicate. Ştiam că încă e interzis accesul în apartament, aşa că am sunat la Secţie să văd dacă e vorba despre vreun coleg. Mi s-a spus că nu, aşa că le-am zis să trimită o patrulă. Când am văzut că fuseseră ridicate la loc, am bănuit că vă pregăteaţi să plecaţi, aşa că am venit repede aici.

— Eu sunt cel care l-a găsit luni, zise Luke. A trebuit să verific ceva. N-am atins nimic în afară de storuri.

Ultima dată când Luke se aflase într-o cameră de interogatoriu era la finele lunii ianuarie, în 1996. Era o încăpere sărăcăcioasă şi deprimantă care duhnea a transpiraţie, aflată într-una dintre secţiile de poliţie din Brooklyn, mai exact Secţia nr. 61 de pe Coney Island Avenue. Fusese dus acolo în

seara zilei de 18 ianuarie, în calitate de martor la împuşcarea şefului său, Johnny Attias, poreclit „Nebunul”. Acesta fusese împuşcat de două ori în spate pe când se apleca să intre în maşină chiar în faţa localului „Delfinul de mare”, un binecunoscut restaurant pescăresc din Brooklyn. Gloanţele îi atinseseră organele vitale, iar Johnny Attias murise la spital câteva ore mai târziu.

Sala de interogatoriu nr. 3 din secţia Karlskrona semăna mai degrabă cu o sală modernă de conferinţe. O masă ovală, patru scaune căptuşite cu verde, podea din vinii negru lucios, pereţi albi. Luke aştepta singur în încăpere şi se gândea la acele zile de la sfârşitul lui ianuarie când depusese mărturie împotriva celorlalţi membri ai mafiei israeliene în schimbul intrării în programul de Protecţie a martorilor, fiind ajutat să ajungă la Londra. Bănuia că Anders Loman şi Jonna Gustafson aveau să-i verifice identitatea şi se temea că ar putea lua legătura cu autorităţile americane ca să vadă dacă are cazier. Spera că identitatea sa protejată era cu adevărat ascunsă.

Luke stătu aşa timp de o oră, după care uşa se deschise, iar în încăpere intră Anders Loman, urmat de Jonna Gustafson.

— Luke Bergmann, zise Loman. Va trebui să îmi explicaţi în ce v-aţi băgat de cina mea de sâmbătă seară stă şi se răceşte acum pe masă. Sper că aveţi o justificare pentru asta.

Aruncă un carnet pe masă, scoase un pix şi se aşeză pe scaun lângă Jonna, care avea şi ea un carnet în faţă.

— Vă rog. începeţi cu începutul. Relataţi totul cu lux de amănunte.

Luke le spuse că realizase că apartamentul era complet cufundat în întuneric atunci când intraseră el şi Therese. Le povesti despre storurile lui Viktor şi despre faptul că îşi propusese să vadă cât de întuneric era cu adevărat în încăpere când Viktor comisese fapta.

— De ce? întrebă Loman odată ce Luke terminase de vorbit.

Luke îl privi întrebător.

— Nu vi se pare că e straniu faptul că Viktor s-a spânzurat în beznă? Dacă storurile sunt coborâte, e întuneric beznă înăuntru. Nu vezi nimic.
— Nu ştiu dacă mi se pare atât de straniu, zise Loman. Luke se uită contrariat la el.
— Cum adică?
— M-aţi auzit bine. Nu sunt sigur de veridicitatea poveştii dumneavoastră. Spuneţi-mi de ce v-aţi dus cu adevărat acolo.
Luke se uită la Jonna, căutând sprijin din partea ei. Nu avea nicio reacţie, ci doar îl privea cu răceală.
— E adevărat, repetă Luke. îmi puteţi explica de ce s-ar sinucide cineva pe întuneric?
— Pot exista numeroase explicaţii care să stea la baza acestei decizii, zise Loman. Asta dacă aţi spus adevărul şi într-adevăr luminile erau stinse când aţi intrat în apartament în acea seară. Poate că nu putea suporta să o vadă pe fetiţă zăcând pe canapea. Poate că pur şi simplu îi plăcea întunericul. în plus, dacă ai trăit timp de trei ani într-un apartament, poţi să te deplasezi şi legat la ochi.
Se opri. îl privi pe Luke, care clătină din cap.
— Vă înşelaţi, spuse el.
— Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva aţi avut un alt motiv pentru care aţi pătruns prin efracţie, spuse Loman. Aşa să fie?
Luke nu răspunse. înţelegea că se află într-o postură precară.
— Unde aţi învăţat să intraţi prin efracţie? îl întrebă Jonna, pe când Luke tăcea.

îşi aşează pe masă trusa cu unelte.

— Se găsesc nenumărate tutoriale pe Internet, răspunse el. Mi-a luat cinci minute să învăţ.
— Cutia asta din piele nu pare să fi fost cumpărată săptămâna asta de la magazinul Claes Ohlsson, continuă Jonna.
— Am primit-o de la un prieten acum mulţi ani. Nu mai avea nevoie de ea. N-am mai folosit-o niciodată.
— De ce nu ne-aţi contactat să ne ziceţi de teoria cu întunericul? întrebă Jonna.
— îmi place când treburile se desfăşoară rapid. Viktor era cel mai bun prieten al meu. Am vrut să înţeleg ce s-a întâmplat.
— Joi, când ne-am văzut, v-am spus că apartamentul e sigilat, zise Loman. Ştiaţi asta şi totuşi aţi pătruns prin efracţie. Vreau să-mi spuneţi imediat care a fost adevăratul motiv pentru care aţi făcut-o.
— V-am spus deja.
— Nu vi se pare straniu faptul că începem să ne punem semne de întrebare cu privire la comportamentul dumneavoastră? continuă Loman. Poate că începem să ne întrebăm dacă nu cumva aveţi dreptate în ceea ce priveşte suspiciunile pe care le-aţi exprimat, cum că ar fi vorba de crimă. Poate că aveţi chiar dumneavoastră ceva de-a face cu asta. Oare nu cumva aţi vrut să scăpaţi de nişte dovezi? Aţi lăsat ceva în apartament?
— Sper că nu vorbiţi serios, spuse Luke.
— De ce n-ar fi plauzibil? Joi aţi aflat că schimbaserăm încuietorile şi că rezultatele autopsiei aveau să fie gata în curând. Două zile mai târziu intraţi prin efracţie. Vă grăbeaţi cumva să ştergeţi urmele lăsate prin apartament?

— Viktor era cel mai bun prieten al meu şi am iubit-o pe Agnes ca pe propria mea fiică, zise Luke. Ce motiv să fi avut?

Loman ridică dosarul pe care îl avea în faţă. Era acelaşi pe care îl avusese pe birou şi când se întâlnise Luke cu el joi.
— Avem acum acces la testamentul lui Viktor Spandel, îi zise. E o lectură interesantă.
Ridică privirea. Luke nu schiţa niciun gest.
— V-a lăsat jumătate de milion din cele peste şase. însă asta nu e o surpriză pentru dumneavoastră, aşa-i?
Luke se străduI din răsputeri să nu afişeze nicio reacţie. Nu ştia nimic de testamentul lui Viktor. Era o surpriză faptul că voia ca Luke să beneficieze de banii săi.
— Ba da, este, răspunse. Pot să văd şi eu documentul?
— Nu-l am la mine, zise Loman. Veţi avea ocazia să-l consultaţi ulterior. Cred însă că înţelegeţi de ce e un factor care înseamnă că prezentaţi interes pentru noi. Asta – coroborat cu faptul că aţi pătruns prin efracţie în apartamentul său.
— Ce faceaţi luni, între orele cinci şi opt seara? întrebă Jonna Gustafson.
— Pregăteam masa şi îi aşteptam pe Viktor şi Agnes să vină la mine.
— Aţi fost singur toată seara?
Luke se gândi puţin. La un moment dat dusese gunoiul. Schimbase vreo două vorbe cu vecinul său, Stig Jansson, un fost îngrijitor de piscine, acum pensionar.
— Am discutat cu vecinul pe stradă, în faţa casei, pe la ora opt.

— Daţi-i lui Gustafson datele lui de contact ca să poată verifica veridicitatea, spuse Loman.

Luke scrise adresa şi numărul de telefon ale lui Stig pe o bucată de hârtie, iar Loman se întoarse spre el din nou.
— Aţi săvârşit o faptă gravă. în cazul în care autopsia relevă aspecte stranii legate de morţile celor doi, înseamnă că aţi obstrucţionat în mod grav ancheta. Dacă se dovedeşte a fi vorba despre crimă şi nu dumneavoastră sunteţi vinovatul, atunci acţiunile dumneavoastră ar putea însemna că nu vom reuşi să prindem adevăratul faptaş.
— Exact asta încerc să spun, zise Luke. Nu sunt sigur că a fost vorba despre o sinucidere, după cum probabil v-aţi dat seama deja.
— Ceea ce credeţi sau nu dumneavoastră nu ne interesează câtuşi de puţin, spuse Jonna Gustafson pe un ton plin de răceală.
— Purtam mănuşi şi nu am mutat locul niciunui obiect. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să aprind şi să sting luminile şi să închid obloanele.
— Asta spuneţi dumneavoastră, zise Jonna. Dar nu putem fi siguri. Trebuie să facem un nou inventar al apartamentului şi să comparăm totul cu fotografiile făcute anterior. Abia atunci vom putea stabili cât de multe pagube aţi provocat.
— Vom lăsa totul în seama procurorului acum, spuse Loman. Acuzaţia oficială este pătrundere ilegală prin efracţie şi poate însemna o pedeapsă cu închisoarea de până la un an.
Se ridică.
— Sincer să vă zic, nu cred că aţi vrut să faceţi nimic cu rea intenţie, adăugă el. Sunt convins că sunteţi cu adevărat profund afectat de ceea ce li s-a întâmplat lui Viktor şi fiicei sale. Şi totuşi, asta nu schimbă cu nimic gravitatea faptei dumneavoastră. Sper că înţelegeţi.
Luke încuviinţă.

Loman se întoarse spre Jonna Gustafson.

— întocmeşti tu raportul şi te asiguri că primesc şi eu o copie pe suport de hârtie?
— Absolut.
— Mă aşteaptă cina, zise Loman. Din fericire, am cuptor cu microunde. Şi, spunând asta, îi făcu lui Luke cu ochiul şi ieşi din încăpere.
Jonna Gustafson stătea cu capul aplecat şi scria în carnet. Când termină, ridică privirea. Doamne, ce frumoasă e, se gândi Luke, neputând să-şi ascundă zâmbetul din cauza efectului pe care îl avea înfaţişarea ei asupra sa. Nu putea să reziste semnalelor pe care i le transmitea libidoul său, deşi tocmai aflase că risca să facă un an de închisoare, şi deşi văzuse că purta verighetă. Jonna Gustafson nu părea deloc mulţumită.
— Ce-i aşa de comic? întrebă ea.
— Darwin, răspunse Luke. Jonna ridică din sprâncene.
— Tocmai mi s-a confirmat câtă dreptate avea, continuă el. Părea nedumerită în continuare.
— Deşi mă aflu în situaţia de faţă, nu mă pot abţine să nu fiu fascinat, spuse. A venit ca un reflex. Nu m-am putut controla nici prin propria voinţă.
— Nu înţeleg deloc ce vreţi să spuneţi, îi spuse ea. Ce vă fascinează într- atât?
— Chipul dumneavoastră. Cred că e frumos.
Luke detectă o schimbare aproape insesizabilă a expresiei sale reci.

— Ce are Darwin de-a face cu asta? întrebă ea.

— Conform spuselor sale, în vederea supravieţuirii, bărbaţii sunt mânaţi de dorinţa de a face sex cu cât mai multe femei, cât mai des posibil. Ne stă în fire.
— Chiar aşa? Iar despre noi, femeile, ce-a zis, atunci? Părea uşor amuzată.
— Pe voi vă interesează mai mult copiii, aşa că aveţi mai multă grijă atunci când vă alegeţi partenerii, îi răspunse Luke. Pentru voi e mai degrabă o investiţie.
— Interesant, spuse Jonna, ridicându-se. Dacă lucrurile o iau razna, trebuie să vă asiguraţi că vă culcaţi cu cât mai multe femei în zilele următoare înainte să ajungeţi în spatele gratiilor.
Se duse spre uşă şi o ţinu deschisă pentru el.
— E aşa de serioasă treaba? întrebă Luke, ridicându-se la rându-i şi îndreptându-se spre uşă.

— E foarte neobişnuit să primeşti o sentinţă cu închisoarea pentru pătrundere prin efracţie, spuse Jonna. Aş paria mai degrabă pe o amendă.

Mai era o oră până la interviul lui Svärd de la Grădiniţa „Stupul de albinuţe”. Avea timp suficient. Grădiniţa se afla la doar 400 de metri depărtare de hotel, situat în districtul Kungsholmen, pe strada Eriksgatan. Svärd stătea în faţa oglinzii, la măsuţa din camera sa de hotel. Deschise ambalajul în care se aflau lentilele de contact, scoase două lentile maro şi îi luă o grămadă să le aranjeze cum trebuie. îi lăcrimau ochii, aşa că se şterse cu un prosop şi se uită în oglindă. Părul vopsit brunet începuse să-i crească înspre ceafa şi, cu barba neagră, tricoul cu Bart Simpson şi blugii arăta ca profil de grădiniţă ideal: blând şi jucăuş.
Aruncă o privire spre televizor. O femeie i-o sugea unuia în timp ce altul i-o băga pe la spate. Era pe mut, dar ştia ce sunete scoteau. Lăsase televizorul deschis toată noaptea. Nu din cauză că îl excita, ci din contră. Actorii, sau cum vrei să le spui, erau prea penibili şi plictisitori. Mai presus de toate, erau prea în vârstă. îl dezgustau. Cu toate astea, lăsase televizorul să meargă pentru a-şi aminti că şi alţii aveau dorinţe ruşinoase. Svärd se întoarse, deschise calculatorul şi intră pe internet. Verifică mai întâi dacă primise alte comenzi, însă căsuţa poştală era goală. Intră apoi pe paginile ziarelor locale pentru a vedea dacă apăruse ceva despre evenimentele de vineri de la Blekinge Summerland. într-adevăr, apăruseră ştiri despre asta. „Tentativă de răpire a unui copil de la locul popular de joacă Summerland”, scria pe una dintre pagini. înjură pentru că ambele articole puteau fi citite integral doar de abonaţi.

Se ridică şi îşi luă aparatul foto, mândria lui. Era un model Canon EOS 700D. îl cumpărase primăvara trecută, înainte de atac, de la un magazin de profil din Karlskrona; dăduse şase mii de krona pe el. Avea optsprezece megapixeli, opţiune de filmare cu rezoluţie HD maximă şi ieşeau nişte

fotografii fantastice. îl băgă în rucsac, dar nu se mai sinchisi să pună şi lentilele de mărire. Putea mări rezoluţia îndeajuns şi cu lentilele standard. Se uită la ceas. Mai avea douăzeci de minute, deci mai bine pornea de pe-acum. Puse pe masă mănuşile speciale pe care le purtase ca să nu lase amprente, mai verifică o dată dacă avea la el toate documentele în dosar, îşi puse o pălărie de soare ridicolă, ochelari de soare şi ieşi din hotel. Merse calm înspre sud, pe strada Eriksgatan. Era, fără îndoială, plin sezon de vacanţă la Stockholm. Nu erau prea multe maşini pe stradă, şi nici oameni mulţi pe trotuar. Aerul se simţea curat şi limpede, iar soarele se arăta din spatele norilor cumulus albi şi pufoşi, rezultatul fiind o temperatură plăcută. După întâlnirea de la Grădiniţa „Stupul de albinuţe”, mai avea două ore până la următoarea întrevedere, pe care spera s-o poată contramanda. Femeia care îl sunase de la prima grădiniţă părea foarte dornică să-l angajeze. Concediile şi bolile membrilor personalului însemnau că intrase în rahat, ca să o citeze chiar pe ea.
Avea să fie locul perfect pentru el. O grădiniţă mică: doar două grupe, una pentru cei cu vârsta cuprinsă între unu şi trei ani, şi una pentru 4-6 ani. De regulă, erau doar cinci angajaţi la douăzeci şi nouă de copii. Acum, că era vacanţa de vară, lucrau doar două persoane, iar săptămâna aceasta erau zece copii. Ar trebui să aibă ocazia de a petrece câteva momente singur cu unii copii.
Grădiniţa se afla într-o locaţie idilică, avea o curte în care era o căsuţă mică din lemn, vopsită în galben, şi mai era şi o rampă specială pentru scaunele cu rotile, care ducea direct la intrare. în curte era un loc dejoacă dotat cu tot felul de echipamente moderne, în culori vii. Nu se vedea niciun copil. Se auzea doar ciripitul păsărelelor care răsuna printre clădiri.

Svärd îşi puse mănuşile albe şi subţiri anti-eczemă şi, exact la zece fix, deschise uşa şi fu întâmpinat imediat de o femeie blondă şi durdulie, pe la patruzeci de ani, care avea un copilaş în braţe. Se prezentă drept Annika Engvall, patroana şi directoarea grădiniţei. Ea era cea cu care discutase Svärd.

— Vai, ce bine că aţi putut veni, spuse. Haideţi la mine în birou. Staţi să-l aşez pe micuţul Ture în pătuţ. Puteţi aştepta aici.
Se întoarse şi se îndepărtă pe hol. După câteva minute se întoarse şi îl pofti pe Svärd într-un birou mic plin de cutii, hârtii şi dosare. Mută câteva bibliorafturi de pe scaunul rezervat vizitatorilor şi-l pofti să ia loc. Luă câteva documente de pe birou şi se aşeză. Svärd observă că tipărise actele trimise de el. Aceasta scoase un oftat prelung.
— Vara asta o să mă doboare, spuse ea. De regulă, lucrurile merg destul de lin pe-aici, însă anul acesta un număr neobişnuit de mare de părinţi lucrează pe timp de vară şi nu-şi iau concedii. De obicei nu avem mai mult de cinci- şase copii în această perioadă, iar o astfel de grupă poate fi gestionată de un singur om. Anul acesta avem un număr dublu, iar angajaţii vor şi ei să îşi ia concedii. Eu sunt prea îngăduitoare ca să-i refuz.
— Să înţeleg că vă confruntaţi cu nişte probleme în prezent? întrebă Svärd.
— Cu siguranţă se poate spune şi aşa, îi răspunse. Tatăl Măriei, care trebuia să lucreze cu mine, a ajuns la Urgenţe joi. Probabil e vorba de un accident cerebral. Prognosticul nu e favorabil. Maria şi tatăl ei sunt foarte apropiaţi.
Se opri, cufundată în gânduri preţ de câteva secunde. Svärd nu zicea nimic.
— Săraca femeie, spuse ea în cele din urmă. Oricum, nu vine săptămâna asta.
Se uită în jos la hârtiile pe care le avea în mână.
— Gustav Thorden, citi cu voce tare. V-aţi dat licenţa în domeniul învăţământului preşcolar la o vârstă destul de înaintată, văd aici. Abia acum trei ani, când aveaţi treizeci şi nouă de ani. Cum de-aţi ales această cale?

— Accident de muncă, răspunse Svärd, ridicând mâinile. Eczemă, mai exact. Am fost zugrav timp de cincisprezece ani. Am făcut-o de la conservanţii din vopsele. Mănuşile sunt special tratate şi mai calmează

mâncărimile. Nici nu se punea problema să continui activitatea de zugrav, aşa că am ales un alt parcurs profesional. îmi plac copiii şi a fost destul de uşor să intru într-un program, şi iată-mă acum aici.
Annika încuviinţă înţelegător. Merge de fiecare dată, îşi zise Svärd în sinea lui. Era atât de uşor să păcăleşti oamenii!
— Văd că locuiţi în Karlskrona, continuă Annika. Cum de doriţi să ocupaţi acest post de suplinitor la plata cu ora în Stockholm?
— Mi-a fost greu să găsesc un loc de muncă permanent în Karlskrona. Am mai prestat servicii de suplinire uneori, când am fost anunţat din scurt, astfel că nu beneficiez de concediu plătit. Iar acum, pe timp de vară, aproape toate grădiniţele sunt închise... M-am gândit să îmbin şi eu o mică vacanţă în capitală cu serviciul. Am auzit că Stockholm e minunat pe timp de vară.
— Chiar aşa e, răspunse ea. încercaţi să vizitaţi şi largul arhipelagului, dacă puteţi. Sunt nişte locuri fantastice pe-acolo.
Svärd încuviinţă.
— Când puteţi începe? întrebă Annika.
— Pot chiar de astăzi.
— Deja am rezolvat cu alt suplinitor pe azi. Mâine ce spuneţi? Probabil vom avea nevoie de dumneavoastră şi restul săptămânii. V-ar conveni?
— Absolut. Din partea mea e prefect.
— Vai, ce bine!
Svärd simţi uşurarea din tonul ei.

— Atunci mai am o singură întrebare, spuse ea. Aveţi cazierul cu dumneavoastră?

— Desigur, spuse Svărd.
îşi ridică rucsacul şi scoase documentul. Annika aruncă o privire fugitivă asupra lui.
— Pare în regulă, zise. Am să fac şi eu o copie pentru dosar.
Se ridică şi se duse la imprimantă, care se afla pe o măsuţă de lângă bibliotecă.
— Aveţi nişte referinţe la care să pot suna? întrebă pe când aştepta să iasă copia.
Se întoarse spre el, însă înainte ca Svărd să poată răspunde, continuă:
— Ei bine, ştiţi... de când cu toate cazurile din ultimii ani cu tot felul de pedofili la grădiniţe, am fost nevoiţi să fim mai riguroşi în cadrul procesului de angajare. Prin urmare, ar trebui să discut cu cineva cu care aţi mai lucrat. Doar ca să bifam că am făcut-o şi pe asta.
— Nicio problemă, zise Svărd. înţeleg perfect. Nu-i uşor să fii bărbat şi educator. Peste tot te confrunţi cu diverse suspiciuni. Aproape că e de-ajuns să te facă să te gândeşti să renunţi pur şi simplu şi să-ţi alegi o altă carieră.
— Nu, nu, n-ar trebui să gândiţi aşa, spuse repede Annika, aşezându-se iar la birou. Avem nevoie de bărbaţi în grădiniţe. Absolut.
îi dădu înapoi cazierul.

— Ei bine, cred că ar fi oricum imposibil să dau de cineva, acum că toată lumea e în concediu. Să uităm de referinţe. Puteţi începe de mâine.

16.

Luke zăcea în pat şi se holba la tavanul din lemn vopsit cu alb din dormitorul său. O muscă grăsună zumzăia încăpăţânată prin cameră, încercă să o supravegheze cu privirea. De regulă, ar fi fost extrem de iritat de vietate şi s-ar fi ridicat ca s-o vâneze cu un ziar în mână. Acum nici n-avea energia necesară ca să-i pese.

Era luni dimineaţă. Trecuse o săptămână de când muriseră. Lucrase toată ziua duminică, se culcase devreme şi dormise douăsprezece ore. Nu voia să se scoale. Nici nu trebuia, pentru că era ziua lui liberă.

Mai erau patru zile până la înmormântare. Ce să poarte? Nu avea costum. Se hotărî să cumpere unul nou. Oare pentru înmormântări e mai adecvată o cămaşă albă sau una neagră? Va trebui să întrebe la magazin. Trebuia să rezolve treaba asta azi.

Nu avea să fie prima înmormântare la care mergea, dar avea să fie prima la care mergea de când stătea în Suedia. încercă să numere câţi prieteni îngropase şi ajunse pe la nouă-zece. De obicei, şuteau sicriul din capela de la Cimitirul „Evergreen” şi, drogaţi fiind cu fenciclidină, iarbă şi cocaină, îl cărau după ei prin cartier, cu mort cu tot înăuntru, fredonând cântecul de luptă al bandei „Rebelii diavolului”. Ba chiar pe ultimii doi îi îngropaseră ei înşişi în cimitir. Era al naibii de norocos că nu ajunsese el să fie îngropat acolo.

Treaba cu găsirea unui costum care să-i vină bine se dovedi mai grea în practică decât în teorie. Toate erau prea mici. însă vânzătorul de la magazinul de îmbrăcăminte bărbătească Hogland rezolvă situaţia sunând la croitorul lor, care promise că va reuşi să lărgească atât pantalonii, cât şi mânecile până miercuri. Luke alese unul dintre cele trei costume pe care le probase şi plecă.

Odată ajuns în stradă, hotărî să se ducă până la societatea TrossO – Ambarcaţiuni şi activităţi recreative. Proprietarul era unul dintre foştii parteneri ai lui Viktor, care îl cunoştea pe acesta din urmă de mulţi ani. Poate că ştia ceva care ar putea explica de ce ar fi vrut cineva să îl omoare pe Viktor. TrossO – Ambarcaţiuni şi activităţi recreative se afla la vreo 400 de metri nord de centrul oraşului şi îi luă un sfert de oră pe jos să ajungă acolo. Societatea se afla într-o clădire industrială renovată aflată lângă calea ferată. Luke deschise uşa şi intră. Nu erau oameni, dar erau multe ambarcaţiuni, majoritatea iahturi luxoase de toate dimensiunile. Se strecură printre bărci şi căută pe cineva care lucra pe acolo. Auzi muzică şi recunoscu piesa: Take the Long Way Home de Supertramp. Se îndreptă într- acolo. Se auzea dinspre cea mai mare ambarcaţiune, care se afla cel mai departe, în capăt. Se opri chiar dedesubt. Văzu că barca se legăna uşor.

— Bună ziua!

Din cauza muzicii, trebui să strige tare ca să se facă auzit.

Câteva clipe mai târziu, volumul fu redus, iar un cap cu păr negru ca pana corbului şi îngrijit se iţi peste balustradă. Era Björn Lööf, proprietarul firmei şi fostul partener al lui Viktor.

— Luke! Hai sus, îi zise.

Luke urcă pe scară şi păşi peste balustradă. Björn pusese o saltea şi o pernă pe jos. Lângă se vedeau o sticlă de whisky şi un pahar.

— Stau aici şi fac pe filosoful, zise. Asta fac vara când e însorit, iar pe aici nu e deloc activitate. Toată lumea e în arhipelag. Vrei şi tu?

Ridică sticla şi i-o întinse lui Luke, care ezită.

— Desigur că ar trebui, spuse Björn. Trebuie să bem un pahar în cinstea lui Viktor şi a lui Agnes.

Dispăru pe scări şi se întoarse imediat cu un pahar. îl umplu şi i-l întinse lui Luke. închinară paharele în tăcere, iar Luke dădu pe gât lichidul, simţind

cum îl arde. Björn îi întinse iar sticla, însă Luke clătină din cap.
— Oricum mai beau doar unul, zise Björn umplându-şi paharul şi uitându- se la Luke. Nu fac asta zilnic, dacă la asta te gândeai.
Luke ridică din umeri.
— Nici nu prea beau în weekend, sincer să-ţi spun, continuă acesta, dar azi am simţit nevoia.
Luke îl privi pe când dădea pe gât jumătatea de pahar. Avea pe la patruzeci şi cinci de ani, păr brunet, des, şi o tunsoare îngrijită, era scund, dar un bărbat atrăgător în mare parte. El şi Viktor fuseseră parteneri în cadrul firmei Twain Technology, societate care le adusese amândurora venituri frumuşele. Pe la mijlocul anilor '90 lucraseră împreună la Ericsson, în Karlskrona. Amândoi demisionaseră împreună cu alţi membri din conducerea superioară a societăţii şi înfiinţaseră Twain chiar la momentul propice, când avea loc expansiunea din domeniul IT. Societatea ajunsese să figureze la bursă rapid, iar preţul acţiunilor crescuse într-un ritm ameţitor, la fel ca acţiunile multor alte companii care erau în plin avânt. Era suficient dacă întreprinderea în cauză avea „Telecom” sau „IT” în denumire şi se lăuda că va prelua controlul asupra lumii, că investitorii se şi băteau care să investească mai mulţi bani. Diferenţa dintre Twain şi majoritatea altor societăţi din domeniul IT a fost faptul că patronii şi-au vândut acţiunile la momentul potrivit.
în decembrie 2001, Twain a fost achiziţionat de o altă societate IT mai mare, iar cei şapte patroni şi-au vândut partea, fiecare primind undeva între şase şi zece milioane. Luke ştia că Björn şi Viktor păstraseră legătura şi că făcuseră ulterior o serie de investiţii împreună. Björn era unul dintre cei care-l cunoşteau cel mai bine pe Viktor de pe vremea când lucrau la Twain.
Acesta se întoarse şi dădu muzica mai tare. Tot Supertramp răsuna din boxe. The Logical Song.

— în liceu, eu şi Viktor am ascultat piesa asta până s-a stricat discul, spuse.

Au stat în tăcere până când s-a terminat cântecul.
— Pur şi simplu nu pot să înţeleg, zise Björn când se termină piesa.
— E de neconceput, răspunse Luke.
— De ce dracu' s-ar sinucide? continuă Björn. Nu era genul de om care să facă asta. Când lucrurile mergeau rău cu firma, Viktor era mereu cel care încerca să ne facă pe restul să vedem posibilităţile şi să nu ne afundăm prea tare în propriile probleme. Niciodată nu lăsa piedicile să-l afecteze.
— Ştii cumva dacă îşi făcuse duşmani? întrebă Luke. Björn tăcu, având o expresie şocată întipărită pe chip.
— De ce întrebi asta? Luke nu răspunse.
— Crezi că i-a ucis careva? întrebă Björn.
— încerc doar să iau în calcul toate posibilităţile, spuse Luke. Björn luă o gură de cafea.
— Nu, nu-mi vine în minte nimeni care să-i fi dorit răul lui Viktor, zise.
— Dar spiritele se mai încing uneori când vine vorba de afaceri, nu? Cum a rămas situaţia când v-aţi vândut pachetele de acţiuni în cadrul firmei Twain? Au existat conflicte la acea vreme? întrebă Luke.
Björn se gândi câteva clipe.

— Au fost vremuri tulburi pe-atunci în perioada când ne pregăteam să ne vindem acţiunile, răspunse Björn. Thomas Franzen, unul dintre ceilalţi parteneri, se hotărâse să demisioneze cu câteva luni înainte şi ne vânduse nouă partea sa. Ne-a cam purtat pică odată ce a văzut că noi am luat milioane de dolari, iar el rămăsese cu mărunţiş. Viktor a fost cel care a trebuit să discute cu el, mai mult pentru că el se pricepea cel mai bine la

dresul unor astfel de neînţelegeri. Dar mânia lui Franzen nu l-a vizat pe Viktor neapărat, ci pe toţi patronii. Viktor nu era genul de persoană care să- şi facă duşmani. Era diplomat şi receptiv cu privire la dorinţele celor din jur.
— Aţi făcut afaceri în Rusia? întrebă Luke.
— Te referi la firma Twain?
— Da. Aţi avut treburi la Sankt Petersburg ori la Kaliningrad?
— Nu, ne-am ţinut departe de piaţa aia dinadins. N-aş vrea să fac afaceri acolo în contextul actual. Nimeni nu ţine cont nici de etică, nici de morală. De ce întrebi?
— Ştii dacă Viktor a făcut afaceri acolo în ultimii ani? întrebă Luke.
Björn clătină din cap.
— Din câte ştiu eu, nu. S-a ocupat în principal de proprietăţile de aici, din oraş. Nu cred că avea treburi prin Rusia. Sunt aproape sigur. Ce dubii ai?
— în ultimii doi ani a făcut mai multe vizite la Kaliningrad şi la Sankt Petersburg, răspunse Luke. Nu a vrut să-mi zică nimic despre natura deplasărilor. Mereu îmi povestea despre înţelegerile pe care le încheia, dar când l-am întrebat ce făcea în timpul acestor deplasări, devenea secretos. Mi-a zis că am să aflu când va veni vremea.
— Dacă ar fi fost ceva legat de afaceri, cred că mi-ar fi zis şi mie, spuse Björn. Mereu îmi cerea sfaturi ori de câte ori se implica în ceva, dar nu mi-a spus nimic despre faptul că ar fi avut afaceri în Rusia.
Tăcere preţ de câteva clipe. Luke cugetă puţin, apoi se hotărî.

— Uite care-i treaba, zise el, aplecându-se în faţă spre Björn. Nu cred că Viktor s-a sinucis şi nici că ar fi omorât-o pe Agnes. Cineva i-a ucis pe amândoi şi trebuie să o fi făcut cu un motiv. Am decis să aflu care e. Dacă

se întâmplă să-ţi aminteşti ceva care mi-ar fi de ajutor, ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai contacta.
Björn se lăsă pe spate pe bancă şi îşi întinse braţele peste balustradă. îl fixă pe Luke cu privirea.
— Gândul ăsta e chiar mai tulburător decât scenariul cu sinuciderea, spuse. Mi-e greu să văd care-ar fi motivul. Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, aş miza pe faptul că cineva a vrut să-i fure banii. Ăsta e cam singurul scenariu plauzibil, după mine.
— Nu a dispărut nimic din apartament, toate-s la locul lor, spuse Luke ridicându-se.
Au coborât de pe barcă şi au pornit spre ieşire.
— De cât timp vă cunoşteaţi? întrebă Luke.
— Din liceu. Eram de nedespărţit. Asta până când l-au momit cei cu Scientologia.
Luke se opri.
— Cultul, spuse el. Cât timp a făcut parte din sectă? Björn se gândi puţin.
— Aveam optsprezece sau nouăsprezece ani când a început. Apoi, a renunţat la toate: sport, prieteni, petreceri. Nu ştiu exact când a părăsit cultul. Să zic patru, cinci ani mai târziu. După asta a revenit la normal şi am început iar să stăm împreună. Nu mi-a povestit niciodată despre gruparea din care a făcut parte, însă după aceea a criticat mereu orice tip de religie.
Râse.

— Nu prea vorbea despre asta, dar nu făcuse niciun secret din faptul că părăsise cultul. La câţiva ani după asta, el şi un alt „dezertor” au contactat

nişte ziarişti şi au organizat un eveniment în cadrul căruia şi-au ars toate cărţile de scientologie. Au ajuns pe prima pagină în ziua aceea.
— îi mai ţii minte pe ceilalţi implicaţi? întrebă Luke. Cum îl chema pe celălalt tip care a părăsit şi el cultul?
Björn se scărpină în cap.
— La naiba, memoria mea nu mai e ca în tinereţe. Nu-mi amintesc, dar o ţin minte pe una dintre fete: Anna Adams. Era o tipă drăguţă, cu care am flirtat o perioadă, înainte să devină scientolog la rândul ei. Locuieşte în Copenhaga acum şi lucrează în domeniul cinematografiei.
— Ai numărul ei?
— Nu, dar pot face rost cu uşurinţă de el, răspunse Björn. Aşteaptă aici.
Dispăru într-un birou cu pereţii de sticlă. Luke îl văzu aşezându-se la calculator. Tastă ceva, păru că găsise ceea ce căuta, scrise ceva pe o bucată de hârtie şi reveni.

— Avem nişte clienţi danezi, spuse el întinzându-i hârtia pe care era scris un număr de telefon. Am învăţat cum să dăm de oamenii care locuiesc de cealaltă parte a strâmtorii Öresund.

17.
Karlskrona, 15 martie 1992
Peter puse două coli de hârtie pe masă în faţa lui Jenny şi a lui Daniel. Erau contractele. Câte unul pentru fiecare dintre ei.
— Sunteţi complet siguri în această privinţă?
Peter îşi aprinse o ţigară, se lăsă pe spate în fotoliul din piele maro, dădu afară fumul, expirând prelung, şi aşteptă să le audă răspunsurile.
Jenny se uită la Daniel, care stătea lângă ea în faţa biroului masiv din lemn de stejar. Se aflau în aceeaşi încăpere în care avuseseră şi şedinţele de audit. Jenny avea impresia că era un fel de ceremonie. Parcă stăteau în faţa preotului, pe cale să se căsătorească. Peter se îmbrăcase la patru ace pentru a marca importanţa zilei. De regulă se îmbrăca oricum frumos, însă azi se străduise şi mai tare şi îşi pusese o eşarfa albastră din mătase pe care o îndesase frumos în gulerul unei cămăşi albe, iar pe deasupra avea un pulover bleumarin şi purta pantaloni reiaţi bej. Per total nu era o prezenţă marcantă, însă lor li se părea că avea atâta putere! Peter îşi împinse ochelarii în sus pe nas cu un gest elegant, căci îi alunecau adesea.
Daniel îi zâmbi lui Jenny.
— Da. Nu am nicio îndoială, nu-i aşa, Jenny?

Amândoi se uitară la ea. Sinceră să fie, nu era pe deplin sigură că voia să semneze cu adevărat contractul. Nu se îndoia de scientologie sau de faptul că voia să fie auditată şi să urmeze cursurile. Mai mult o deranja ideea de a- şi limita complet timpul liber pe parcursul următorilor doi ani şi jumătate.

Mai avea multe alte lucruri pe care voia să le facă: echitaţie, cântat la pian, timp petrecut cu prietenii. Daniel era sigur pe deplin, şi el fusese cel care o convinsese. După acea seară când îşi dăduseră seama că fuseseră rude într- o altă viaţă, Daniel fusese sigur că asta vrea. De atunci fusese pe deplin obsedat de mesaj, de cursuri şi de cei din cadrul Bisericii. Voia şi el să devină „Limpede", la fel ca Peter şi unii dintre ceilalţi. Voia acea putere, încrederea, voia ca acel ţel să fie integrat în propria-i persoană la un nivel profund.

— Durează doar doi ani şi jumătate, spusese Daniel într-o seară, pe când discutau despre asta. în cazul celor din Copenhaga, contractele stipulează un car de ani.

în schimbul muncii prestate pentru Biserica Scientologică, cei care semnau pe linia punctată beneficiau gratuit de toate cursurile pe care le punea mişcarea la dispoziţie în Karlskrona. Şi vorbim aici de nişte cursuri costisitoare. în plus, mai primeau şi multe şedinţe de terapie, tot gratuit. în caz contrar, aceste şedinţe costau sute de mii de krona.

— Ai dubii, Jenny? întrebă Peter. Jenny îşi îndreptă spatele.

— Nu, doar că pare un pas important. Nu am deloc ezitări cu privire la asta, spuse ea arătând înspre zona unde erau sălile în care se ţineau cursurile. Cu toate astea, eu fac echitaţie şi cânt la pian în timpul liber, iar acum va trebui să renunţ la asta.

Peter se rezemă de spătar şi îşi împreună mâinile pe abdomen.

— înţeleg de ce eşti şovăielnică, spuse el. în esenţă, ţi se cere să faci un sacrificiu. însă nu-ţi cerem să renunţi la toate activităţile care-ţi fac plăcere. Contractul prevede treizeci de ore de muncă săptămânal. Asta înseamnă o sută douăzeci de ore pe lună. Ştii câte ore are o lună?

Jenny roşi. Ştia unde bate Peter.

— Nu ştiu pe de rost, zise ezitând.
— Şapte sute douăzeci, îi răspunse Peter imediat. Asta înseamnă că îţi mai rămân şase sute de ore pentru somn, călărie, pian sau orice altceva mai vrei tu să faci.
Jenny se simţea idioată.
— O sută douăzeci de ore pe care le vei dedica viitorului omenirii, puse în balanţă cu peste şapte sute douăzeci de ore, continuă Peter. Crezi că planeta e pe calea cea bună, Jenny?
înainte să apuce să-i răspundă, continuă:
— Ştii câte războaie au fost purtate de când s-a încheiat cel de-al Doilea Război Mondial, acum aproape patruzeci şi şapte de ani?
Jenny clătină din cap. Voia ca discuţia asta să se termine odată. Peter îşi răspunse singur la întrebare.
— O sută şaisprezece.
Făcu o pauză pentru un plus de dramatism, pentru a se asigura de impactul numărului menţionat. Se îndreptă şi îşi întinse braţele pe masă. O fixă pe Jenny cu privirea.
— O sută şaisprezece războaie. Organizaţia Naţiunilor Unite a fost înfiinţată pentru a nu se mai purta războaie. Vedeţi şi voi ce bine le-a mers, nu? Cel mai recent e Războiul din Irak, iar războiul civil din Iugoslavia probabil că se va agrava. Aş spune că planetei probabil că nu i-a mers nicicând mai rău decât în momentul actual.
Jenny se foi, stânjenită.
— Trebuie spus că ţelul nostru nu-i să înlocuim ONU, continuă el zâmbind. Dar care e cauza principală a războaielor?

— Aş zice că e vorba despre diverşi factori, răspunse Jenny nesigură.

— Oamenii, Jenny. Oamenii. Iar noi lucrăm cu oamenii, aşa-i? Jenny încuviinţă.
— Cu minţile lor, mai exact, adăugă Peter. Aici stă totul. Cineva care a fost supus engramelor pe parcursul tuturor vieţilor trăite va fi malefic în cele din urmă. E complet normal, de vreme ce engramele există pentru a ne proteja de lucrurile care ne ameninţă existenţa. Trebuie să evităm în mod inconştient situaţiile care reprezintă o ameninţare pentru noi. Problema e că, atunci când avem prea multe, în cele din urmă toate şi toţi din jurul nostru devin o ameninţare, aşa că pornim războaie. Engramele înseamnă că nu mai vedem diferenţele, ori asta este însăşi definiţia inteligenţei: capacitatea de a percepe diferenţele.
Gata, Jenny auzise destule.
— Peter, nu-i nevoie să mai spui nimic, zise ea zâmbind. înţeleg.
— Bun. Vreau doar să mai adaug ceva, după care promit că închei predica. Dacă e să reuşim să oprim toată nebunia asta, trebuie să începem chiar de la rădăcină. Avem mijloacele, căci le-am primit de la L. Ron Hubbard. Acum trebuie doar să ne asigurăm că facem ceva concret. Trebuie să-i facem pe cât mai mulţi să-şi atingă potenţialul pe care-l au şi să-i atragem de partea noastră. Fiecare persoană pe care o putem aduce cu noi în această călătorie este extraordinar de importantă şi tocmai de aceea m-am îmbrăcat la patru ace azi. Pentru mine e o zi importantă. Sper că astăzi ni se alătură doi oameni care au realizat ce este cu adevărat important şi care sunt gata să-şi suflece mânecile în vederea înfăptuirii celei de-a patra dinamici, şi anume specia, zise el făcându-le cu ochiul amândurora.
Jenny se uită la Daniel, care o luă de mână.
— Peter, eşti un negustor de primă mână, spuse cu un zâmbet larg. Eram convins de la început, dar acum sunt gata să semnez pentru toate vieţile pe care le am de trăit.

Peter râse şi se ridică în picioare.

— Ei bine, ce spuneţi? Să scoatem pixul?
Se uită la Jenny când zise asta. Jenny realiză că orice ezitare pe care o simţise dispăruse ca prin minune.
— Da, să-l scoatem. îmi pare rău că am ezitat, dar sunt pregătită 100%. Desigur că ne alăturăm vouă.
Peter scoase pixul scump, marca Parker. îl puse pe contractul lui Daniel, desfăcu sticla de vin şi umplu trei pahare aşezate pe biroul masiv. Daniel luă pixul şi semnă. l-l întinse lui Jenny, care făcu şi ea acelaşi lucru.

— De regulă nu bem alcool pe-aici, spuse Peter zâmbind. Dar putem face o excepţie în astfel de situaţii. închin paharul în cinstea unei decizii înţelepte. Bun venit la bord! Acum haideţi să salvăm planeta asta.

Copiii urmau să se mai joace afară încă o jumătate de oră. La zece şi jumătate avea să se asigure că toţi cei şapte copii intră înapoi înăuntru. Cei mai mici urmau să fie schimbaţi, iar la 11 fără un sfert stăteau cu toţii în cerc şi aveau tot felul de activităţi. Svărd spera că va putea chiar de azi să prindă nişte timp singur cu toţi copiii după masa de prânz, când era ora de culcare.
Era îmbrăcat cu pantaloni scurţi şi cu tricou şi le făcea vânt copiilor de doi şi trei ani în leagăne, însă era oarecum distrat. Stătea între leagăne şi îl împingea pe un copil cu dreapta şi pe celălalt cu mâna stângă. Vremea era minunată, erau peste 26 de grade, asta deşi era de-abia ora zece dimineaţa. Cei cinci copii din grupa cuprinsă între trei şi şase ani se tot dădeau pe tobogan şi nu aveau nevoie de supraveghere, căci se aflau pe micuţul teren dejoacă împrejmuit cu un gard. Cu jumătate de oră înainte, Annika se dusese înăuntru să pregătească masa de prânz, care urma să fie servită la 11 şi un sfert.
Era miercuri, a doua zi a lui în calitate de suplinitor la Grădiniţa „Stupul de albinuţe”. Avea senzaţia că Annikăi i se părea că se descurcă bine cu toţi copiii şi chiar se străduia din răsputeri să facă impresie bună. Luase iniţiativa în repetate rânduri, se jucase mult cu toţi copiii, se prostise cu cei micuţi şi se ocupase singur de momentele de la amiază când era vremea cântecelor. Voia să-i câştige încrederea Annikăi, ca să-l lase singur cu copiii când era ora somnului de prânz într-una din zilele următoare. Chiar avea nevoie de nişte poze bune. Banii nu aveau să-i mai ajungă mult timp.

După interviul de succes de luni, petrecuse întreaga după-amiază şi seara urmărind-o pe Maria Palm. Era o avocată de drept comercial în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, locuia singură pe strada Kungsholmsgatan, la numărul 24, într-o frumoasă clădire stil vechi, şi lucra la un birou de

avocatură aflat în clădirea World Trade Center, de lângă Gara Centrală, începuse prin a suna la numărul de telefon al firmei şi ceruse să i se facă legătura cu ea. Odată conectat mai departe, închisese rapid. Era la serviciu. Mersese apoi pe jos până acolo şi căutase biroul, aflat la etajul al patrulea. Era ora trei după-amiază când găsise un loc unde să aştepte, în holul răcoros de la intrare. Trebuia să treacă pe acolo ca să iasă din clădire, asta dacă nu cumva venise cu maşina la serviciu, însă elimină repede această posibilitate, căci femeia locuia la mai puţin de un kilometru depărtare.
Maria Palm lucra peste program. Se făcuse şapte şi un sfert şi trecuseră patru ore bune de când aştepta Svärd când aceasta coborî scările şi ieşi din clădire. O recunoscuse imediat din pozele pe care le văzuse pe site-ul firmei de avocatură. Arăta ca orice femeie de afaceri tipică: era îmbrăcată îngrijit, cu o bluză albă, sacou negru şi o fustă strâmtă, neagră, care-i venea până la genunchi. Părea să fie în formă, iar părul şaten îi era prins într-un mic coc la baza gâtului. Avea trăsături destul de pronunţate, era machiată discret; per total, o femeie de afaceri stilată. Se îndreptă cu paşi repezi spre vest, pe podul Kungsholms, iar Svärd o urmă, însă avu grijă să păstreze o distanţă suficientă. Când era aproape de apartament, coti şi intră în Hotelul Amaranten. Svärd traversă peste drum şi aşteptă vizavi de intrare. O zări prin vitrină cum se aşază la bar şi comandă de mâncare.
La ora zece ieşi din hotel şi parcurse cei câţiva zeci de metri până la apartamentul ei. A doua zi, Svärd se grăbise să ajungă la World Trade Center odată ce terminase programul la grădiniţă. Aceeaşi rutină. Femeia făcuse exact acelaşi lucru: plecase de la serviciu imediat după ora şapte, apoi intrase la Amaranten şi luase cina. Câteva ore mai târziu, se dusese acasă.
Svärd îi mulţumi stelei lui norocoase. După câte se părea, aceasta lua cina la Amaranten în fiecare seară.
Şirul gândurilor îi fu întrerupt de Annika, care tocmai ieşise şi stătea în prag. îi făcu din mână.

— Gustav, zi-le să vină înăuntru, strigă ea. E vremea să le schimbăm scutecele şi să stăm cu toţii în cerc, la activitate.

Svărd îi adună pe copii şi îi aduse înăuntru. îi schimbară pe cei doi micuţi. Gustav mai schimbase scutece înainte, când fusese suplinitor la alte grădiniţe din Smâland, cu zece ani în urmă. I se părea dezgustător şi încercase să evite treaba pe cât posibil, însă fusese nevoit s-o facă de câteva ori. Acum făcea mişcări lente ca să vadă ce face Annika şi să se ia după ea. Aceasta tot sporovăia despre o problemă pe care o avuseseră cu un părinte şi nu-l observase pe Gustav cum îi copia mişcările.

— Ah, că veni vorba, spuse ea când termină procedura. Am nişte treabă în centru la prânz. Crezi că te poţi ocupa tu de servirea mesei? Totul e pregătit.

— Desigur, spuse Svărd. Nicio problemă. Cât timp vei lipsi?

— Cam o oră, o oră şi jumătate cel mult, spuse ea uitându-se la ceas. A, da. Ar însemna să te ocupi şi de ora de culcare. S-ar putea să-ţi fie mai greu. Putem aştepta până când mă întorc.

— Nu, spuse Svărd. Mă ocup eu. Sunt doar şapte copii şi oricum nu se vor culca toţi, nu-i aşa? Tu stai liniştită şi rezolvă-ţi treburile, lasă totul pe seama mea.

Annika se uită la el.

— Eşti sigur? Mă grăbesc cât de mult pot.

Svărd o asigură că totul avea să fie în regulă şi că nu era nevoie să fie stresată că nu ajunge înapoi la timp.

Puseră masa şi aduseră mâncarea în mica sală de mese. Odată aşezaţi toţi copiii, Annika plecă. Svărd le ceru câtorva dintre copiii mai mari să-i ajute pe cei mai mici. Se duse apoi în camera unde dormeau copiii ca să o pregătească pentru şedinţa foto. Pe drum intră în camera dejoacă şi găsi două truse de doctor pe care le văzuse acolo mai devreme. Trase jaluzelele şi mută saltelele într-un colţ ca să aibă o zonă liberă chiar în mijlocul încăperii. Puse singura saltea rămasă pe mijloc. Scoase aparatul foto şi o scară din debaraua în care erau ţinute ustensilele de curăţat. Aşeză aparatul pe scară, astfel încât să surprindă unghiul perfect, şi ajustă setările. Lumina

lustrei din tavan nu era bună şi nici nu voia să folosească bliţul. Se duse repede la geamul care dădea spre spatele clădirii, trase jaluzeaua, se întoarse la aparat şi se uită prin obiectiv. Dacă îl mişca astfel încât copiii să fie luminaţi de fereastră, ar funcţiona. Se duse la geamul care rămăsese descoperit. Se uită să vadă unde dădea: era o zonă cu pietriş care ducea spre un zid exterior, aflat de cealaltă parte a unui gard viu înalt. Nu era un loc pe unde să treacă lumea. Perfect.
Odată terminate pregătirile, se întoarse în sala de mese. Făcu o oprire la uşa de la intrare şi o încuie ca să fie sigur. Majoritatea copiilor se ridicau de la masă. Cei mai mari strângeau farfuriile. Svărd îi duse pe cei doi copilaşi mici direct în camera de dormit, ca să-i culce repede. Ceilalţi cinci intrară fără să facă zgomot şi întrebară de ce fuseseră mutate saltelele.
— M-am gândit să nu ne mai odihnim azi şi să ne jucăm mai bine, spuse Svărd.
Copiii chiuiră şi începură imediat să vină cu sugestii de jocuri. Svărd ridică cele două genţi de doctor.
— Azi eu aleg, spuse el. O să ne jucăm de-a doctorul. Copiii fură de acord imediat, iar Svărd le dădu indicaţii.
— Ăsta nu-i orice fel de spital, zise. E un spital din Africa, unde e foarte, foarte cald. Prin urmare, nici pacienţii şi nici doctorii nu poartă haine. Sunt în pielea goală.
Se uită la ceas. Trecuseră cincizeci de minute de când plecase Annika. Mai avea doar patruzeci.
— Hai, repejor! Altfel s-ar putea să moară pacienţii. Jos hăinuţele! Cine câştigă?

Erau trei fetiţe şi doi băieţei, cu toţii de patru şi cinci ani. Băieţeii au fost cei mai rapizi şi şi-au dat jos hainele în câteva secunde. Una dintre fetiţe nu putea să-şi tragă rochiţa peste cap, aşa că Svărd o ajută. Niciunul dintre

copii nu părea să creadă că e straniu să se joace dezbrăcaţi. Nimeni nu protestă: tuturor li se părea că era un joculeţ distractiv. Svărd adună repede hainele şi le puse grămadă pe saltelele din colţul camerei. Simţi cum îi bate inima nebuneşte când le văzu trupşoarele frumoase. Minunat. Erau atât de fine, inocente şi naturale!
Alese repede un băieţel şi o fetiţă. Se asigură că erau cei mai frumoşi. Fetiţa avea să fie pacienta, iar băiatul doctorul. Ceilalţi stăteau în colţ, pe saltele. O luă pe fetiţă de mână, o duse la salteaua aşezată pe podea în mijlocul camerei şi îi spuse să se aşeze pe o parte. O ajută el să stea cum trebuie, ca o femeie: picior peste picior, într-o poziţie sexy. Fugi repede la aparat.
— Mai întâi îi pozăm pe pacienţi. Asta fac cei din Africa pentru a vedea cât de bine se face pacientul după ce îi dă medicamente doctorul.
Focaliză repede aparatul şi făcu mai multe poze, din diverse unghiuri. Copiii nu au făcut mofturi şi l-au ascultat. Nici măcar nu trebui să ridice tonul la ei. Se mişcă repede şi le făcu poze tuturor laolaltă, apoi fiecăruia în diverse poziţii şi, tocmai când se pregătea să încheie, câţiva copii arătară cu degetul înspre fereastra ale cărei storuri nu erau trase.
— Annika! Ne jucăm de-a doctorul! strigă una dintre fetiţe, făcându-i din mână.

Svărd se uită la fereastră şi o văzu pe Annika cum stă cu faţa lipită de geam şi cu palmele făcute căuş în lateral ca să vadă mai bine, fiind orbită de razele soarelui.

19.

Brolasggerstrasde era o străduţă paralelă cu Straget, chiar în centrul Copenhagăi. Luke se opri la uşa de la intrarea uneia dintre clădiri şi apăsă pe butonul de lângă plăcuţa pe care scria „Anna Adams”. Făcu vreo doi paşi înapoi spre stradă şi se uită în sus. Era o casă cu trei etaje, ţigle roşii şi finisaje verzi în jurul ferestrelor. Se uită în jos. Un bărbat într-o jachetă sport albă care ţinea o geantă pentru laptop în mână stătea lângă uşă şi aştepta pe cineva.

Discuţia pe care o purtase cu Anna Adams cu câteva zile în urmă se dovedise interesantă. Iniţial, când răspunsese la telefon, părea vioaie şi plăcută, dar când Luke se prezentase şi o întrebase dacă îl cunoştea cumva pe Viktor Spandel, tonul i se schimbase: devenise precaut şi tăios. îl întrebase pe Luke dacă făcea parte din Biserica Scientologică şi îi spusese că, în caz afirmativ, avea de gând să îi închidă. Luke îi explică apoi că nu era scientolog, ci unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Viktor, că acesta murise şi că era de părere că moartea sa ar fi putut avea ceva de-a face cu Scientologia.

Iniţial, Anna Adams nu scosese o vorbă. Apoi, îi spusese că nu vrea să discute despre asta la telefon şi se întreba dacă s-ar putea întâlni. Hotărâseră că Luke urma să vină la Copenhaga să o vadă miercuri, în ziua de dinaintea înmormântării.

Luke se duse iar la uşă şi mai apăsă o dată pe sonerie. De această dată, uşa scoase un clic, iar Luke intră.

Anna stătea la ultimul etaj, într-un apartament spaţios. Pe plăcuţă figura doar numele ei, aşa că probabil locuia singură. Lăsase uşa crăpată. Luke bătu precaut şi intră.

Anna Adams avea cam patruzeci şi ceva de ani, păr şaten şi creţ şi un chip care, pentru Luke, aducea cu o căprioară. Avea trăsături fine, ochi frumoşi şi un nas subţire şi îngust. Purta un chimono verde, iar Luke distinse pe dedesubt o siluetă frumoasă şi oarecum plinuţă.
Se uită prin apartament şi constată că viaţa Annei Adams se învârtea în jurul activităţii sale profesionale. Pereţii erau acoperiţi cu diverse afişe de filme înrămate. Anna îl pofti pe Luke să o urmeze spre bucătărie, unde pregătise ceai şi sandviciuri. Pe un perete era un afiş cu două mâini care desfaceau nasturii rochiei unei femei. Luke recunoscu filmul, căci îl văzuse cu mulţi ani în urmă, în perioada când încerca să înveţe limba. Se numea All Things Fair („Lecţii de dragoste”).
Luke luă loc, iar Anna îi umplu cana cu ceai şi-l pofti să ia din sandviciuri. Lui Luke nu-i prea era foame. în zona mesei plana un miros de picioare transpirate. Anna îl văzu că ezită.
— Miroase de la Old Ole, zise râzând şi luă unul dintre sandviciurile cu brânză şi îl duse la nas. Miroase oribil, dar e cea mai bună brânză pe care am mâncat-o în viaţa mea. Trebuie să o încerci.
îi întinse tava pe care erau aranjate sandviciurile, iar Luke luă unul. Respirând doar pe gură, îl înfulecă repede pe tot. Nu era atât de rău pe cât mirosea.
— Să mă ierţi dacă am părut cam rece la telefon, spuse Anna. Am părăsit cultul acum mai bine de douăzeci de ani, dar încă mă mai contactează uneori şi încearcă să mă convingă să mă alătur iar lor. Am încercat să uit acei ani şi nu mai vorbesc niciodată despre perioada aia cu nimeni.
— Cât timp ai fost scientolog?
— Vreo doi ani. Aveam doar şaptesprezece ani când am urmat primul curs. Ulterior, m-au atras treptat şi, cam un an mai târziu, am început să lucrez pentru ei.

— Viktor a fost şi el implicat în aceeaşi perioadă?

— Da, făcea parte din cercul cel mai intim şi era deja membru de câţiva ani înainte ca eu să încep, spuse Anna. N-am fost oricum membră atât de mult timp ca Viktor, şi nici la fel de dedicată.
— Cercul intim?
— Da, eram vreo douăzeci şi cinci de tineri membri, unii foarte pasionaţi de cauză, iar alţii mai puţin. Dar mai era un grup mai mic, în care erau, să zic, vreo zece oameni, cu toţii apropiaţi ai englezului care înfiinţase toată mişcarea. Era văzut ca un guru, ba chiar lucrase cu L. Ron Hubbard, fondatorul, pe la sfârşitul anilor '60. Se aflase pe vasul de croazieră al lui Hubbard, cu care făcuse înconjurul lumii pentru a le transmite oamenilor mesajul său. Faptul că unul dintre cei care făcuseră parte din mişcare chiar de la început se stabilise în Karlskrona era mare lucru. Cu toţii voiam să facem parte din cercul său de apropiaţi, însă doar câţiva membri aleşi au fost invitaţi. Erau cei care ajunseseră suficient de departe în parcursul lor de deşteptare spirituală, aşa îi ziceau. Viktor se număra printre ei.
Vorbise rapid şi se opri tot la fel de brusc. Luă tava şi i-o întinse lui Luke. Când s-a aplecat, chimonoul i s-a desfăcut, lăsându-i la vedere sânii mari şi dezgoliţi.
— Mai ia, spuse Anna, apoi se uită în jos şi se prefăcu surprinsă. Se ridică fără să-şi încheie chimonoul.
— Ups, zise, uitându-se la Luke. Sper că nu ţi-a stricat apetitul, spuse râzând. Poate mai vrei şi alt fel de pâine? Nişte bulei daneze mari şi voluptuoase? Măcar aduc mai mult cu nişte bulei decât cu nişte urechi ţuguiate, aşa-i?
Râse cu poftă la imaginea creată, puse tava pe masă şi-şi încheie chimonoul. Luke mai luă o tartină, de astă dată unsă cu un strat gros de pate şi cu felii de castravete murat pe deasupra.

— Cred că am să mă rezum la pate şi murături, zise. Sper că nu te-am jignit.

— A, nicio problemă, zise Anna. Aveam şi eu o poftă, dar putem relua altă dată.
Râse iar şi se aşeză.
— Probabil că locuiesc în Danemarca de prea mult timp. Unde rămăsesem? Luke luă o gură şi îşi drese apoi gustul cu nişte ceai.
— Ai spus că era un cerc de apropiaţi din care făcea parte şi Viktor, spuse el. Ai mai zis şi că lucraţi amândoi pentru cult. Ce făceaţi, mai exact?
— în principal, datoria noastră era să atragem mai mulţi membri. Mergeam prin oraş şi încercam să recrutăm oameni, ţineam cursuri simple gratuite sau care aveau costuri infime, pe teme de comunicare, eficacitate, dezvoltare personală, chestii din astea.
— Care era rolul lui Viktor?
Anna se opri şi închise ochii. Părea că încearcă să acceseze amintiri.
— Hm... îşi încheiase perioada de recrutare... Cred că ţinuse şi o serie de cursuri şi era auditor instruit, adică un fel de terapeut. Cred că şi conducea chiar el multe şedinţe de terapie.
— Despre ce erau şedinţele astea?
— O, e un amestec între psihologia tradiţională şi teoriile privind reîncarnarea, răspunse Anna. Era vorba despre faptul că ajungi la un nivel supraomenesc şi dobândeşti calităţi supranaturale. Era tentant şi prezentat într-o formă foarte isteaţă, care te atrăgea. Era uşor să păcăleşti persoanele naive.
Tăcu. Luke nu zise nimic, aşteptând-o să continue.

în cele din urmă, întrebă:

— Crezi cumva că în urma întregii tărăşenii cineva ar fi vrut să-l omoare pe Viktor două decenii mai târziu? Avea duşmani?
— Viktor era plăcut de toată lumea, spuse Anna. Mi-e greu să cred că era certat cu cineva. Desigur că ar putea avea de-a face cu cercul intim din care făcea parte, dar pare a fi prea de tot. Au trecut atâţia ani, totuşi!
— Ce făceau ei, mai exact?
— Totul era foarte clandestin, aşa că sincer nu ştiu. Era un fel de proiect. Noi, cei care nu faceam parte din acel grup select, discutam şi ne dădeam cu părerea. Toată lumea voia să fie inclusă, iar mulţi au încercat să demonstreze că erau şi ei capabili. Cu toate astea, doar câţiva au primit invitaţie. Ştiu doar că toţi cei care făceau parte din acel grup urmau să se mute într-un sat de la marginea oraşului. Câţiva deja o făcuseră, mai exact englezul şi prietena lui. Dacă nu mă-nşel, grupul chiar le-a construit o casă acolo. Oricum, nu toată lumea a avut şansa să se mute până când s-a năruit toată treaba.
— Năruit?
— Da. Eu părăsisem cultul şi mă mutasem deja din Karlskrona la acea vreme. Intrasem la cinematografie şi mă mutasem la Stockholm. însă am auzit că o fată, membră la rândul ei, murise din cauza unei boli, iar asta a dat naştere zvonului cum că proiectul lor clandestin ajunsese până aici, la Copenhaga, unde se află şi Centrul european al Bisericii Scientologice. într-o zi, poliţia scientologică a făcut o razie în Karlskrona, iar întreaga tărăşenie a ieşit la iveală. Era clar ceva de natură eretică, ceva care venea în contradicţie cu politicile mişcării scientologice. Ştiu că unii care fuseseră implicaţi la rândul lor au fost obligaţi să cureţe centrele Bisericii drept pedeapsă. Toată treaba a fost oricum muşamalizată. Mă bucur că am scăpat întreagă.
Anna tăcu iar, luă o tartină şi stătu aşa, cufundată în propriile gânduri.

Luke tăcea şi el.

— A, da, spuse după câteva clipe. S-a mai întâmplat ceva oribil tot legat de întreaga desfiinţare a grupului. Unul dintre tipii care făceau parte din cercul intim s-a sinucis.
— A avut legătură cu razia?
— Cred că da, dar nu-s sigură. Oricum, cred că s-a întâmplat cam în aceeaşi perioadă. Vai, nu-mi amintesc! Nu mai ştiu dacă a avut de-a face cu razia sau cu ce se petrece acum. Ştiu doar că unul dintre ei s-a sinucis. Oricum, a fost groaznic.
— Mai ţii minte cum îl chema? Luă o gură de ceai.
— Cum l-o fi chemat? încerca ea să-şi amintească. Nu, din păcate nu-mi vine. Habar n-am.
— Mai ţii legătura cu vreun membru? întrebă Luke.
— Deloc. Nu m-am văzut cu nimeni în toţi aceşti ani.
— Mai ţii minte numele celor care făceau parte din acel cerc select? Fruntea Annei se încreţi.
— Acum trei ani, după vreo două producţii cinematografice foarte intense, m-am extenuat destul de tare, spuse ea. M-a cam lăsat memoria, însă îmi amintesc câteva.
— Ai putea, te rog, să mi le scrii pe o foaie?
— Desigur, spuse Anna, ridicându-se şi luând un carnet şi un pix din bufetul vechi şi frumos decorat.

Se aşează iar şi scrise repede două nume.

— Ăştia doi, Peter şi Fredrik Ek, erau fraţi, dar cel mic, Peter, ocupa o funcţie de conducere.
Mai scrise încă trei nume, la fel de rapid.
— George Knightly era englezul, iar pe iubita lui o chema Maria Palm. îmi amintesc acum că am ţinut legătura cu Maria.
Clătină din cap, ca şi cum se mustra pe sine.
— Cum de-am uitat? Maria s-a mutat la Stockholm, a făcut Dreptul, iar acum e avocat de drept comercial. S-a ocupat de drepturile de autor pentru una dintre producţiile la care am lucrat acum câţiva ani. Am vorbit puţin la acea vreme.
Se uită în jos la foaia de hârtie şi-şi mai aminti un nume.
— Max Billing! spuse triumfător. Numele ăsta e special, desigur că mi-l amintesc.
îşi duse pixul la gură şi încercă să-şi aducă aminte şi alte nume.
— Vai, le văd chipurile în minte, dar nu-mi vin numele, zise ea. îmi amintesc doar nişte prenume: Âke şi Jenny. Mai erau şi alţii, cel puţin doi, poate trei.
Scrise cele două prenume, apoi rupse foaia din carnet şi i-o întinse lui Luke.
Luke se uită la nume şi nu recunoscu niciunul, cu excepţia unuia, dar nu era sigur de unde îi era cunoscut: Max Billing.
— Ce-mi poţi spune despre tipul ăsta, Max Billing? o întrebă pe Anna.
— Ei bine, ce să-ţi zic, spuse ea lent. Era cu câţiva ani mai mare decât mine. Cred că era prieten bun cu Viktor, dar nu prea mai ţin minte altceva.

Deodată, Luke îşi aminti unde mai văzuse numele: sâmbătă, pe rezervarea de avion de la Viktor de acasă. Hârtiile se aflau pe biroul prietenului său.

Max Billing urma să meargă şi el cu Viktor la Kaliningrad, în două săptămâni.
Când Luke plecă de la Anna Adams şi ajunse iar pe strada Brolasggerstrasde, îşi scoase telefonul din buzunar. Aruncă o privire înspre geamurile ei şi o văzu uitându-se la el. Când îi surprinse privirea, îşi desfăcu puţin chimonoul, duse o mână la ureche de parcă ar fi vorbit la telefon şi rânji. Luke zâmbi, îi făcu din mână şi porni spre gară ca să ia trenul înapoi spre casă.
Sună la Informaţii şi făcu repede rost de numărul de telefon al lui Max Billing. Era o singură persoană cu numele acesta în întreaga ţară, mai exact în oraşul Olofstrom din provincia Blekinge. Max Billing avea două numere de telefon: unul privat şi unul al societăţii sale, o firmă care se ocupa de sisteme de securitate. Luke sună la ambele, dar nu răspunse nimeni. Lăsă câte un mesaj şi-l rugă pe Max să îl sune înapoi. Pe când se afla în tren, o căută pe Google pe avocata Maria Palm şi o găsi repede. Era singura persoană din Suedia cu acel nume şi care era avocat. Aceasta era avocat de drept comercial şi lucra la o firmă mare de avocatură din Stockholm. Când trenul opri la Karlskrona, sună la firma de avocatură şi ceru să i se facă legătura cu Maria Palm.
— Vă fac legătura cu secretara Măriei, spuse recepţionista.
Aceasta răspunse rapid şi îl informă pe Luke că Maria era în vizită la un client şi că, după aceea, avea să fie prinsă într-o şedinţă cu partenerii până la ora şapte.
— îmi puteţi da numărul ei de mobil? întrebă el.
— Sunteţi un client de-al Măriei?
— Nu, dar e urgent.

— înţeleg atunci că e ceva personal. Ei bine, chiar nu vă pot da numărul ei, din păcate, spuse secretara. Dar pot să îi dau ei numărul dumneavoastră mâine la prima oră când vine la birou. Puteţi, de asemenea, să sunaţi mâine

la ora unu, căci are o fereastră de cincisprezece minute până când intră într- o şedinţă. Nu mai are nimic liber mâine.

Luke îi spuse că va suna la ora unu a doua zi şi încheie apelul. Pe drum spre casă, încercă iar cele două numere ale lui Max Billing. Niciun răspuns.

20.
Trummenăs, 23 august 1992
— S untem asediaţi.
George îi adunase pe toţi în faţa sa. în acea duminică, veniseră neobişnuit de mulţi oameni să ajute la construirea casei în care urmau să locuiască George şi Maria. Cincisprezece scientologi din Karlskrona înfierbântaţi şi transpiraţi luau acum o pauză binemeritată şi stăteau în faţa casei principale, care era aproape gata să fie locuită.
Era o duminică însorită, luminoasă şi aridă, iar Jenny de-abia aştepta să înoate în mare, căci aşa le era obiceiul după fiecare zi de lucru. Munciseră toată vara: săpaseră, turnaseră ciment, ridicaseră zidurile, bătuseră cuie şi zugrăviseră. George nu era tâmplar, dar din grup făceau parte mai mulţi care chiar se pricepeau la asta. El şi Maria cumpăraseră un teren de la fermierul care deţinea aproape întreg arealul Trummenăs Udde, un cartier din arhipelagul aflat la 14 km est de Karlskrona. Era o zonă separată de terenul de golf şi de partea în care se aflau toate cabanele închiriate pe timp de vară, situată pe un drum înfundat, ascunsă privirii graţie unei pădurici.

Jenny era transpirată şi încălzită şi se ţinea de Daniel. Lângă Daniel stătea Âsa, sora lui, şi ea scientolog. Âsa avea douăzeci şi unu de ani, fiind cu un an şi jumătate mai mare decât fratele său. Daniel o convinsese cu două luni în urmă să urmeze un curs de comunicare. îl finalizase în timp record şi apoi se dedicase mişcării trup şi suflet. Crezuse repede tot ceea ce se vehicula în cadrul Bisericii. Semnase contractul după două săptămâni, începuse să lucreze pentru centru şi deja depunea eforturi din greu în ceea ce privea procesul de auditare. Jenny se declarase puţin îngrijorată referitor

la faptul că Âsa se implicase atât de tare, însă Daniel o liniştise. Âsa era foarte importantă pentru el; erau ca gemenii, foarte apropiaţi, iar Daniel nu o mai văzuse niciodată pe sora lui atât de entuziasmată şi de fericită. Cu doi ani înainte căzuse într-o depresie puternică şi încercase să se sinucidă. Scientologia părea să-i fi adus un plus de energie şi de putere şi era lesne de văzut diferenţa în comportamentul ei.
Jenny se bucura că ea şi Daniel se mutaseră deja în Trummenăs. George îi încurajase pe câţiva mai apropiaţi din grup să se mute acolo din două motive deosebite – unul avea să fie dezvăluit ulterior. Celălalt motiv era acela că Biserica Scientologică avea duşmani puternici, iar dacă îşi clădeau comunitatea într-un singur loc, aveau şi ei să devină mai puternici la rândul lor. George numea această comunitate „Sediul Trummenăs”.
Jenny şi Daniel erau cel de-al treilea cuplu care se mutase acolo. Doar cuplurile George-Maria şi Max-Camilla locuiau acolo de mai mult timp decât ei – câteva săptămâni, nu mai mult. Jenny ştia că mulţi alţii încercaseră cu greu să pună mâna pe locuinţe sau pe parcele de teren, însă nu se găseau lesne. în Trummenăs erau vreo trei sute de reşedinţe permanente, dar numărul de cabane închiriate pe timp de vară sigur era triplu. De când fusese construit terenul de golf cu câţiva ani înainte, crescuse considerabil şi interesul oamenilor de a se muta aici.
Casa pe care o închiriaseră ea şi Daniel se afla la mai puţin de un kilometru de cea a lui George şi a Măriei şi era din cale afară de drăguţă. Era o căbănuţă roşie, proaspăt renovată, construită la începutul secolului XX. Avea tavane joase şi doar două camere, dar se potrivea perfect necesităţilor cuplului. Locuiau acolo de doar trei săptămâni, dar deja se simţea ca acasă. Desigur, probabil că vara era oricum mai plăcut traiul aici, era conştientă de asta. Avea să fie mai greu odată cu venirea iernii. Căbănuţă se afla la periferia vestică a cartierului Trummenăs Udde şi era complet expusă vânturilor glaciale care bat dinspre sud-vest, din direcţia Mării Baltice. însă casa era termoizolată, aşa că probabil nu aveau să fie probleme.

— După cum poate ştiţi şi voi, una dintre membrele noastre „publice” este nemulţumită de procesul de audit, continuă George. Aceasta a contactat un

avocat care solicită rambursarea completă, plus plata daunelor. Dacă nu plătim, vom fi daţi în judecată.
„Publicii” era un termen folosit de scientologi pentru a face referire la cei care nu lucrau pentru Biserică, însă plăteau pentru cursuri şi auditare. George îi relată grupului întreaga poveste. Persoana care ameninţa cu acţiunea injustiţie era Julia. Aceasta era studentă la Facultatea din Växjo şi avea probleme la şcoală. într-un weekend, pe când venise acasă, la Karlskrona, ajunsese la ei prin intermediul testului de personalitate. Peter o convinsese că Dianetica şi auditul o vor face mai inteligentă şi îi vor spori capacitatea de a se concentra, şi îi vânduse cursuri de audit în valoare de 43 000 de krona. Apoi, o însoţise la bancă pentru a lua un împrumut care să o ajute să-şi plătească şedinţele de audit. Funcţionarului de la bancă i-au spus că banii aveau să fie utilizaţi de Julia pentru a urma cursuri de pregătire în vederea ocupării unor funcţii de conducere. Tânăra reuşise să obţină întreaga sumă, toţi cei 43 000, graţie lui Peter.
Iniţial, Julia crezuse că procesul de audit o ajuta. Cu toate acestea, nouă luni mai târziu, când s-a încheiat, ceva s-a întâmplat. întrerupsese orice contact cu Centrul, nu mai luase legătura cu ei de vreo două luni, şi nimeni nu reuşea să dea de ea.

Acum iată că primiseră o solicitare de la un avocat care scria că Julia fusese înşelată, că de fapt starea i se înrăutăţise, ba mai mult, că tot timpul alocat activităţilor scientologice însemnase că rămăsese şi mai în urmă cu studiile. Avocatul respectiv mai scria şi că Julia suferea de un tip de tulburare bipolară mai puţin sever, că urmase un tratament cu trei ani în urmă şi că şedinţele de terapie pe care le cumpărase de la Biserica Scientologică îi înrăutăţiseră boala. Toate acestea erau confirmate de psihiatrul Juliei, care efectuase o analiză şi care atesta faptul că starea ei se înrăutăţise de când era implicată în scientologie. Documentul avea anexată şi o copie a atestării în cauză. Avocatul solicita rambursarea banilor de către Biserica Scientologică, precum şi plata unor daune în valoare de 90 000 krona Juliei. în caz contrar, avocatul avea să intenteze acţiune injustiţie.

George tăcu şi privi întreg grupul adunat în faţa sa, pentru ca aceştia să-i poată digera vorbele. Era prima dată când Jenny îl auzise pe George vorbind atât de mult şi pe un ton atât de serios. Era deja la curent cu majoritatea lucrurilor spuse de George, însă nu şi cu privire la ultima parte cu solicitarea trimisă de avocat. Julia şi Jenny discutaseră mult de câteva ori pe când aceasta din urmă venea la Centru. Iniţial, Julia era foarte optimistă, însă, spre final, îi spusese lui Jenny de câteva ori că nu i se părea că are loc vreo schimbare. Cu toate astea, Jenny nu crezuse că era atât de serioasă treaba.
Nimeni nu spunea nimic. Cu toţii se uitau la George, care îşi luă calm pipa, o umplu cu tutun şi o aprinse.
— Am demarat o anchetă internă cu privire la aspectele care au luat o turnură greşită, spuse el. Camilla, cea care a auditat-o pe Julia, a fost acum declarată „Persoană-problemă”. în timpul verificării de securitate nu a realizat faptul că Julia avea un istoric de boli psihice. în plus, vreme îndelungată, rezultatele sale nu au fost favorabile şi, după câte se observă, nu e alături de noi astăzi. A fost înscrisă într-un program de etică pentru a i se remedia starea şi a putea solicita reintegrarea în grup. Timp de trei luni, va învăţa câte trei ore pe seară şi va face curăţenie în clădirile noastre timp de două ore. Nu are voie să facă nimic în afară de asta.
Persoană-problemă, îşi zise Jenny în sinea ei. De când lucra ea la centru, niciunul dintre colegii săi nu ajunsese pe o poziţie atât de joasă în ierarhia etică ce presupunea douăsprezece trepte. Fusese calificată drept „Urgenţă” de câteva ori, în urma obţinerii unor statistici nefavorabile în ceea ce priveşte norma de cărţi vândute. Timp de câteva săptămâni se plasase chiar pe treapta supremă, şi anume „Puterea”.
Acum veni rândul lui Peter să ia cuvântul.

— Am parcurs notele din timpul procesului de audit. E destul de evident faptul că Julia este o PSP. Tatăl ei se află în spatele întregii chestii: el e clar un FI şi propun să mă duc să discut cu ea ca să o fac să înţeleagă toate acestea. Aş vrea să o iau pe Jenny cu mine, căci ea şi Julia au fost prietene.

Jenny urmase recent un curs creat de L. Ron Hubbard referitor la aspecte privind etica şi ştia foarte bine despre ce era vorba. O PSP, adică o „potenţială sursă de probleme”, e o persoană care ar putea reprezenta o problemă pentru Biserica Scientologică sau pentru ea însăşi, întrucât respectiva persoană se află sub influenţa unui FI, adică a unui „factor inhibitor”, un psihopat. Jenny aflase că 17,5 dintre oameni erau PSP, iar 2,5 erau FI. Cei îndeajuns de ghinionişti să aibă alături un FI deveneau stresaţi, făceau greşeli, se îmbolnăveau sau erau predispuşi la accidentări. Dacă aveai toane şi ţi se schimba brusc dispoziţia, ăsta era un semn că erai o PSP. Astfel de oameni puteau vorbi cu entuziasm despre experienţa de audit pentru ca mai apoi, a doua zi să fie deprimaţi, gândindu-se că mai bine cer banii înapoi.
— Mi se pare a fi o idee bună, spuse George. Ce părere ai, Jenny?
Jenny nu era deloc încântată de faptul că trebuia să facă asta. Nu se simţea confortabil în astfel de situaţii şi ar fi preferat ca cineva cu mai multă experienţă să îl însoţească mai degrabă pe Peter. însă, conform regulilor nescrise, era de neconceput să refuzi ordine dacă nu aveai un motiv excepţional de bun pentru asta.
— Nicio problemă, zise ea. Desigur că vin cu tine.
S-au dus la Văxjo chiar a doua zi. Peter îi ceruse lui Jenny să o sune pe Julia şi să încerce să stabilească o întâlnire, fără însă a-i spune că venea şi Peter. Nu se simţise deloc bine că minţea, dar nu avusese cum să contracareze argumentul lui Peter.
— Ştiu că pare greşit, îi spusese. Dar trebuie totuşi să te gândeşti la motivul pentru care facem asta. Depunem eforturi pentru a salva omenirea. Julia se află sub influenţa unui FI şi, după cum bine ştii, aceştia nu se dau în lături de la nimic ca să oprească forţele binelui care activează în lume. Ea nu conştientizează asta, aşa că depinde de noi să o ajutăm.

După îndelungi ezitări, Julia fusese de acord să se vadă cu Jenny şi conveniseră asupra unei ore luni seară, la o zi după întrunirea de la Trummenäs.

Julia avea douăzeci şi trei de ani, era o fată solidă, cu păr fin, deschis la culoare, ce îi ajungea până la umeri. Când deschise uşa apartamentului său de cămin aflat în zona Teleborg din oraşul Växjo şi dădu cu ochii de Peter, care stătea în prag lângă Jenny, rămase şocată. încercă să le închidă repede în nas, dar Peter blocă uşa cu piciorul.
— Julia, vrem doar să vorbim cu tine, spuse el. Doar comunicarea e soluţia tuturor problemelor. Ştii şi tu asta.
Julia îi aruncă o privire plină de furie lui Jenny.
— M-ai păcălit, îi spuse, deschizând uşa şi întorcându-se înapoi în apartament.
Jenny îl urmă pe Peter înăuntru ca un căţel cu coada între picioare. Julia se aşezase pe canapea în camera de zi şi se uita în jos la măsuţa de cafea. Peter şi Jenny luară loc în câte un fotoliu.
Discutară timp de două ore. Mai exact, Peter vorbi timp de două ore. Julia stătea neliniştită şi abia scotea două vorbe. Nici Jenny nu zicea nimic. îi era ruşine, asta deşi ştia că Peter avea dreptate.

Peter reuşi să o facă pe Julia să recunoască faptul că, într-adevăr, tatăl ei fusese cu ideea tocmirii avocatului şi a solicitării scrise, şi o ajută, de asemenea, pe aceasta să înţeleagă că era pe deplin capabilă să ia decizii cu privire la propria viaţă în temeiul legii. îi ţinu o predică îndelungată despre FI şi PSP şi, când plecară pe la opt seara, Peter avea în buzunarul interior al sacoului o scrisoare semnată de Julia. Scrisoarea îi era adresată avocatului şi îi cerea să îşi retragă solicitările. Peter stătuse lângă Julia şi îi spusese exact ce să scrie.

21.

Două secunde. Atât a avut Svărd la dispoziţie ca să ia o decizie. Realiză că prima reacţie instinctivă a Annikăi va fi să dea buzna ca să-i salveze pe copii de el. Exista posibilitatea ca, pe drum, să sune la Poliţie, dar nu o credea atât de isteaţă încât să facă asta. Voia să o aducă înăuntru, iar pentru asta trebuia să descuie uşa de la intrare înainte ca ea să ajungă acolo. Fugi cei nouă metri până la uşă, uitându-se totodată pe geam pe când descuia uşa. Nu o văzu încă. Probabil că abia venea de după colţul clădirii. Se întoarse repede în camera de dormit, închise uşa şi le zise copiilor să înceapă să se îmbrace şi să se aşeze pe saltelele din colţ. El se duse la peretele de lângă uşă şi aşteptă. După zece secunde, auzi uşa de la intrare deschizându-se. Se pregăti. Uşa fu deschisă brusc, iar Annika dădu buzna în cameră.

— Ce faci...

Nu apucă să ducă fraza la capăt, căci Svărd îi dădu un pumn din lateral, direct în tâmplă. O lovi cu putere şi resimţi durerea din articulaţiile degetelor la contactul cu osul temporal. Avea senzaţia că-şi rupsese ceva. Annika îşi pierdu repede cunoştinţa şi căzu ca un sac de cartofi pe mocheta groasă care acoperea întreaga podea. Copiii ţipară, iar două fetiţe izbucniră în plâns.

— Nu eşti un nene de treabă, spuse unul dintre băieţei. De ce ai lovit-o?

Svărd nu răspunse. Se aşeză în faţa Annikăi, o apucă de subsuori şi începu să o târască spre uşă.

— îmbrăcaţi-vă, aşezaţi-vă pe saltea şi staţi aici până când mă întorc, le zise copiilor.

O scoase pe Annika din cameră, închise uşa cu piciorul şi continuă să o târască pe hol. Odată ajuns la birou, femeia scoase un geamăt. Svărd îşi dădu seama că era pe cale să se trezească şi se grăbi să o bage în cameră. O aşează pe spate pe jos şi închise uşa. Când se întoarse, văzu că îşi recăpătase cunoştinţa şi se ţinea cu mâna dreaptă de tâmpla în care o lovise. Annika îl privea speriată şi confuză. Svărd îşi dădu seama că femeia nu înţelegea ce se petrece.
înainte să apuce să spună ceva, se aşează peste ea, se aplecă şi o apucă bine de gât cu ambele mâini, apăsând cu degetele mari pe trahee cu toată puterea. Annika se panică atunci când îşi dădu seama ce făcea. încercă să ţipe, dar reuşi doar să scoată un cârâit. îl apucă de mâinile acoperite de mănuşi şi încercă să le tragă la o parte de pe gâtul ei, dar Svărd era prea puternic. începu să se zvârcolească şi încercă să-l lovească. încercă să-l lovească peste faţă, dar Svărd îşi reajustă poziţia trunchiului fără a slăbi strânsoarea, cu ambele mâini în extensie. Ochii Annikăi deveniră tulburi şi roşii, iar după treizeci de secunde Svărd simţi cum i se pierde puterea, încetă să se mai opună. Svărd o privi în ochi şi urmări cum viaţa se scurge din trupul femeii. Ochii ei deveniră rigizi şi goi. Nu slăbi strânsoarea timp îndelungat, deşi avea senzaţia că se terminase oricum.
Se ridică şi ieşi repede din birou. Luă cheia din broască şi încuie uşa, pentru că nu voia ca micuţii să o vadă pe Annika zăcând moartă pe jos. Puse cheia pe raftul unde stăteau şepcile copiilor şi se duse înapoi în camera unde se aflau aceştia. Copiii se îmbrăcaseră şi stăteau cuminţi şi tăcuţi pe saltele, exact cum le poruncise el. îşi luă aparatul foto şi îl puse înapoi în ghiozdan.
— Copii, s-a încheiat, le spuse el. Vă puteţi juca singuri în camera dejoacă până când vine un adult să vă ia.

Era 12 jumătate când plecă de la grădiniţă şi porni pe jos spre hotel. Ulterior, se instală şi reacţia: îşi simţea picioarele de parcă erau din gelatină şi respira scurt şi tensionat. Doamne, cum s-a dus totul dracului, îşi zise în sinea lui. Nu era nevoie să o omor, puteam doar să fi fugit.

Oricum nu lăsasem nicio urmă. Futu-i, futu-i, futu-i! înjură în gând tot drumul.
Odată ajuns la hotel, îşi mai recăpătase stabilitatea. îşi puse pălăria şi ochelarii de soare şi urcă direct în cameră, fără să se uite deloc spre recepţie.
în cameră, se spălă de vopseaua neagră din păr şi se bărbieri. îşi scoase lentilele colorate, făcu duş şi se schimbă. îşi puse pantaloni eleganţi şi o cămaşă albă cu guler. Când termină pregătirile îşi scoase aparatul şi transferă toate pozele pe calculator. Era foarte mulţumit de rezultate. Lumina de la fereastra din camera de dormit le conferea pozelor o atmosferă specială şi delicată, care sporea caracterul senzual. Probabil va putea creşte preţul până la aproape nouă sute de krona bucata. Cu puţin noroc, putea aduna treisprezece mii de krona chiar din prima rundă de vânzări.
Timp de două ore alese pozele cele mai bune, le decupă, ajustă coloritul şi le salvă şi în alb-negru. Unii cumpărători preferau pozele alb-negru, iar acestea ieşiseră foarte bine fără culoare. încărcă pozele în Galeria sa, le trimise un e-mail celor mai dedicaţi clienţi şi le spuse că avea articole de calitate superioară de vânzare. Luă apoi gentuţa cu medicamente, găsi pipeta şi o umplu cu o cantitate decentă de sedativ Theralene. Puse pipeta într-un tub de sticlă şi-l băgă în buzunarul interior al jachetei sale sport. Verifică dacă avea tot ceea ce îi trebuia în geanta neagră de laptop, îşi puse jacheta şi porni pe jos spre Hotelul Amaranten. Avea suficient timp, aşa că nu se aşeză imediat la bar. Luă câteva reviste şi se aşeză comod într-unui dintre fotoliile din holul principal. Se hotărî să meargă la bar la ora şase şi jumătate. Dacă estimase corect, Maria Palm avea să intre pe uşă puţin după ora şapte. El urma să se asigure că se aşeza lângă el.

Femeia era ca un ceasornic. Exact la ora şapte şi 17 minute, Maria Palm lua loc mereu pe unul dintre scaunele înalte de la bar. Svărd se aşează pe locul obişnuit al femeii şi îşi puse unul dintre ziare pe scaunul pe care stătea aceasta de obicei ca să semnaleze faptul că era ocupat. Stătu şi urmări

intrarea, iar când Maria Palm îşi făcu apariţia la bar şi văzu că toate locurile erau ocupate, îşi luă repede ziarul şi-i zâmbi larg.
Svărd ştia că va comanda de mâncare, aşa că se asigură că face la fel şi el, pe un ton ridicat şi folosind un dialect puternic specific zonei Smâland; îşi comandă o porţie de pâine prăjită cu salată de creveţi cu maioneză şi icre şi o bere. Ştia că dialectul respectiv, specific zonei sudice Smâland, era destul de asemănător cu cel din Blekinge, aşa că se gândi să rişte în speranţa că-i va atrage atenţia Măriei. Femeia comandă o salată Caesar şi un pahar de vin alb. Se întoarse apoi spre el.
— Accentul tău îmi pare cunoscut. Muşcase momeala.
— Sunt de la graniţa dintre Smâland şi Blekinge, îi răspunse el. Eşti de prin zonă?
— Karlskrona, zise ea.
— A, ce simpatic! spuse Svărd. Acolo locuiesc acum. îi întinse mâna.
— Tord Gustafsson.
Maria dădu mâna cu el şi se prezentă.
— Unde mai exact în Karlskrona locuieşti? întrebă ea.
— Pe insula Sturko. Stau singur într-o structură micuţă, pe care am renovat- o.
Maria râse.

— Sună interesant. Ce fel de structură?

— Pare mai interesant decât e în fapt, îi zise el. E o fostă baracă militară pe care am refacut-o şi am transformat-o într-o vilă. E un loc excelent, aflat la doar cincizeci şi ceva de metri de mare.
— Vai, marea, spuse Maria. De când stau aici tânjesc după ea. Desigur că avem deschidere şi aici la mare, dar e mult mai complicat să ajungi la locurile spectaculoase şi mai puţin cunoscute.
Barmaniţa le aduse vinul şi berea.
— Să bem pentru Karlskrona, spuse Svărd, închinând paharul şi luând o duşcă generoasă.
— Ce faci aici în metropolă în mijlocul verii? îl întrebă Maria.
— Am venit pentru serviciu. Am o firmă de consultanţă în domeniul IT.
— Ai clienţi care au nevoie de consultanţă chiar în mijlocul vacanţei de vară?
— Operaţiunile de telecomunicaţii funcţionează zilnic, pe tot timpul anului, o lămuri Svărd. Eu mă ocup de sistemele de securitate, iar acum unul dintre clienţii noştri are nişte probleme, aşa că trebuie să intervin.
Li se aduse mâncarea. Svărd mai comandă nişte bere, însă nu se grăbea să o consume; trebuia să aibă mintea limpede. O întrebă pe Maria dacă mai voia un pahar de vin.
— Nu, mersi, mi-a mai rămas ceva, zise ea. Mă trezesc dis-de-dimineaţă mâine ca să ajung la serviciu, aşa că trebuie să fiu prudentă.
Deci trebuie să apelez la picături, îşi zise Svărd în sinea lui. Sperase să o poată îmbăta bine ca să nu mai trebuiască să aştepte până ce trecea efectul somniferului, dar în ritmul ăsta putea dura ore bune.

Se concentră să întreţină conversaţia. Miza era să o facă să se simtă relaxată, să îi câştige încrederea, ca să rămână până când barul se umplea de lume. Voia să o facă să bea mai mult, ca să aibă şansa să-i pună

picăturile în pahar. Desigur că exista riscul ca femeia să se ridice brusc şi să se ducă acasă. Probabil că se putea reorienta şi în cazul acesta, dar treaba avea să fie mult mai complicată.
însă lucrurile s-au dovedit a fi simple. Majoritatea oamenilor n-au nici cea mai mică problemă în a vorbi despre propria persoană. Maria Palm nu făcea excepţie de la regulă. N-a trebuit decât să se prefacă interesat şi să-i pună întrebări. îi povesti despre copilăria ei din Karlskrona, despre faptul că urâse oraşul mulţi ani, dar ulterior îşi schimbase părerea. Locuia singură de ani buni, mai avusese câte o relaţie de scurtă durată, însă se simţea cel mai bine pe cont propriu. Avea o casă de vacanţă pe o insulă grecească. Urma să se mute acolo în câţiva ani, după ce strângea suficienţi bani ca să nu mai trebuiască să lucreze. Avea o fiică mare, pe care încerca să o convingă să se mute cu ea în Grecia.
Svärd reuşi să o convingă să mai bea un pahar de vin. Totuşi, trecuseră două ore, dar ea nu băuse decât trei pahare. începuse să fie uşor ameţită, însă nu era de ajuns.
— A venit timpul pentru o băutură cu adevărat bună, spuse Svärd, făcându-i semn barmaniţei înainte ca Maria să apuce să protesteze.
Voia să aleagă o băutură fructată, ca să nu se simtă amăreala medicamentului. înainte ca ea să ajungă la hotel, apucase să se uite pe meniul de băuturi şi găsise una care conţinea atât suc de pepene galben, cât şi de fructul pasiunii, 7Up şi Bacardi de lămâie; se chema Nemo.
Comandă două.
— Nu, nu, spuse Maria. Nu mai pot bea nimic. Am o întâlnire importantă cu un client mâine.
Svärd se aplecă spre ea şi înclină capul într-o parte.

— Haide, Maria, un ultim pahar, îi spuse pe un ton rugător. Nemo e o băutură extraordinar de bună. Plus că n-are aproape deloc alcool. Promit.

Femeia nu se mişcă şi îl privi lung. Svărd observă că era mai beată decât i se păruse lui iniţial.
— Eşti al naibii de convingător, Tord, spuse ea punându-şi o mână pe braţul lui. Cred că firmei îi merge foarte bine dacă tu eşti cel care se ocupă de vânzări. Am să iau o guriţă mică să văd cum e.
Svărd îşi dădu seama că trebuia să aibă grijă cu soluţia, acum că era puţin beată. Nu trebuia să o lase să se ameţească prea tare sau, în cel mai rău caz, să-şi piardă cunoştinţa. Asta însemna că barmaniţa ar fi reacţionat, ba poate ar fi chemat Salvarea. Se scuză şi se duse la baie, goli puţin pipeta şi reveni la masă.
Băuturile se aflau acum pe bar, în faţa lor. Maria se ridicase de pe scaun şi vorbea cu un bărbat care o abordase. Era cu spatele la băuturi. Perfect, îşi zise Svărd. Barul era plin de oameni care vorbeau, râdeau şi beau. Cu toţii erau preocupaţi de cei aflaţi lângă ei. Se aşează la bar, scoase pipeta, ţinând- o astfel încât o acoperea cu palma. Maria era în continuare cu spatele şi vorbea. Luă una dintre băuturi ca şi cum voia să ia o gură. O lăsă cu o mişcare naturală în jos, spre genunchi, şi goli pipeta în pahar. Amestecă repede lichidul cu pipeta şi puse paharul la loc pe bar. Maria se întoarse şi era să cadă de pe scaun. Svărd o prinse de braţ. Râse, îl luă de mână şi se aşeză iar.
— Ups! Mersi, cavalerul meu pe cal alb! Mă întrebam unde dispăruseşi... Svărd închină paharul.
— în cinstea unei seri incredibil de interesante, Maria!
— Oare nu cumva încerci să mă îmbeţi în speranţa că am să te chem la mine? întrebă ea cu un zâmbet strengăresc.
Luă celălalt pahar şi îl ciocni de cel al lui Svărd cu un mic clinchet.

Dac-ai şti… îşi zise Svărd în sinea lui. Am să te târăsc acasă şi, după ce vei bea şi ultima picătură, n-ai să mai pui gura pe nimic în viaţa ta.

Oglinda din hol era pusă prea jos, căci Luke nu-şi putea vedea tot corpul. Luă un ciocan din debaraua din bucătărie, dădu oglinda jos şi bătu cuiul cu douăzeci de centimetri mai sus. Stătu aşa cu ciocanul în mână şi se uită cum arăta cu noul costum. Parcă tocmai vedea un străin pentru prima dată. Nu-şi recunoştea decât chipul, cel pe care îl avea acum. Era diferit faţă de cele pe care le avusese anterior şi de care încercase din greu să scape, să le lase în urmă în cei optsprezece ani care trecuseră de când plecase din New York. Acum erau mai aproape decât fuseseră de ani întregi.
Era emoţionat şi se pregătise cu mult timp înainte de a pleca, de la opt dimineaţa, cu trei ore înaintea începerii înmormântării, la ora unsprezece. Luase costumul de la magazinul Hogland când se întorsese de la Copenhaga.
Luke dădu la o parte o aţă lipită de cracul pantalonului. Avea un sentiment ciudat. Luă din vaza de pe chiuvetă cei doi trandafiri roşii pe care îi cumpărase din piaţă. Nu găsi nimic cu care să-i învelească, aşa că hotărî să- i ducă aşa, pur şi simplu. Porni drept înainte pe culoar, trecu pe lângă arena sportivă, mergând agale ca să nu transpire. Câţiva băieţei de vreo zece ani, îmbrăcaţi cu pantaloni scurţi şi tricouri de echipă, ţâşniră dintr-un autoturism Chrysler Voyager parcat în spatele arenei şi fugiră veseli spre intrare, ţinând în mână crosele de floorball. Razele nemiloase ale soarelui dogoreau, iar strigătele ascuţite ale pescăruşilor se îmbinau cu zgomotele celor câteva maşini care treceau pe lângă Hotelul Scandic. Coti spre zidul vechi din piatră al şantierului naval şi merse de-a lungul lui.

Cu cât se apropia de Biserica Amiralilor, cu atât tot încetinea. Ştia că următoarele două ore aveau să fie grele. Nu ştia cum să reacţioneze la suferinţă. De regulă, nu prea putea plânge. Amanda se plânsese adesea din

cauza asta, acuzându-l că era lipsit de emoţie şi de empatie. De această dată, însă, Luke avea senzaţia că o să fie altfel.
Când coti spre biserică dinspre strada Vallgatan, văzu că deja erau parcate maşini afară. Câteva persoane îmbrăcate sobru urcau pe treptele de la intrare. Ştia că Viktor avea multe cunoştinţe în oraş şi că Therese avea şi ea o familie numeroasă. La intrarea în biserică stătea Andreas, tânărul preot al congregaţiei Amiralilor. Luke discutase cu el cu o zi înainte. Părea priceput; nu părea genul excesiv de ceremonios. Andreas îl salută pe Luke şi intră înaintea lui ca să-i arate unde să se aşeze. Luke luă o carte cu psalmi, parcurse cei cincizeci de paşi până la culoar şi o luă la stânga. Se opri când văzu sicriele albe: unul mic şi unul mare, aşezate unul lângă altul. Pe sicriul mare era aşezat un aranjament floral mare, iar pe cel micuţ - unul mai mic. în jurul celor două sicrie erau coroane de flori şi lumânări aprinse. întreaga scenă avu un impact puternic asupra lui. în coşciugele alea zăceau Viktor şi micuţa Agnes, fetiţa aceea dulce. Luke îşi încleştă falca atât de tare, încât începu să-l doară. Nu-şi luă privirea de pe sicrie şi mai făcu câţiva paşi până la locul indicat de Andreas, chiar în rândul de bănci din faţă.
Tocmai ce luase loc, când auzi urletele unei femei. Se întoarse şi o văzu pe Therese, îmbrăcată cu o rochie neagră şi cu ochelari de soare, însoţită de tatăl şi de fratele ei. Văzuse sicriele şi începuse când să urle, când să scâncească. Luke se ridică. Aproape că trebuiră să o poarte pe sus până la banca pe care stătea Luke. Când îl văzu, Therese se aruncă în braţele sale.
— Doamne, Luke, cum să trăiesc eu aşa?!
Luke nu zise nimic, doar o ţinu în braţe. Fratele şi tatăl o luară şi o aşezară pe banca de lângă Luke. Biserica se umplu din ce în ce mai mult. Luke era surprins de numărul de persoane care veniseră la înmormântare. Ştia că veniseră mulţi prieteni de-ai lui Viktor din copilărie; pe mulţi nu-i recunoştea.

Fu o ceremonie frumoasă. Luke şi tatăl lui Therese hotărâseră să se înceapă cu piesa Tears in Heaven („Lacrimi în Rai”) a lui Eric Clapton. La refren, ochii multora dintre cei prezenţi în biserică s-au umplut de lacrimi. Apoi, au

pus o altă melodie preferată de-a lui Viktor: The Sky is an Innocent Blue („Cerul e de un albastru nevinovat”) de Ted Gărdestad, iar pentru Agnes un cântec din romanul pentru copii Fraţii Inimă de Leu.
Ceremonia a ţinut o oră, iar Therese a fost prima care s-a ridicat de la locul ei ca să-şi ia rămas-bun. Ar fi trebuit să meargă singură, însă l-a rugat pe Luke să o însoţească, pentru că ştia că nu se va putea ţine pe picioare. Therese puse buchetele de flori pe sicrie şi se ţinu de Luke, care puse şi el trandafirii: unul pentru Agnes şi unul pentru Viktor. Apoi, Luke o duse pe Therese în spatele sicrielor, ca să îi poată saluta pe toţi cei care se apropiau pentru a le spune adio lui Viktor şi lui Agnes. Therese fusese calmă în timpul slujbei, dar acum nu se mai putea abţine. O cuprinseră reprize de urlete şi plânsete, iar Luke o ţinu strâns ca să poată sta dreaptă.
Odată încheiată ceremonia, Luke ieşi repede din biserică şi coborî treptele spre Statuia lui Rosenbom, care stătea cu braţul întins. Aşteptă până când plecară toţi oaspeţii; porniseră cu toţii la pas spre sala cea mare a parohiei, aflată în piaţa Stortorget, unde urma să ia masa. Când au plecat şi ultimii oaspeţi, Luke rămase singur, stând în picioare nemişcat. îşi scoase telefonul şi îl sună pe Max Billing. Din nou, niciun răspuns. Găsi numărul fix de acasă. O voce de femeie răspunse aproape imediat: era soţia lui Max. Părea supărată. Luke se prezentă şi întrebă dacă Max era acasă.
— Şi eu mă întreb pe unde e, spuse Hanna Billing. N-a venit acasă ieri după serviciu şi nici nu răspunde la telefon. încep să mă îngrijorez, căci nu-i stă deloc în fire.
— Sunteţi un client de-al lui? întrebă înainte ca Luke să apuce să spună ceva.
— Un potenţial client, răspunse Luke. Aş dori să aflu nişte preţuri.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat, continuă Hanna Billing. Am vorbit cu el ieri după-amiază şi se ducea să se vadă cu ultimul client pe acea zi. Apoi trebuia să vină acasă.

— S-a mai întâmplat vreodată să dispară şi să nu vă contacteze? întrebă Luke.
— Nu, răspunse ea. Niciodată.
— Aţi luat legătura cu Poliţia? întrebă Luke.
— Nu, nu încă.
— Cred că ar fi o idee bună să-i sunaţi.
— Ce credeţi că s-ar fi putut întâmpla? întrebă Hanna.
Luke sesiză că vocea îi tremura uşor. Ezită câteva clipe, temându-se de ce era mai rău, dar nici nu voia să o sperie. Oricum, era prea devreme să tragă astfel de concluzii pripite.
— N-am idee. Nu există nicio certitudine că s-a petrecut ceva. Nici măcar n-a trecut o zi întreagă. Există posibilitatea să revină în orice moment. Totuşi, pentru siguranţă maximă, cred că e o idee bună să aduceţi acest fapt la cunoştinţa Poliţiei.
— Am să le dau un telefon imediat ce încheiem noi convorbirea, spuse ea.
Luke rămase nemişcat cu telefonul în mână după ce încheie apelul. Dacă morţile lui Viktor şi Agnes aveau cumva de-a face cu treburile în care erau implicaţi Viktor şi Max, atunci acesta din urmă s-ar putea să fi fost în mare pericol. Poate că deja era mult prea târziu. Se întrebă dacă ar trebui să se ducă la Olofstrom, însă elimină repede opţiunea. Hanna Billing avea să sune la Poliţie, iar aceştia aveau şanse mult mai mari de a-l găsi pe Max decât el. în schimb, se hotărî să îşi îndrepte atenţia asupra avocatei de la Stockholm.

Luke îşi puse telefonul la loc în buzunarul interior al hainei şi porni în urma celorlalţi prezenţi la înmormântare. Când ajunse în dreptul Parcului Amiralilor, aruncă o privire spre turnul cu ceas. Mai era o oră până când trebuia să o sune pe Maria Palm.

în mod ciudat, atmosfera de la masa de prânz a fost plăcută şi călduroasă. Era ca şi cum acel văl greoi plin de suferinţă care planase deasupra tuturor în timpul slujbei rămăsese în urmă, la biserică. Mai mulţi prieteni de-ai lui Viktor din copilărie discutau şi depănau amintiri. Unii se ridicau deodată şi spuneau tot felul de întâmplări hazlii din viaţa lui Viktor. Luke se asigură şi el că intră în vorbă cu câţiva care păreau să-i fi fost apropiaţi acestuia, în încercarea de a afla mai multe despre Viktor şi scientologie. însă niciunul dintre cei prezenţi nu fusese la rândul lui membru, chiar dacă ştiau că Viktor făcuse parte din cult.
La ora unu fără cinci minute, Luke se ridică şi coborî la etajul unu, aşezându-se pe un fotoliu. La unu fix sună.
— Maria n-a venit deloc la birou azi, îi spuse secretara Măriei Palm. După cum v-am spus şi ieri, avea agenda plină azi, căci avea atât întâlniri cu clienţii, cât şi şedinţe interne. De zece ani de când sunt secretara ei nu a lipsit de la nicio întâlnire. Nu pot nici să dau de ea. Mereu răspunde, însă nu şi acum. Chiar dacă e într-o şedinţă, răspunde prin mesaje.
— Nu are rude care să ştie unde e?
— Maria locuieşte singură. Are o fiică de douăzeci şi ceva de ani, pe nume Diana, dar nu stă cu ea.
— Unde locuieşte Maria?
— Nu am voie să comunic adresele de acasă ale avocaţilor noştri, din păcate, spuse secretara.
— Nu puteţi face o excepţie de această dată? Cred că s-ar putea ca Maria să fie în pericol. Nu vă pot explica acum motivele, însă îmi trebuie neapărat adresa ei de acasă.
— în pericol? în ce sens? întrebă femeia.

— Puteţi măcar să îmi spuneţi în ce parte a oraşului locuieşte? întrebă Luke.

Ştia că erau douăzeci şi cinci de femei cu numele Maria Palm în Stockholm.
— Kungsholmen, răspunse recepţionera. Dar n-ar trebui oare să alertăm Poliţia dacă e în pericol?
Luke îi spuse că putea face ce vrea, dar că, cel mai probabil, Poliţia nu va face nimic pentru că Maria lipsea doar de o zi. îi mulţumi pentru timpul acordat şi căută repede adresa pe site-ul Eniro. în Kungsholmen locuia o singură femeie pe nume Maria Palm.

Două dintre persoanele de pe lista pe care i-o dăduse Anna Adams dispăruseră. Spera că era pură coincidenţă, însă avea senzaţia că era altceva la mijloc. Se hotărî să rezerve un bilet rambursabil spre Stockholm cu zborul de seară, iar dacă nu reuşea să dea de Maria Palm în următoarele ore, avea să se ducă el acolo.

23.
Copenhaga, 27 septembrie 1992
— C are e situaţia conturilor tale bancare? Ai cincisprezece mii? întrebările erau în engleză, iar Jenny se uita stupefiată la femeia care i le adresa. O chema Jane. Era americancă şi o privea la rându-i cu o expresie seacă. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani, avea păr brunet care-i ajungea până la umeri, era machiată strident şi avea o privire atrăgătoare şi hotărâtă; era o tipă serioasă. Totuşi, căutătura ei te făcea să te simţi stânjenit. Jenny îl privi pe colegul femeii, un italian pe nume Pier. Era un tip cu mustaţă şi păr subţire, pe la vreo treizeci şi cinci de ani, care stătea lângă Jane în spatele micului birou aflat într-o încăpere deprimantă, undeva în clădirea imensă OASH EU din centrul Copenhagăi. Jenny venise ca să ia parte la prima ei sesiune de formare a auditorilor. OASH era acronimul Organizaţiei avansate & Saint Hill Europa, acesta fiind centrul european pentru formare avansată în cadrul bisericii scientologice.

Engleza lui Pier era oribilă, de aceea Jane era cea care se ocupa de promovarea activităţilor. Ambii şi-au dat jos jachetele care făceau parte din uniforma lor şi le-au agăţat de spătarele scaunelor. Acum stăteau amândoi în faţa lui Jenny în cămăşile lor albe şi cu cravate negre, iar pe umeri se vedeau epoleţii cu trei dungi galbene şi o stea. Pe piept, aveau un însemn din stofa cu două crenguţe aurii încrucişate în partea inferioară şi o stea între ele. Cei doi făceau parte din legendara Organizaţie Sea, cunoscută sub denumirea Sea Org. L. Ron Hubbard a fost ofiţer în marină în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi a înfiinţat Sea Org pe la sfârşitul anilor '60. Era o organizaţie de elită, un fel de forţe paramilitare din cadrul mişcării. Membrii semnau contracte în valoare de miliarde de dolari şi trebuiau să lucreze non-stop.

Cu o oră mai devreme, liderul cursului de formare pentru auditori îi spusese că cei de la Sea Org voiau să discute cu ea şi îi spusese să se ducă la recepţie. De acolo se mutaseră în camera în care erau acum. Jane şi Pier voiau să îi vândă cursurile pentru nivelurile TPI, TPII şi TP III şi îi ofereau întreg pachetul la preţul de 130 000 de krona. I s-a spus de asemenea că, altminteri, costul era de 174 000.

— La ce bancă eşti clientă? întrebă Jane.

— Ăăă, Associated Bank, răspunse Jenny cu o oarecare ezitare.

— Câte conturi ai? Jenny îşi drese glasul.

— Nu sunt sigură dacă vreau să vă dau aceste informaţii. De ce vreţi să ştiţi?

— Jenny, Jenny, Jenny. Ştim că ştii pe ce se axează Scientologia. Ştii cum stă treaba. Nu-i nevoie să îţi reiterăm întreaga poveste. Eşti informată.

Jane vorbea repede şi animat. Gesticula cu ambele braţe în timp ce vorbea şi se aplecă spre Jenny, ridicându-se de pe scaun. Aproape că îi vorbea de sus, pe un ton acuzator, iar de fiecare dată când spunea cuvântul „tu”, arăta înspre Jenny cu mâna, întinzând-o complet. Jenny se simţea de parcă aceasta aţintea un pistol asupra ei, aşa că se blocă. Pier interveni şi el în discuţie. Acesta se uita la o foaie pe care o avea în faţă.

— Eşti scientolog de nouă luni, Jenny, şi ai avansat deja mult. înţeleg că ai devenit „Limpede” acum o lună?

Se uită în sus înspre Jenny, care încuviinţă, uşurată fiind de această pauză după atacurile din partea lui Jane.

— Vrei ca şi alţii să primească acest statut? continuă Pier.

— Bineînţeles.

— De ce?
— Pentru că engramele şi mintea reactivă a oamenilor stau la baza tuturor suferinţelor, războaielor şi bolilor, răspunse Jenny.
Ştia unde bătea Pier cu aceste întrebări. Ea însăşi se aflase în postura în care era el acum şi le prezentase avantajele scientologiei „gebedeilor” de acasă din Karlskrona, apelând la aceeaşi tehnică. „Gebedeu” pornea de la un acronim englezesc însemnând „gentleman bine şi disciplinat”, termen folosit de L. Ron Howard pe când îşi desfăşură activitatea în Anglia în anii '60 şi care de atunci era utilizat de scientologi drept termen degradant pentru cei care nu făceau parte din mişcare.
— Bun, spuse Pier afişând un zâmbet larg. Există ceva mai important decât să aducem cât mai mulţi oameni sus, pe Pod?
Jenny ştia că era sortit să fie învinsă în urma acestei discuţii.
— Desigur că nu, spuse, uitându-se la ceas. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, însă cred că ar trebui să mă întorc la curs. Timpul meu aici, la Copenhaga, este limitat şi trebuie să îl valorific la maximum.
Se ridică de pe scaun cu intenţia de a ieşi din încăpere. Jane se aplecă în faţă şi îşi puse mâna pe umărul lui Jenny, apăsând ca să o facă să se aşeze la loc.
— E în regulă, Jenny, spuse ea zâmbind. Am discutat cu liderul de curs şi ne-a permis să te împrumutăm timp de câteva ore. Vei avea timpul necesar pentru a finaliza cursul.
Jenny se lăsă păgubaşă, aşezându-se la loc. Se simţea ca o prizonieră, ca o infractoare vinovată într-o sală de interogatoriu, cu doi poliţişti.

— Avem nevoie de oameni ca tine, Jenny, continuă Jane. Planeta asta are nevoie de oameni ca tine. Scientologia nu e o joacă de copii, e treabă serioasă. Vorbim aici de urmaşii tăi, despre supravieţuirea lor. Vrei să le laşi moştenire o lume măcinată de războaie şi numeroase minţi reactive?

Nu vrei să-i poţi privi în ochi şi să le zici că ai fost acolo şi că ai făcut tot ceea ce ţi-a stat în putinţă? Nu vrei asta, Jenny?
— Da, bineînţeles, răspunse, îndreptându-se pe spătarul scaunului, îşi adună curajul. Se simţea indignată.
— Fac foarte multe în acest sens. Am semnat un contract pe doi ani şi jumătate cu Biserica din Karlskrona şi lucrez seara şi în weekenduri. învăţ în intervalele în care îmi este permis şi deja m-am prins cum funcţionează procesul de auditare. Am devenit „Limpede” mai repede decât mulţi alţii. Nu mi se pare corect să fiu acuzată că nu fac nimic.
Pier zâmbi.
— N-am zis că nu faci nimic, Jenny. Ceea ce ai realizat până acum este foarte bine. Dar nu crezi că ai putea să faci şi mai multe?
— Bineînţeles.
— Şi dacă e posibil acest lucru, de ce să n-o faci? întrebă Pier. Care e problema?
— E vorba de o grămadă de bani, spuse Jenny. De astă dată interveni Jane.
— Banii nu reprezintă decât materie. Putem afecta tot ceea ce este materie, asta mai ales dacă eşti TP. Atunci vei putea să te asiguri că ai o grămadă de bani. Capacităţile tale vor creşte considerabil. Eşti conştientă de asta, nu?
Jenny fu nevoită să încuviinţeze.

— Bun, zise Jane. Dacă e să Limpezim planeta, cât mai mulţi dintre noi trebuie să devină TP. Trebuie să ne mărim ritmul, Jenny. Lumea este ameninţată. Scientologia este ameninţată. Avem numeroşi duşmani puternici. Forţele răului vor să ne distrugă, iar noi avem nevoie de oameni cu capacităţi de TP pentru a putea să ne învingem duşmanii şi să-i eliberăm

pe oameni de mintea lor reactivă. Avem nevoie de tine, Jenny. Avem nevoie de tine în capacitatea ta de TP. Vrei să devii TP, Jenny?
Jenny încuviinţă iar. Nu era o minciună. Vorbise cu Daniel despre asta, despre faptul că voiau amândoi să ajungă pe Pod cât de repede puteau şi să devină TP, însă luaseră decizia că urmau să aştepte până când strângeau toţi banii. Voiau să avanseze pe diversele niveluri împreună, însă Daniel nu era încă Limpede.
— Deci, Jenny, continuă Jane pe un ton mai mieros. Care e situaţia conturilor tale bancare? Poţi face rost de cei 130 000? Ai o astfel de sumă?
— Am jumătate într-un cont de economii, răspunse Jenny. Sunt banii pe care i-au pus deoparte părinţii mei pentru mine.
— Bun, zise Jane, aşezându-se. Jumătate de treabă e rezolvată. De la cine ai putea împrumuta restul? Ai pe cineva apropiat care crezi că ţi-ar putea împrumuta suma asta?
Jenny se gândi în tăcere câteva clipe. Ştia că bunica îi spusese în repetate rânduri că, dacă avea probleme şi avea nevoie de un împrumut, să vină la ea. Avea mulţi bani de când murise bunicul; luase sute de mii de pe poliţa lui de asigurare de viaţă.
— Poate că bunica mea ar fi dispusă să-mi împrumute banii, spuse ea în cele din urmă.
Jane puse repede mâna pe telefonul de pe birou şi formă prefixul pentru apelurile către Suedia. îi întinse receptorul lui Jenny.
— Sun-o.
— Acum?
— Da, de ce nu?

Fără să vrea, Jenny era impresionată de tacticile lor de vânzare. N-avea cum să o dea cotită: înţelegerea urma să se pecetluiască pe loc. Dacă aşteptau,

ţinta lor se putea răzgândi.
Jane întinse şi mai mult receptorul spre Jenny.
— Jenny, trăim într-o lume nemiloasă, şi doar tigrii supravieţuiesc. Până şi ei vor întâmpina obstacole. Tigrul nu stă şi aşteaptă pur şi simplu să-i ajungă hrana în faţă. Sună acum.
Jenny luă telefonul şi formă numărul bunicii. Era acasă şi se bucură să-i audă vocea nepoatei. Jenny o întrebă pe bunica sa dacă-i putea împrumuta 65 000 de krona. îi spuse că avea nevoie de ei pentru un curs pe care voia neapărat să-l urmeze. Bunica acceptă pe dată. Jenny se uită la Jane şi încuviinţă. Aceasta din urmă scrise ceva repede pe o bucată de hârtie şi i-o întinse. Jenny citi ce scria: Spune-i să sune repede la bancă şi să-i transfere banii în contul tău.
Jenny făcu ce i se ceruse, iar bunica cea mărinimoasă se conformă. Jenny o sună după zece minute să-i spună că totul decursese în regulă şi că avea banii în cont. Jenny transferă peste 130 000 de krona în contul OASH UE şi, după douăzeci de minute, Jane şi Pier îi dădură o chitanţă drept dovadă a faptului că achiziţionase auditul pentru TP până la nivelul III şi o lăsară să plece.

Se simţea de parcă o izbise un autobuz când închise uşa în urma sa şi o porni pe culoarul lung spre sala de curs. Spera ca buna să nu-i zică nimic tatălui ei despre toată treaba. Dacă afla, totul avea să se ducă naibii.

24.

Avionul spre Stockholm decola la şapte fără un sfert. Luke încă se afla la sala de mese a parohiei şi stătea într-un fotoliu de pe culoar. Oaspeţii plecaseră. Se auzea sunet de veselă din bucătăria de la etajul doi, unde personalul strângea şi spăla totul după masa de prânz.

încercase să dea de Maria Palm de câteva ori, dar fără succes. Acum stătea cu telefonul în mână, întrebându-se dacă să-l sune pe Anders Loman şi să-i zică despre lista de nume şi despre faptul că două persoane de pe listă erau acum de negăsit. Ezită. Loman nu avea să fie prea încântat să afle că Luke continuase să-şi bage nasul în treburi legate de moartea lui Viktor. Se hotărî că trebuia să afle nişte lucruri mai concrete înainte de a informa autorităţile, în plus, putea exista o explicaţie perfect plauzibilă referitor la faptul că atât Max Billing, cât şi Maria Palm nu erau de găsit. Ba mai mult, Maria lipsea de la serviciu doar din acea dimineaţă.

Tocmai când se ridică să pornească spre casă şi să se schimbe înainte de călătoria la Stockholm, îi sună telefonul. Era Jonna Gustafson, de la Poliţie. Voia doar să-i spună că discutase cu alibiul său, vecinul, şi că totul era în regulă. Luke îi mulţumi şi o întrebă:

— Unde eşti acum?

Se gândea că poate ar trebui să discute cu ea despre listă şi despre cele două persoane dispărute.

— La secţie, răspunse aceasta. Dar mă îndrept acum spre apartamentul lui Viktor Spandel şi am la mine pozele făcute de tehnicienii criminalişti, ca să verific cât de tare ţi-ai băgat nasul pe acolo seara trecută.

— Poţi ajunge acolo în zece minute? Am nişte informaţii referitoare la Viktor care cred că s-ar putea să ţi se pară interesante.

— Ai tupeu, nu glumă, răspunse Jonna. Cum crezi că ar părea dacă îi dau voie cuiva care e suspect că ar fi pătruns prin efracţie într-un apartament sigilat să intre iar în apartamentul respectiv?
— Nu-i nevoie să ne vedem acolo. Jonna nu spuse nimic preţ de câteva clipe.
— De unde atâta grabă? Nu putem vorbi mai târziu despre asta?
— Plec la Stockholm în după-amiaza asta, răspunse Luke. Promit că vei vrea să auzi ce am de zis.
—În regulă. Ne vedem la apartament, atunci, spuse ea, dar asta numai dacă promiţi să nu atingi niciunul dintre dispozitivele din apartament. Te aştept afară.
Cinci minute îi trebuiră lui Luke să ajungă de la parohie la apartamentul lui Viktor. Câteva minute mai târziu, apăru şi Jonna într-o maşină de poliţie fără însemne şi parcă în faţa clădirii.
— Nu era nevoie să te pui la patru ace pentru mine, spuse ea când se apropie de Luke.
— Vin de la înmormântare, îi spuse Luke.
— Desigur, am uitat că azi a fost. Scuze, a fost o tâmpenie din partea mea să glumesc despre asta.
— E în regulă.
Au urcat împreună la apartament, care arăta la fel ca atunci când fusese Luke acolo, sâmbătă seară. S-au dus în camera de zi şi s-au aşezat pe fotolii. Luke i-a povestit despre Björn Lööf, Anna Adams şi despre lista cu scientologi, precum şi despre faptul că atât Max Billing, cât şi Maria Palm dispăruseră fără urmă, Max de 24 de ore, iar Maria din acea dimineaţă.

— Ce ştii de ceilalţi şapte de pe listă? întrebă Jonna.

— N-am avut încă ocazia să aflu nimic despre restul. Va dura mai mult, pentru că au nume destul de obişnuite. Speram că ai putea tu să aloci nişte resurse în acest sens şi să verifici ce-i cu ei.
— Sinceră să fiu, mi se pare trasă de păr treaba, zise Jonna. Poate să existe un motiv complet normal pentru care lipsesc cei doi. Să nu mai zic că unul dintre ei lipseşte doar din această dimineaţă. Probabil va trebui să aşteptăm până când putem face ceva în legătură cu asta. Nu pot demara o anchetă întemeiată pe nişte motive atât de şubrede.
Luke se ridică din fotoliu şi se duse spre bibliotecă. Jonna se întoarse şi îl urmări cu privirea.
— Sper că n-ai de gând să atingi nimic, îl avertiză.
— Vino să vezi, îi spuse el.
Jonna se ridică şi se duse spre el. Luke se apleca peste rafturi şi îi arăta nişte cărţi.
— Trei cărţi de scientologie, spuse el. Dianetica, Elementele fundamentale ale gândirii şi O nouă perspectivă asupra vieţii. Scrie „Biserica Scientologică” sub titlurile de pe cotorul tuturor celor trei volume.
— Şi unde baţi cu asta? Luke se îndreptă şi o privi.
— Björn mi-a zis că Viktor şi-a ars într-un foc de tabără toate cărţile despre scientologie cam la un an după ce a părăsit biserica. S-a scris despre asta în ziarul local şi ştirea a fost pe prima pagină a doua zi.
— Cum poţi şti că le-a ars pe toate sau dacă nu cumva a cumpărat altele noi ulterior?

— N-am de unde să ştiu, răspunse Luke. Cu toate astea, m-am uitat la cărţile de pe raftul ăsta de o grămadă de ori de-a lungul timpului. Cărţile

erau un interes comun de-al nostru, iar titlurile astea nu le-am mai văzut până acum la el în bibliotecă.
— Adică vrei să zici că le-a pus cineva aici? De ce ar face asta?
— Cineva care voia ca moartea lui Viktor să pară un accident, răspunse Luke. Cineva care a vrut să facă să pară că încă mai credea în scientologie şi să justifice, de asemenea, şi citatul despre reîncarnare.
Se întoarse şi se uită la Jonna. Aceasta avea un dosar şi începu să frunzărească un teanc de fotografii. Scoase una şi o analiză cu atenţie. I-o întinse lui Luke.
— Uită-te aici. E o fotografie cu biblioteca, făcută de unul dintre criminalişti în aceeaşi seară în care au fost găsiţi Viktor şi Agnes. E făcută destul de departe, aşa că nu se vede prea bine, însă cartea cea galbenă e cu siguranţă acolo.
Luke luă poza şi se uită şi el. Se uită iar spre raft ca să vadă unde erau aşezate cărţile. Se uită iar în jos. Era clar că volumul intitulat Dianetica era pe raft lunea trecută.
— Asta nu prea dovedeşte nimic, zise el, întinzându-i înapoi fotografia. E evident că persoana care i-a ucis a pus cărţile acolo în aceeaşi seară. Nu erau acolo înainte.
Jonna clătină din cap.
— Eşti una dintre cele mai încăpăţânate persoane pe care le-am întâlnit vreodată, spuse ea. Cred că va trebui să accepţi ce s-a petrecut şi să-ţi vezi de viaţă.

Luke se uită la ceas. Mai avea trei ore până când decola zborul spre Stockholm. îi mulţumi Jonnei şi porni spre Bjorkholmen. Pe drumul spre casă, încercă iar să o sune pe Maria Palm. Tot niciun răspuns. O sună de asemenea şi pe secretara acesteia, care tot nu primise niciun semn de la ea. Odată ajuns acasă se schimbă şi îşi făcu repede bagajul pentru o noapte. La

cinci şi jumătate, deja era în autobuzul care mergea spre aeroportul din Ronneby.

25.
Copenhaga, 8 decembrie 1992

Holul duhnea puternic a mucegai şi-a praf. Totul se petrecea la etajul al treilea al clădirii OASH UE de pe strada Jernbanegade nr. 6, în centrul Copenhagăi. Doisprezece oameni mergeau în linişte pe mocheta verde-închis care acoperea întreg holul din perete în perete. Jenny se număra printre aceştia. Zece erau participanţi la curs, precum ea. O italiancă era în fruntea grupului, pe care îl preluase de la recepţie.

Atmosfera era tensionată şi încărcată de emoţia evenimentelor ce urmau. Totul avea un aer ceremonios. Jenny schimbă câteva vorbe cu un tip din Olanda, pe când aşteptau pe cineva să vină să îi preia. îl chema Frank şi avea treizeci şi patru de ani, era liber-profesionist şi era scientolog de aproape cincisprezece ani. Frank îi spuse că se afla pentru prima dată la sediul OASH UE, precum şi că era prima lui vizită la Copenhaga.

Grupul care urma să înceapă azi instructajul în vederea obţinerii nivelului de TP III era un amalgam variat. Cea mai tânără persoană părea să aibă vreo douăzeci de ani, iar cea mai în vârstă era o doamnă din Germania, undeva pe la şaptezeci şi cinci de ani. Frank arătă înspre un bărbat de vreo patruzeci şi ceva de ani, care discuta cu una dintre femei; îi spuse lui Jenny că tipul era profesor de sociologie la Universitatea Sapienza din Roma. Femeia cu care vorbea profesorul era medic stomatolog şi era din Berlin. Un bărbat corpolent de vârstă mijlocie care stătea stingher era patronul unui mare lanţ de magazine alimentare din Belgia.

Ultimele opt luni din viaţa lui Jenny şi Daniel fuseseră turbulente şi pline de evenimente. Cei doi renunţaseră complet la activitatea lor preferată, şi anume vizionarea de filme. în schimb, îşi petreceau serile şi weekendurile

fie la Centrul de Scientologie, fie pe străzile din centrul Karlskronei, încercând să-i convingă pe localnici să-şi facă teste de personalitate ori mergeau din uşă-n-uşă prin zone rezidenţiale cu case ori blocuri şi vindeau cărţi de scientologie. Atât ei, cât şi alţii din grup se mutaseră într-un orăşel numit Trummenäs, undeva pe coastă, unde închiriaseră o cabană de vară care fusese pregătită pentru iarnă. George şi Maria cumpăraseră un teren acolo şi s-au bucurat că şi alţii s-au mutat să le fie aproape.
Jenny tot venise la Copenhaga de multe ori în ultimele luni. Urmase o serie de cursuri şi locuise acolo atât pe termen scurt, cât şi lung. La fel ca ceilalţi scientologi din Karlskrona care urmau cursuri de nivel superior în capitala daneză, stătea acasă la o prietenă scientolog de-a lui George, pe nume Ditte Nielsen. Aceasta avea o casă mare în Herlev, o suburbie a Copenhagăi. Mereu avea două camere libere pentru cei care veneau din Karlskrona ca să participe la cursurile de audit. Puteai veni şi pleca după bunul plac şi te puteai servi cu mâncare din frigiderul lui Ditte ori de câte ori îţi era foame. George îi oferea lui Ditte şedinţe de audit drept răsplată. Majoritatea celorlalţi scientologi care veniseră la Copenhaga ca să participe la sesiunile organizate de OASH UE trebuiau să stea la hotelul Nordland, un hotel dărăpănat deţinut de Biserica Scientologică, ce era cunoscut de asemenea drept „Hotelul german”, întrucât fusese utilizat de naziţti în timpul ocupaţiei Danemarcei din vremea celui de-al Doilea Război Mondial.

Jenny fusese mai întâi supusă unor controale de securitate pentru a se asigura că era pregătită să treacă prin sesiunile de TP III. Controalele au constat într-o grămadă de întrebări de pe o listă, la care Jenny a trebuit să răspundă în timp ce era conectată la un e-metru. Era protocolul standard pe care trebuiau să-l parcurgă toţi pre-TP. Primise aprobarea rapid, iar acum era gata să facă unul dintre cei mai importanţi paşi din viaţa ei. Entuziasmul o copleşise pe când mergea pe culoar. Ştia că George, Peter şi ceilalţi lideri de acasă, de la Centru, credeau în ea şi în Daniel. îi încurajaseră să participe la cursuri şi la sesiunile de audit într-un ritm rapid, iar ea fusese mult mai energică decât partenerul ei de viaţă şi avansase în timp-record. Daniel încă avea probleme cu sesiunile de audit şi nu obţinuse statutul de „Limpede”, dar chiar şi el avansa cu repeziciune.

Italianca se opri în faţa uneia dintre uşile de pe hol şi bătu zgomotos. Un bărbat scund în vârstă descuie uşa şi îi pofti pe toţi în sala de curs, împânzită de mijloace de supraveghere şi protecţie: pe tavan erau alarme şi camere video şi s-a utilizat o rangă de metal pentru a se baricada uşa din sală. Toate materialele de curs erau încuiate într-un dulap din oţel la care aveau cheie doar titularii de curs. Participanţii au fost conduşi la locurile lor. Pe fiecare bancă era câte un dicţionar monolingv Webster în limba engleză, un caiet şi pixuri. L. Ron Hubbard pusese accentul pe importanţa înţelegerii cuvintelor care descriu un subiect, iar toţi cei care urmau cursurile erau obligaţi să îi înveţe metodele de studiu, care lui Jenny i se păreau extrem de utile şi de plăcute. Acum i se părea distractiv să înveţe, faţă de perioada când mergea la şcoală. Acolo învăţase pur şi simplu din voinţa de a o face.
Era atât de linişte în încăpere, că auzeai şi musca pe când bărbatul în vârstă le distribuia materialele de curs. Jenny era impresionată. în sfârşit, urma să devină ceea ce voiau să ajungă toţi scientologii: un tetan practicant. Avea să dobândească abilităţi supranaturale, să poată controla mediul înconjurător în proporţie de 100 %, dar şi să devină o persoană care să se bucure de succes maxim în viaţă. Parcursese nivelurile TPI şi II cu repeziciune şi fără mari dificultăţi, deşi fusese dezamăgită de conţinutul cursurilor. TP I consta în treisprezece exerciţii care presupuneau deplasarea prin oraş şi observarea oamenilor şi a obiectelor din diverse perspective. Tu decideai când încheiai exerciţiile. I se păruse distractiv, dar nu prea părea să dea rezultate. Sentimentul acela de a fi prezent pe deplin era plăcut, dar cam atât. TP II era un nivel mai cuprinzător şi includea atât studii, cât şi sesiuni de audit şi de auto-audit. Jenny stătuse singură într-o sală privată cu e- metrul său şi parcursese comenzile, îşi adresase întrebări sieşi, urmărise acul şi, când nu mai dădea rezultate, bifa punctul pe listă.

Se ţinuse de acest proces de audit timp de două luni până când îl finalizase şi primise aprobarea. Nu i se părea că simţea ceva special, nu apăruse nicio schimbare majoră în cadrul acestor două niveluri. însă era de părere că poate trecea printr-o transformare treptată şi, poate de aceea, progresele înregistrate nu erau atât de evidente.

Totuşi, etapa importantă era trecerea la TP III, care se mai numea şi „Zidul de foc”. Era cel mai renumit nivel dintre toate şi, dacă era posibil, chiar mai top-secret decât celelalte. Nu mulţi membri reuşeau să-l atingă. în Karlskrona doar George, Peter, Fredrik şi Maria se numărau printre norocoşi. George ajunsese cel mai departe: era TP IV. Jenny se simţea privilegiată şi mândră de faptul că se afla acum în acea sală, gata să absoarbă cele mai secrete informaţii din cadrul bisericii.
Bărbatul citi lista de prezenţă, iar apoi Jenny deschise în mod reverenţios cartea de curs şi începu să citească. Cărţulia era luxoasă: pe copertă era tipărit TP III cu litere aurii. înăuntru erau fotocopii ale unor documente scrise de mână chiar de Hubbard. întreaga carte părea incredibil de voluminoasă. Stătu aşa şi se uită la cuvintele scrise de însuşi Ron, aşezat la birou cu pixul în mână.
Jenny citi primul document care explica despre ce se vorbea. După asta, timpul pur şi simplu începu să existe. Ridică privirea abia după trei ore. Era complet acaparată de ceea ce citea. Povestea relatată de Hubbard era extraordinară; totul se petrecea cu 75 de milioane de ani în urmă. Personajul principal era un conducător diabolic pe nume Xenu, care domnea peste 76 de planete. Aceste planete erau suprapopulate, iar Xenu rezolvase problema prin criogenia a miliarde de oameni, pe care îi încărcase în nişte avioane imense şi îi transportase pe o planetă aflată la marginea Universului: Pământ. Acolo, oamenii au fost lăsaţi în vulcani în care au fost apoi lansate bombe cu hidrogen. Când au explodat bombele, tetanii şi-au părăsit corpurile şi au fost grupaţi laolaltă câte doisprezece oameni. A urmat, apoi, ceea ce Hubbard a descris drept implantarea în masă a tetanilor. Implantarea era un fel de imagine sau idee introdusă în minţile tetanilor, iar Jenny râse la un moment dat pe când citea chestiile astea. L. Ron Hubbard susţinea că Iisus nu existase. Conform spuselor sale, era doar rezultatul unei astfel de implantări inserate în minţile noastre aici, pe Pământ.

Aceste grupuri de tetani, cu minţile bulversate în urma implantărilor, au fost apoi introduse în trupuri omeneşti şi, de atunci, le-au creat oamenilor mari probleme. De fapt, spunea Hubbard, toate necazurile omenirii au fost provocate de aceste implantări. însă tot el propunea o soluţie: odată ajuns la TP III, îi puteai scoate din tine.

Jenny se îndreptă de spate şi se lăsă pe spătarul scaunului. Aruncă o privire prin sală. Ceilalţi participanţi erau şi ei profund cufundaţi în lectura aceluiaşi document pe care ea tocmai îl terminase de citit. Frank, scientologul olandez, ridică privirea şi se uită la Jenny. Zâmbi şi ridică degetul mare, în semn încurajator. Jenny zâmbi şi ea şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra documentului. Cugetă asupra celor citite; i se părea de necrezut. Acum 75 de milioane de ani. 76 de planete. Xenu. Suna ca o născocire dintr-un roman SF prost scris, un gen care nu îi era deloc pe plac. Plus toată treaba asta despre implantare. îşi aminti o discuţie purtată cu Peter despre diversele tipuri de fobii pe care le pot avea oamenii. Una era teama de şerpi. Afişând un rânjet larg, Peter spusese că ar putea exista o explicaţie în cadrul istoriei vehiculate de scientologie cu privire la motivul pentru care multă lume simte un disconfort puternic la vederea unui şarpe. Explicaţia era că sentimentul fusese implantat de Xenu. O idee interesantă.
Se uită iar prin încăpere. Toată lumea învăţa materialul cu mare dedicare. Nimeni nu părea să pună nimic la îndoială. Cu toţii erau profund absorbiţi, concentraţi, cu nasul în cărţi. Toată lumea de aici crede chestiile astea, până şi profesorul de sociologie.
După cursul teoretic veni vremea unei şedinţe de audit care trebuia să aibă loc individual, fiecare participant fiind singur în încăpere cu e-metrul, întocmai cum era procedura şi pentru TP nivel II. Acum urmau să fie alungaţi tetanii din corp. Prima şedinţă fu o catastrofa. îi dădu o migrenă colosală concentrată exact la nivelul tâmplelor. Era clar că întrebările pe care şi le pusese aduseseră la viaţă forţele din străfundurile fiinţei sale. încercă să se descurce singură cu alte întrebări, dar nu reuşi să reducă durerea. în final, se văzu nevoită să se oprească şi să contacteze titularul de curs, care chemă repede un auditor specializat care să se ocupe de problemă.

Auditorul era un australian pe nume Mark, care spuse că Jenny trezise demonii la viaţă, că migrenele se datorau acestui fapt, şi începu repede auditarea cu scop de remediere. Mark era priceput, iar după doar două ore, durerea începu să cedeze. După alte şase ore, audită toate problemele, una după alta, iar Jenny avea senzaţia că era cu douăzeci de kilograme mai

uşoară. Când părăsi sala de audit în acea seară, se simţea de parcă plutea pe un nor. Era complet prezentă, iar vederea, auzul, simţul olfactiv – toate simţurile îi erau de zece ori mai puternice. Se simţea puternică şi fericită, iar acum era gata să revină la şedinţele de audit pe cont propriu.

26.

Uşa era încuiată. Luke înjură pe sub mustaţă. Făcu un pas în spate şi se uită în sus la faţada frumoasei clădiri în stil vechi, aflată pe strada Kungsholmsgatan nr. 24, în Stockholm. Era opt jumătate dimineaţa. Trecuseră şapte ore şi jumătate de când se hotărâse să dea de Maria Palm, iar acum era în faţa apartamentului ei.

Luke se uită în stânga, unde cobora trotuarul în pantă, în speranţa că cineva care locuia acolo urma să se întoarcă înapoi acasă după ce ieşise să rezolve treburi. După ce trecură grupuri numeroase de oameni pe lângă el încoace şi-ncolo, se gândi recunoscător la ritmul liniştit al vieţii cotidiene din Karlskrona. Deşi era seară şi începea să se lase întunericul, era încă destul de cald afară.

Făcu un pas în faţă şi se opri lângă uşa de la intrarea în bloc. Se rezemă de perete şi aşteptă. După câteva minute, din clădire ieşi un cuplu în vârstă. Amândoi erau foarte fragili şi se deplasau cu paşi mici. Bărbatul îi ţinu uşa deschisă soţiei, iar Luke întinse el braţul şi ţinu uşa astfel încât să poată ieşi amândoi. Domnul îi mulţumi, şi perechea porni la stânga, spre hotel. Luke intră repede în scară şi se uită la panoul cu numele locatarilor care se găsea înăuntru. O identifică repede pe Maria: locuia la ultimul etaj, al patrulea. Se hotărî să o ia pe scări.

Casa scării era cea mai luxoasă din câte văzuse. Pe pereţi şi podea erau imagini din marmură, în tavan atârna un candelabru gigant din cristal, de ambele părţi ale treptelor frumoase din piatră erau aşezate două vaze imense din piatră pe nişte coloane, iar în firidele de la ferestre erau aranjate tot felul de plante. îşi aminti brusc de ultima dată când urcase pe scările dintr-un bloc în căutarea cuiva care era de negăsit. Pulsul îi crescu pe când urca treptele cu paşi repezi. Ritmul cardiac tot mai puternic nu era dat doar de efortul fizic.

Ajunse la ultimul etaj şi se opri cu piciorul pe ultima treaptă. Podeaua din marmură arăta precum o tablă de şah, cu pătrate albe şi negre. La etajul patru erau două apartamente, două uşi mari, frumoase, din lemn gri, una lângă alta.
Luke stătu nemişcat câteva momente ca să-şi tragă sufletul. Liftul începu să se mişte cu un scârţâit înfundat. îl uimi cât de linişte era pe casa scării. Cred că e o clădire foarte bine izolată, îşi zise în sinea sa, îndreptându-se spre uşa pe care scria „Maria Palm”. Apăsă pe sonerie, dar nu auzi nimic, îşi lipi urechea de uşă. I se făcu pielea de găină. Auzi muzică.
Jazz.

Ştia deja piesa.

Karlskrona, 22 ianuarie 1993

Jenny puse degetul pe soneria galbenă şi murdară şi apăsă rapid de două ori. Lumina de pe casa scării se stinse iar şi făcu doi paşi spre butonul roşu, pe care îl apăsă ca să o aprindă. Auzi pe cineva care zăngănea un lanţ de metal după uşă, mormăind ceva totodată. Uşa se crăpă puţin. Părea să fie un bărbat mai în vârstă îmbrăcat în pijamale. Avea părul grizonant, sprâncene mari şi stufoase şi purta o pereche de ochelari cu rame mari şi negre. Jenny se aplecă înspre el şi o izbi un damf de stătut şi de acru; îşi retrase cu grijă capul. Ţinu în sus cartea şi zâmbi. Ştia că bărbatul nu avea de gând să cumpere nicio carte, aşa că se hotărâse să renunţe complet la tentativa de vânzare şi să treacă direct la ce avea de zis.

— Bună seara! Vă deranjez din partea Bisericii Scientologice şi mă întrebam dacă v-ar interesa să achiziţionaţi această carte. E despre măsurile pe care le puteţi lua pentru a vă îmbunătăţi traiul, lucruri de genul acesta.

Bărbatul mormăi ceva neinteligibil şi închise uşa. Jenny îndesă cartea la loc în geantă, coborî scările şi ieşi pe uşa din faţă în curtea spaţioasă, mărginită de o duzină de blocuri. Era luni seară, prima seară din noua săptămână de vânzări, şi vânduse trei cărţi. îi luase trei ore şi sunase la peste o sută de uşi. Trei cărţi în prima seară: nu era rău. Plus că mai era şi luni. De obicei, lucrurile mergeau mai bine în restul săptămânii, când lumea era într-o dispoziţie mai bună.

Oricum, terminase tura prin Kungsmarken, cel mai cunoscut district din Karlskrona, unde trăiau mulţi suedezi, dar în principal persoane singure şi familii din alte ţări. Toate trei cărţile fuseseră cumpărate de imigranţi. Mâine urma să meargă în Mariedal, o zonă învecinată cu Kungsmarken,

unde erau preponderent case individuale de familie. Nu era chiar uşor să vândă marfa nici acolo, se gândi. Nu era cea mai la modă zonă rezidenţială din Karlskrona, însă măcar acolo trăiau oameni care îşi permiteau să stea la casă. Jenny spera că-şi va putea îndeplini obiectivul săptămânal de douăzeci de cărţi până vineri seară, astfel încât să nu fie nevoie să lucreze şi în weekend. Se hotărî că va începe chiar de după-amiază, căci multă lume se întorcea acasă de la serviciu mai devreme vinerea.
îşi deblocă lanţul antifurt de la bicicletă, îşi puse mănuşile şi se încheie la geaca de iarnă. Era frig, iar vântul sufla dinspre sud-vest. La trecerea pe lângă canalul Sunna avea să fie ger bocnă. Se uită la ceas pe când se urca pe bicicletă. Şapte jumătate. în jumătate de oră, cu toţii urmau să se adune laolaltă în sala de la subsol. George anunţase că urma să le dezvăluie tuturor celor care făceau parte din cercul de apropiaţi cel mai important motiv pentru care fusese creat sediul din Trummenäs. Pedală rapid, copleşită fiind de nerăbdarea de a ajunge acolo. Nici măcar nu mai simţi frigul. Fuseseră chemaţi doar cei aleşi special şi se simţea extraordinar când ştia că atât ea, cât şi Daniel se numărau printre norocoşi. Daniel se întorsese acasă de la Copenhaga mai devreme decât plănuise. Căpătase statut de „Limpede” cu o lună în urmă, iar acum se dusese acolo ca să urmeze cursuri de pregătire pentru TP. Din nefericire, Âsa nu s-a numărat printre cei aleşi să participe la întâlnire. Daniel şi Jenny discutaseră cu Peter despre asta, dar acesta considera că e labilă şi că mai are nevoie de numeroase şedinţe de audit înainte de a putea fi invitată să facă parte din cercul de apropiaţi.
— Cu toate astea, dacă va continua să dea dovadă de aceeaşi dedicare ca până acum, nu va trece mult până ce va fi şi ea inclusă, spusese el.

Fusese o iarnă grea, atât partea cu traiul în Trummenäs, cât şi lucrul în cadrul bisericii, asta chiar dacă fusese şi distractiv, în egală măsură. Pur şi simplu nu era uşor să locuieşti atât de departe de oraş. Dura cel puţin douăzeci de minute ca să ajungi şi atât ea, cât şi Daniel erau suplinitori şi aveau programe de lucru variate. Toată treaba era ca un puzzle: trebuia să încerce să potrivească toate piesele pentru că nu-şi permiteau două maşini. Dar pentru că se mai mutaseră şi alţii acolo, puteau merge mai mulţi într-o maşină, aşa că se descurcau în pofida tuturor obstacolelor. Jenny era de

părere că gerul le punea cele mai mari probleme. Era o iarnă rece şi vântoasă şi se făcea curent în cabană, deşi proprietarul le spusese că fusese termoizolată.
Relaţia cu Daniel era încă trainică, deşi focul pasiunii era aproape să se stingă. Faptul că nu prea aveau timp unul pentru celălalt începuse să devină o problemă, din cauza faptului că fiecare era prins cu serviciul pe timpul zilei, iar serile şi weekendurile le erau ocupate cu activitatea de lucru, învăţare şi audit desfăşurată pentru Centrul de Scientologie. În ultimele câteva luni, Jenny făcuse naveta la Copenhaga şi lipsise de acasă weekenduri la rând, uneori chiar săptămâni la rând. Daniel nu îi împărtăşea energia în ceea ce privea activitatea sa de audit. îi plăcea şi lui, dar i se părea la fel de distractiv şi lucrul în slujba mişcării, şi îi plăcea cu adevărat sentimentul de camaraderie de la centru. Nu era la fel de concentrat pe îndeplinirea obiectivelor precum Jenny. Stăteau adesea până târziu în noapte, căci membrii se duceau de regulă unii acasă la alţii ca să bea o cafea şi să mai vorbească timp de câteva ore. Chiar mai mulţi se mutaseră acum pe promontoriu şi doar câţiva încă mai căutau case în care să se mute.
Ajunse îngheţată bocnă la centru, pe strada Bryggaregatan, la Mollebacken, în centrul Karlskronei. îşi puse antifurtul la bicicletă, intră şi îşi agăţă haina în cuier. Nu era nici ţipenie de om; era ora opt fix. Coborî grăbită scările de piatră spre subsolul încălzit. Toată lumea era deja instalată pe canapele sau fotolii. Lumina era stinsă, dar pe mese pâlpâiau lumânări. Unii mâncau pizza, alţii beau ciocolată caldă. în mijlocul încăperii se afla un fotoliu, iar lângă era o măsuţă pe care era aşezat un casetofon. George stătea confortabil pe fotoliu. îi zâmbi lui Jenny.
— Bine ai venit, Jenny! îi spuse el ceremonios în limba engleză. Ia loc, te rog.
Jenny îl zări pe Daniel, care îi făcu loc pe una dintre canapele. Se aşeză lângă el, iar Daniel îi turnă nişte ceai într-o cană.
— Cum a fost? îi şopti.

— Destul de bine. Am vândut trei.

Daniel o sărută pe obraz; chiar în acel moment se ridică Peter în picioare.
— în regulă! Ne-am adunat cu toţii. Bine aţi venit la această serată foarte specială, pe care am aşteptat-o cu toţii cu atâta nerăbdare!
Se întoarse spre George şi zâmbi când rosti cea din urmă frază.
George zâmbi şi el şi încuviinţă.
— Iată că se fac aproape şase ani de când George s-a hotărât să se mute în colţul nostru uitat de lume şi ştiu că mulţi dintre voi v-aţi întrebat de ce a ales să se mute aici, şi nu în altă parte. Ei bine, asta pe lângă faptul că, desigur, s-a îndrăgostit de Maria. Că tot veni vorba, chiar mereu m-am întrebat cum de s-a întâmplat asta, spuse el, la care toată lumea a râs. Izbucnind şi ea în râs, Maria aruncă în el cu o cutie de chibrituri.
— Să lăsăm totuşi gluma la o parte, continuă el pe un ton serios. S-a hotărât să înfiinţeze o misiune scientologică aici nu doar pentru că i s-au aprins călcâiele după Maria, ci mai există un motiv foarte special. E vorba despre un fapt asupra căruia s-a luat o decizie acum mult timp.
Făcu o pauză cu efect dramatic, privindu-i pe toţi cei prezenţi în încăpere.
— Nu e o coincidenţă nici faptul că vă aflaţi cu toţii aici în seara asta, continuă Peter, fixând-o pe Jenny cu privirea. Nu e o simplă întâmplare faptul că aţi decis cu toţii, acum douăzeci sau treizeci de ani, să vă naşteţi chiar aici. Şi asta a fost decis acum muuuult timp.
Jenny avea fluturi în stomac. Deci George avea un plan secret până la urmă... îl ţinu strâns de mână pe Daniel.

— A durat câţiva ani, însă acum George e de părere că voi, cei care aţi fost chemaţi aici astă-seară, aţi progresat într-atât în ceea ce priveşte dezvoltarea voastră spirituală, încât sunteţi gata să aflaţi de ce sunteţi aici, în acest subsol, în acest oraş, chiar în acest moment.

Peter tăcu şi se duse spre măsuţa unde îşi lăsase cana. Luă o gură de cafea, după care îşi reluă locul.
— Prin urmare, George a înregistrat o serie de discuţii pe casete, astfel încât să le putem asculta cu toţii, zise el. în seara asta vom începe cu prima, care durează o oră. Este în limba engleză, căci George se simte cel mai confortabil atunci când se exprimă în limba sa maternă.
Peter se întoarse spre George, care pufai din pipă şi încuviinţă.
— Mai zic doar atât înainte ca George să dea drumul la casetofon, continuă Peter. Ceea ce veţi auzi în această seară trebuie să rămână între noi. Nu aveţi voie să vorbiţi cu nimeni altcineva despre asta. Nici cu alţi membri ai Bisericii Scientologice, nici cu prieteni din afara mişcării noastre, nici cu părinţii voştri, cu nimeni. Alţi oameni nu sunt gata să audă aceste lucruri; nu vor putea înţelege, iar asta ne va afecta dacă se află.
Se întoarse iar spre George.
— George, ai cuvântul.
George apăsă butonul de redare. Prelegerea ţinu o oră şi jumătate. în tot acest timp, el stătu în fotoliu, fumându-şi pipa. Cei zece tineri care stăteau împrăştiaţi prin încăpere fură înconjuraţi de un miros subtil şi dulceag de tutun, în timp ce ascultau cu devotament povestea fascinantă şi de impact relatată de George.

— Nu puţini sunt filosofii care au încercat, de-a lungul istoriei, să înţeleagă sensul vieţii, începu acesta. Cei pesimişti consideră că printre greşelile tragice ale evoluţiei se numără conştiinţa umană. Aceştia susţin că faptul că oamenii sunt singurele creaturi de pe această planetă care sunt conştiente de propria existenţă reprezintă dovada vie că este o greşeală şi că nu ar trebui de fapt să existăm. Nu au înţeles nimic. Pe de altă parte, L. Ron Hubbard a înţeles cum stau lucrurile. Descoperirile şi munca sa de cercetare privind conştiinţa umană şi existenţa oamenilor pe Pământ sunt revoluţionare. Ele ne oferă explicaţii cu privire la motivul pentru care suntem aici. Nu vorbesc doar despre motivul pentru care majoritatea

oamenilor cutreieră Pământul ăsta, această periferie de la capătul Universului, crezând că sunt totuna cu propriile trupuri care, în cel mai fericit caz, vor fi îngropate în ţărână după optzeci sau o sută de ani. Cercetările sale ne arată că suntem prizonieri nu doar aici, pe Pământ, ci şi în propriile noastre trupuri. Eu însumi am consolidat descoperirile lui Ron şi, prin intermediul cercetărilor mele, am reuşit să găsesc răspuns la întrebarea „De ce noi, cei din acest subsol, ne aflăm aici şi acum?”.
îşi continuă explicaţiile în stilu-i caracteristic, monoton şi tacticos, în limba engleză. Era bucuros că cei mai importanţi membri ai clanului său iniţial se adunaseră laolaltă în sfârşit. Era mândru de faptul că toţi cei din grup ajunseseră atât de departe într-un interval scurt de timp, în ceea ce priveşte nivelul lor mental de pregătire necesar pentru a afla adevărul. După 75 de milioane de ani, iată-i din nou împreună. A mai spus şi că, în urmă cu 75 de milioane de ani, fusese conducătorul lor pe una dintre cele 76 de planete aflate sub domnia Dictatorului intergalactic pe nume Xenu. Prin munca sa de spionaj şi colectare de informaţii, George aflase de planurile lui Xenu; acesta urma să îi ia prizonieri pe toţi locuitorii planetei, inclusiv pe George şi al său grup, şi să-i ducă pe o planetă-închisoare aflată la periferia Universului. Ba mai mult, aveau să fie „întemniţaţi” în trupuri din carne şi oase. Era ca şi cum i-ar fi aruncat într-o închisoare ferecată de două ori. Când George a aflat acestea, a trimis în prealabil o patrulă de pe planeta sa natală pe Pământ. Aceştia aveau cu ei un vehicul, o navă spaţială, pe care li s-a ordonat să o ascundă cu băgare de seamă. Cu ajutorul acestei nave, grupul putea evada din închisoare mai târziu.

Acum venise vremea evadării.

Anchetatorii din cadrul Poliţiei din Blekinge avuseseră cea mai catastrofală vară din istoria organelor poliţieneşti. Ancheta uciderii Yarei, o fetiţă palestiniană în vârstă de opt ani, care se petrecuse în aprilie, a presupus anularea tuturor concediilor pe care şi le planificaseră oamenii. Cazul a generat un interes mediatic de amploare, iar Karlskrona a fost invadată de jurnalişti din clipa în care crima a ajuns pe prima pagină a ziarelor. Singurul eveniment care a „concurat” cu această crimă din punctul de vedere al atenţiei acordate de către organele mass-mediei a fost momentul când submarinul rusesc UI37 a rămas blocat în arhipelagul de est cu treizeci şi trei de ani în urmă.
Jonna Gustafson stătea în biroul său cu capul rezemat de geamul rece şi se uita cum pleacă din staţie unul dintre trenurile Oresund, care fac legătura între Suedia şi Danemarca. Solicitase să nu facă parte din ancheta uciderii Yarei, iar cererea îi fusese acceptată. Astrid şi Yara erau în aceeaşi clasă, iar uciderea fetiţei o afectase pe Jonna într-un mod diferit faţă de orice alt caz de până atunci, asta deşi văzuse multe de când absolvise Academia de Poliţie de la Växjo, în urmă cu nouă ani. Nu voia să se expună durerii de a se dedica trup şi suflet cazului. Nu voia să desfăşoare interogatorii îndelungate cu presupuşii faptaşi (unchiul Yarei şi soţia acestuia), nu voia să vadă fotografii cu trupul groaznic de maltratat şi neajutorat al fetiţei, şi nici să-i întâlnească pe părinţii ei, care nu înţelegeau ce se petrece. Un superior plin de empatie se asigurase că nu avea să facă parte din echipa care va ancheta cazul, dar asta însemna totodată că era nevoită să preia toate celelalte cazuri şi să lucreze numeroase ore suplimentare.

Se uită la ceas. Opt şi jumătate. Se întoarse la birou şi se aşeză pe scaun. Era joi seară, iar David, soţul ei, se afla la Copenhaga în interes de serviciu, ca de obicei. îi mulţumi în gând mamei sale. Aceasta era la apartamentul lor şi avea grijă de Astrid şi de Simon, în vârstă de trei ani. David urma să se

întoarcă vineri seară, ca de obicei, însă nu era nerăbdătoare să-l revadă. în decursul ultimelor luni realizase că se afla într-o situaţie în care îşi jurase că nu va ajunge vreodată şi se blestema pentru faptul că lăsase să se întâmple asta. După nouă ani de căsnicie, relaţia cu soţul ei era moartă.
în tot acest timp, el lucrase la Copenhaga, unde avea un post bine plătit în cadrul unei companii farmaceutice. Locuia acolo săptămâni de-a rândul şi venea acasă doar în weekend. Treptat, se îndepărtaseră unul de celălalt. Jonna nici nu-şi mai amintea ultima oară când făcuseră sex. Probabil că-şi satisfacea nevoile cât stătea în Danemarca. în ultimul an, gândul că putea şi ea să fie cu altcineva îi acapara din când în când mintea. Tânjise să simtă şi ea un alt trup lipit de al său vara asta. începuse să-şi imagineze că e cu un alt bărbat numai ca să-şi satisfacă dorinţa. Nu şi-ar fi adresat nicio întrebare, nici înainte, nici după. Nu era vorba despre emoţii şi sentimente. Cu toate acestea, simţul său moral nu putea să se împace cu ideea. Nu se considera o persoană adulteră. Nu voia să se perceapă astfel. Dac-ar fi fost să aibă dovada negru pe alb că David se culca şi cu altele la Copenhaga, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Atunci n-ar mai fi avut reţineri. Existaseră destule ocazii, însă nu dăduse încă peste cineva cu care să vrea să o apuce pe acea cale. Asta până sâmbătă seară, când Luke Bergmann îi suscitase interesul.
Reprimă aceste gânduri şi continuă să scrie e-mailul pe care voia să-l trimită la OPI, Unitatea „Operaţiuni poliţieneşti internaţionale”, la Poliţia Naţională. Loman îi ceruse să verifice dacă Luke Bergmann avea cazier în SUA. Cei de la OPI se ocupau de astfel de anchete şi luau legătura cu autorităţile din alte ţări.
Nu ştia ce să creadă despre americanul cel înalt. Instinctele îi spuneau că e un om bun, asta se citea în ochii lui. Şi lui Loman îi plăcuse de el iniţial, însă acum părea să se fi răzgândit. în timpul întâlnirii lor de luni, spusese că nu credea povestea lui Bergmann, şi de aceea voia ca Jonna să facă „săpături” despre trecutul acestuia.

Jonna îl respecta profund pe Loman. Era isteţ şi avea experienţă şi îi plăcea mult de el. Lucrau împreună de doi ani, iar parcursurile lor în cadrul diviziei începuseră cam în acelaşi timp. Loman era de loc din Karlskrona şi fusese

poliţist în oraş până în 1994, când îşi depusese dosarul şi obţinuse un post în cadrul Serviciului de securitate suedez de la Stockholm. Se mutase înapoi în oraşul său natal după ce aflase că suferă de cancer de colon. Prima rundă de tratament mersese bine, însă după un an cancerul recidivase. Jonnei i se părea o situaţie foarte tristă. Loman îi povestise totul la început, dar nu mai aduseseră vorba despre asta de atunci. îi spusese clar că se număra printre puţinii colegi care ştiau, că nu voia să discute despre asta şi că n-ar trebui să le afecteze relaţiile de serviciu. Totodată, uneori era de negăsit când făcea tratamente, atât radiaţii, cât şi chimioterapie. Aceasta era una dintre acele perioade. După ce se văzuseră luni dimineaţă, Loman îi spusese că urma să lipsească pentru tratament câteva zile, aşa că Jonna trebuia să preia cazul Spandel, dar şi ancheta cu privire la Bergmann care pătrunsese prin efracţie. Jonna nu putea înţelege cum de Loman avea energia necesară pentru a lucra între reprizele de tratament, căci probabil îl seca de puteri pur şi simplu.
Mai citi o dată mesajul adresat celor de la OPI şi dădu clic pe „Trimitere”. Stătu aşa o clipă uitându-se la ecran, gândindu-se la întâlnirea sa cu Luke Bergmann din apartamentul lui Viktor şi la ceea ce-i spusese. Se gândi la chestia cu arderea cărţilor. Căută pe Internet arhivele ziarului local, scrise „Viktor Spandel” în căsuţa de căutare şi obţinu mai multe rezultate. Cele mai recente erau diverse titluri privind o societate numită Twain Technology. Parcurse întreaga listă de rezultate ale căutării. Se vedea că Viktor fusese foarte bun la scrimă pe când era mai tânăr: erau numeroase articole despre el la rubrica sportivă.

în cele din urmă, găsi ce căuta. Pe 2 aprilie 1994, ziarul publicase un articol detaliat despre Viktor Spandel şi o altă persoană care părăsise, de asemenea, cultul. Pe prima pagină era o fotografie mare cu cei doi tineri, care stăteau de o parte şi de alta a unei grămezi impresionante de cărţi care ardeau, într-o zonă cu pietriş din spatele stadionului Ostersjohallen, în Karlskrona. în articol aceştia relatau despre cum fuseseră cooptaţi să facă parte din cult şi cum fuseseră spălaţi treptat pe creier. Cu toate acestea, le ajunsese, reuşiseră să scape şi voiau să-i avertizeze pe alţi tineri cu privire la scientologie care, la acea vreme, era clar o mişcare foarte activă în

Karlskrona. Jonna citi cu atenţie articolul şi fu marcată îndeosebi de o declaraţie a lui Viktor Spandel:
Am pus mâna pe toate cărţile pe care le-am găsit. Desigur că le-am luat mai întâi pe cele din casele noastre, apoi ne-am deplasat şi prin zona de sud a ţării, am cutreierat anticariatele şi am cumpărat toate cărţile peste care am dat. După câte se vede, am adunat destul de multe. Voiam să facem un foc mare de tabără din porcăriile astea periculoase.
Ce să vezi?! se gândi Jonna. Deci îşi arsese într-adevăr toate cărţile. Totuşi, poate că se răzgândise după câţiva ani şi începuseră iar să-l intereseze învăţăturile scientologilor. îşi aminti de calculatorul pe care îl luaseră tehnicienii din apartament şi pe care îl văzuse în biroul lui Loman. Cu puţin noroc, poate Viktor făcuse poze în sufragerie în care se vedea biblioteca pe fundal şi le salvase pe calculator.
Se ridică repede şi se duse în biroul lui Loman ca să ia calculatorul. îl sună pe Jonas, specialistul informatician al diviziei, şi află că acesta deja spărsese parola calculatorului lui Spandel. Nu urma să aibă probleme. Trebuia doar pornit şi apoi puteai căuta ce aveai de căutat, îi spuse acesta. Odată intrată, Jonna parcurse diverse fişiere cu fotografii, până ce dădu de unul cu poze personale. Erau 959 de poze. Oftă. Urma să-i ia câteva ore să se uite la toate. Se hotărî să dedice o oră acum şi să continue a doua zi dacă nu găsea ceea ce căuta.
După doar un sfert de oră, dădu peste o poză cu fetiţa, Agnes, îmbrăcată în prinţesă şi dansând în faţa aparatului foto. în spatele ei se vedeau rafturile cu cărţi. Jonna observă că poza fusese făcută pe 21 iunie, cu o săptămână înainte de moartea celor doi. Scoase fotografia făcută de criminalişti cu rafturile şi o ţinu lângă ecranul calculatorului. Secţiunea în care se afla cartea galbenă despre scientologie se vedea clar în fotografia din calculator. Mări imaginea; se vedea atât de bine, încât aproape că putea citi şi titlurile de pe cotoarele cărţilor. Se aplecă în faţă şi se uită cu atenţie la volumele aşezate unul lângă altul.

Cartea galbenă nu era acolo.

29.

Uşa era încuiată. Luke sună de câteva ori, dar nu primi răspuns. Se uită la ceas: nouă fără un sfert. Se duse la cealaltă uşă şi sună. Pe plăcuţă scria „Hansson”. După un minut se auziră foşnete la uşă. Zăngăni lanţul şi uşa fu deschisă de o femeie în vârstă îmbrăcată cu o bluză verde şi fustă albă. îi aruncă o privire suspicioasă.

— Scuzaţi deranjul, aveţi cumva o cheie de la apartamentul Măriei Palm? întrebă Luke. Cred că îi e rău.

Femeia îi închise uşa în nas fără a-şi schimba căutătura câtuşi de puţin. Luke clătină din cap şi îşi scoase telefonul, accesând aplicaţia mobilă Eniro în care puteai găsi date de contact şi diverse locuri din împrejurimi. Diana Palm. N-aveau cum să fie o grămadă de persoane cu numele ăsta în Stockholm. N-ar trebui să fie probleme atâta timp cât nu era căsătorită şi nu îşi schimbase numele, îşi zise el.

Din fericire, era o singură persoană cu acest nume. Stătea pe strada Fiskaregatan nr. 14. Luke o sună şi aceasta răspunse imediat.

— Sunteţi fiica Măriei Palm, care locuieşte în Kungsholmen? întrebă el.

— Da, îi răspunse. De ce întrebaţi?

— Mă aflu în faţa apartamentului mamei dumneavoastră şi cred că s-ar putea să fi avut un accident. Se aude muzică dinăuntru, dar nu răspunde nimeni la uşă. Când aţi vorbit ultima dată cu ea?

— Ăă, ieri, cred. Staţi, cine sunteţi dumneavoastră?

— Nu e timp să vă explic acum, îi zise Luke. Aveţi o cheie de la apartament?

— Ce-a păţit?
— Nu ştiu. Puteţi veni aici?
— Da, dar nu până nu-mi spuneţi cine sunteţi. De ce sunteţi la ea acasă? O cunoaşteţi pe mama? De unde ştiu că nu încercaţi să mă trageţi pe sfoară?
Luke se gândi câteva clipe.
— Vă trimit un număr de telefon chiar acum, îi zise. E al unei poliţiste din Karlskrona, pe nume Jonna Gustafson. Garantează ea că nu vă spun minciuni. Sunaţi-mă înapoi după ce vorbiţi cu ea.
închiseră, iar Luke îi trimise Dianei numărul Jonnei. După câteva minute, îi sună iar telefonul.
— Ajung în douăzeci de minute, spuse Diana.
Luke sună apoi la Salvare şi le spuse că era o femeie decedată în apartament. Le dădu adresa şi numărul lui de telefon şi i se spuse că urma să sosească un echipaj în douăzeci de minute. Se aşeză pe trepte şi aşteptă, îi sună telefonul: Jonna Gustafson. îl dădu pe mut şi lăsă apelul să fie preluat de mesageria vocală. Nu voia să fie nevoit să-i explice acum ce căuta la Stockholm. Avea să facă asta mai încolo. Lumina activată prin senzori de mişcare instalată pe casa scării se stinse, iar el stătu aşa, pe întuneric, ascultând orga electronică a lui Chick Corea şi solourile distorsionate ale chitaristului. I se lumină iar ecranul telefonului. Jonna nu se lăsa păgubaşă, însă Luke n-avea de gând să-i răspundă.

Ascultă piesa, încercând să identifice vreo linie melodică. în retrospectivă, realiză că sesiza o temă. Era un cântec fin, notele de pian sunau vesele, de parcă auzeai susurul unui pârâu primăvara. Ciudat nume, se gândi el. „Tema Navei-Mamă.” Navă-mamă, de parcă ar fi un OZN. SF-uri. Pentru Luke, muzică spaţială însemna muzica din seria Războiul stelelor. Maiestuoasă şi fastuoasă. Oare de ce se hotărâse criminalul că scientologii trebuiau să moară pe muzica asta spasmodică? Să aibă oare ideea de navă-mamă ceva de-a face cu scientologia, cu noţiunea că aceasta e adevărata credinţă,

atotcuprinzătoare? Sunt ucişi pentru că au părăsit cultul? Viktor renunţase cu mult timp în urmă. Trecuseră mai mult de cincisprezece ani. De ce nu l-au ucis atunci?
Când cântecul a luat-o de la capăt pentru a treia oară şi aproape că începea să-i placă piesa, uşa de la intrare se izbi şi, curând după aceea, luminile de pe casa scării se aprinseră. O tânără roşcată, îmbrăcată cu un hanorac verde şi colanţi sport negri, urcă scările în fugă. Se vedea că era în formă, căci nu gâfâia deloc când ajunse la ultimul etaj, unde se afla Luke.
— Am luat metroul până la gară şi apoi am fugit până aici, îi spuse. Era cel mai rapid aşa.
Se prezentă, şi Luke observă că hanoracul avea inscripţionată pe piept sigla „Vânătorii de coastă, Suedia” într-un cerc ce înconjura un trident auriu; era emblema Brigăzii de operaţiuni speciale din cadrul Marinei. Părul ei creţ era de un roşu puternic, avea trăsături pronunţate şi ochi verzi şi frumoşi.
— Am sunat la Poliţie, adăugă el. Ar trebui să ajungă dintr-o clipă în alta.
Diana avea cheile în mână. Le zornăi până ce dădu de cea potrivită, o găsi şi o băgă în yală. Luke îi puse mâna pe braţ. îşi pusese mănuşi.
— Eşti sigură că vrei să intri? o întrebă. S-ar putea să nu fie o privelişte uşor de suportat.
Diana îl privi cu o expresie hotărâtă. întoarse cheia în broască.
înainte să pună mâna pe clanţă, Luke o opri. O apucă el şi se uită la Diana.
— Nu trebuie să atingem nimic cu mâna odată intraţi, îi spuse. în regulă?
Diana încuviinţă fără să-l privească în ochi, iar când Luke deschise uşa, i-o luă repede înainte.

Luke observă repede că persoana care locuia acolo avea gusturi costisitoare şi minimaliste. Toţi pereţii erau albi, iar pe podeaua din lemn închis la culoare din holul de la intrare tronau trei candelabre mari din argint. Pe

perete era agăţat un tablou în ulei, imens şi colorat. Luke o urmă repede pe Diana înspre direcţia din care se auzea muzica. înainte să apuce să vadă ceva, o auzi ţipând. Alergă cei câţiva paşi până la intrarea în sufragerie.
Din prag o văzu pe Diana ţinând-o de picioare pe o femeie care atârna de un laţ. Chipul acesteia avea nuanţe albăstrui şi atârna fără viaţă întocmai precum Viktor, de cadrul uşii, laţul fiind legat de clanţa aflată de cealaltă parte. De această dată, era vorba de uşa unuia dintre dormitoare. Pe podea era răsturnată o găleată. Exact ca în apartamentul lui Viktor, toate jaluzelele fuseseră trase. Femeia părea să aibă vreo patruzeci, patruzeci şi ceva de ani. Purta o bluză albă, sacou negru şi o fustă neagră şi strâmtă. Duhnea a materii fecale, iar pe picioare i se prelinsese urină, care se adunase într-o băltoacă pe podea.
Luke veni în fugă spre ea şi trase frânghia de-a lungul marginii uşii, astfel încât Diana să o poată ridica pe mama ei şi să o aşeze pe jos. Se vedea după chipul său că nu avea rost să mai încerce manevre de resuscitare. Diana îngenunche lângă mama ei, gemând şi legănându-se. Luke se duse repede în dormitor şi găsi o bucată de hârtie pe pernă. Era exact acelaşi mesaj ca acela din apartamentul lui Viktor. Se întoarse în sufragerie şi se aşeză pe canapeaua albă şi scumpă, în faţa unui laptop despre care bănuia că reda muzica de pe un CD. Muzica răsuna în continuare din boxele micuţe amplasate prin încăpere.
Se duse apoi în bucătărie, luă un prosop de vase şi deschise cu el dulăpioarele şi sertarele până ce găsi o pereche de mănuşi de menaj din cauciuc. Dădu de ele în dulapul de sub chiuvetă şi le puse şi se întoarse la calculatorul din camera de zi. Apăsă pe o tastă, iar ecranul se lumină. Accesă poşta electronică, deja deschisă. Parcurse rapid cele mai recente e- mailuri, toate referitoare la chestiuni de serviciu. Luă lista cu nume de la Anna Adams şi le căută în rubrica „Primite”. Dădu de nişte mesaje de la Max Billing. Maria primise trei e-mailuri de la el cu câteva săptămâni înainte. Observă chiar că unul era lung. îi sună atunci telefonul: era un agent de poliţie care îl informă că erau la intrarea în bloc.

Luke apăsă pe „Tipărire” şi auzi sunetele unei imprimante care rula în dormitor. Se uită la Diana, care încă stătea în genunchi lângă mama ei. Era

în stare de şoc şi nu observase ce făcea el. Luke închise poşta electronică, lăsă muzica să răsune în continuare şi se duse să ia foaia tipărită.

30.
Karlskrona, 22 ianuarie 1993
Când vocea lui George tăcu, acesta se aplecă şi opri casetofonul. Se uită în sus şi zâmbi, analizându-şi publicul cu privirea sa calmă şi pătrunzătoare. Linişte deplină. Nimeni nu scoase niciun sunet timp de câteva minute. Aerul de la subsol nu era doar încărcat cu fum de la pipa lui George şi de la ţigările celorlalţi. Era electric pur şi simplu. Camilla fu cea care sparse gheaţa.
— Fantastic, George. Absolut fantastic. George zâmbi şi încuviinţă, mulţumindu-i.
— într-adevăr, e o poveste pe cinste. Dar cea mai bună parte e faptul că e adevărată.
Se ridică de pe fotoliu, strânse casetofonul şi întinse mâna spre Maria, care se ridică repede în picioare. Porniră amândoi pe scări în tăcere.

Jenny simţea că mai are un pic şi leşină după tot ceea ce auzise. Aruncă iar o privire prin încăpere la prietenii din jurul ei: Peter, Fredrik, Camilla, Viktor, Max şi ceilalţi. Treptat, realiză ceva: fuseseră împreună încă de la începutul veacurilor. De aceea se simţise atât de atrasă de ei încă de prima dată când făcuseră cunoştinţă în apartamentul surorii lui Ştefan, la Ronneby. De aceea simţea la un nivel profund că locul său era alături de ei. Era un sentiment mai puternic decât iubirea. Era ceva originar. Ceva care îşi avea rădăcinile chiar în străfundurile existenţei. Fuseseră despărţiţi, însă se căutaseră şi, în cele din urmă, se regăsiseră. După eoni întregi, iată că

erau din nou împreună cu toţii. Captivi în închisorile lor trupeşti de pe Pământ.
Acum aveau să scape, să evadeze.
Pe Jenny o apucă ameţeala de la o senzaţie de căldură, o senzaţie minunată care o cuprinse pe când se gândea la toate acestea. Ce tip pe cinste era George! Ce noroc pe capul ei să se numere printre cei aleşi! Ce noroc că putea face parte din această aventură! Totodată, era conştientă şi de faptul că nu era doar vorba de noroc. Era ceva predestinat. Aleseseră să se nască unul aproape de celălalt. Zâmbi, imaginându-şi nişte bule de săpun care pluteau prin atmosfera de deasupra oraşului Karlskrona, în căutare de corpuri potrivite în care să se întrupeze. Era exact imaginea descrisă de Daniel atunci când îşi povestiseră unul altuia despre şedinţele de audit. Lui Jenny îi părea rău că George şi Maria plecaseră. Mulţi aveau întrebări pentru George, şi chiar i-ar fi plăcut şi ei să afle mai multe. Cu toate acestea, George mereu păstra o distanţă între el şi restul grupului. De fapt, practic vorbea numai cu Peter, şi poate cu Fredrik. într-un fel, ei erau grupul neoficial de lideri. Peter era cu siguranţă mâna dreaptă a lui George, fiind, de asemenea, cel care prelua controlul când acesta din urmă părăsea peisajul.
— Bănuiesc că aveţi multe întrebări în căpşoare acum, zise el afişând un zâmbet larg. Să ne lansăm imediat în discuţie? Nu pot promite că voi fi în măsură să vă dau răspuns la toate. Asta depinde dacă mi se pare că veţi putea înţelege răspunsurile.
Jenny se întoarse spre Daniel, care nu scosese niciun sunet de când George oprise casetofonul.
— Daniel, ce părere ai? îi şopti. E de necrezut, aşa-i?
Daniel îi strânse mâna şi încuviinţă. Jenny văzu că avea un licăr în privire şi constată că nu prea putea vorbi. De regulă, Daniel se emoţiona extrem de rapid şi era foarte sensibil; era unul dintre motivele pentru care îl iubea.

— Cum naiba ştie George toate astea? îl întrebă Camilla pe Peter.

Avea obrajii îmbujoraţi, probabil atât de la căldura din încăpere, cât şi de la surescitarea dată de cele auzite. Lui Jenny îi plăcea de ea. Nu era cea mai deşteaptă din grup, dar era un scientolog pasionat. Avea o oarecare naivitate copilărească şi era precum o carte deschisă. Mai mult decât atât, nu se sfia să pună întrebări stupide.
Peter o privi şi zâmbi:
— Ai auzit vreodată de ceva numit „amintire”? o întrebă.
— Nu fi răutăcios, zise Camilla.
— George se numără printre puţinii scientologi de pe Pământ care au ajuns pe culmile Podului, continuă Peter. Tot el a fost unul dintre primii care au atins TP III, „Zidul de foc”. A limpezit o grămadă de porcării inutile de pe axa temporală, iar în decursul şedinţelor de audit pentru TP III i-au revenit amintirile.
Acum Daniel îşi drese glasul.
— Ai atins şi tu nivelul TP III, îi zise lui Peter. Ai deblocat şi tu aceeaşi amintire?
Peter încuviinţă.
— Da, în mare parte. Şi Fredrik la fel. Vom vedea ce se întâmplă cu voi când faceţi asta.
— De ce am ales Karlskrona? continuă Daniel.
— Aici e intrarea pe nava spaţială, răspunse Peter. Se află în Trummenäs.
— Ce?! exclamă Camilla.

Peter părea foarte mulţumit de efectul produs. Toţi ceilalţi stăteau cu gurile căscate. Toţi în afară de Fredrik, care evident ştia despre toată treaba.

— De ce crezi că George şi Maria au cumpărat exact acea bucată de pământ?
Nimeni nu spunea nimic. Jenny deja anticipa ce urma.
— Acum 75 de milioane de ani, planeta asta nu arăta aşa ca în prezent, continuă Peter. Patrula care a ascuns nava a amplasat-o într-un loc în care să fie bine ascunsă privirilor. Probabil că au şi ales partea de nord a globului din aceste considerente. S-au asigurat că intrarea avea să fie uşor de accesat şi au pus un lacăt cu cifru secret la uşa care duce spre interiorul navei.
— Deci e îngropată undeva? întrebă Viktor.
— Ei bine, nu-i ca şi cum aveau lopeţi şi hârleţe la ei, zise Peter. Toată lumea râse.
— La acea vreme, continuă el, majoritatea teritoriului nordic al ţării era acoperit de ape nu foarte adânci. Cred că au amplasat-o la fundul mării. Ulterior, nivelul apelor a scăzut, iar de-atunci este acoperită de diverse straturi de sedimente, de milioane de ani încoace.
— Cât de mare e? Ştiţi cumva?
— E mare, răspunse Peter. Nu arată ca o farfurie zburătoare, ci e alungită. Intrarea e la mijlocul navei, care se întinde de la Kristianopel, din est, tocmai până la Ronneby, în vest. Potrivit spuselor lui George, are o lungime de peste 64 de kilometri.
— Dumnezeule, spuse Jenny. E imensă.
Cu toţii au stat în tăcere preţ de câteva clipe, contemplând ideea unei navete spaţiale enorme care zăcea acolo, chiar sub ei, aşteptând să evadeze şi să-i poarte departe de Pământ. Jenny se gândi ce şocaţi urmau să fie locuitorii din Blekinge în momentul când nava avea să-şi facă loc, explodând din străfundurile scoarţei terestre.

— George ştie unde e intrarea? întrebă Viktor.

— Da, răspunse Peter. A făcut o şedinţă de audit bazat pe poziţie şi a vizitat Trummenäs în repetate rânduri acum câţiva ani. într-un final, a identificat uşa, a aflat cine era proprietarul terenului şi s-a oferit să-l cumpere. Din fericire, făcea parte din planul de dezvoltare rezidenţială a zonei. Iniţial, fermierul n-a vrut să vândă. Voia să închirieze câteva parcele, inclusiv cea despre care vorbim. Dar George nu-i degeaba TP. Fermierul ăla n-a avut nicio şansă. Fără ca măcar să-şi dea seama cum de s-a întâmplat, a fost de acord să îi vândă terenul lui George, şi la un preţ avantajos pe deasupra.
Jenny parcă-l şi vedea pe George, înarmat doar cu tăria propriei voinţe şi având o intenţie de neclintit, cum îl determinase pe fermier să spună nişte lucruri pe care acesta nu voia de fapt să le spună. I se părea incredibil. Trebuie neapărat să mă ţin şi eu de treaba cu auditul.
— Unde e intrarea pe navă, mai exact? se întrebă Max.
— Cam la şase metri şi ceva sub pământ, la aproximativ patru metri şi jumătate în direcţia sud-vest de casa lui George şi a Măriei, răspunse Peter. Doar George va putea deschide încuietoarea. însă ca să poată face acest lucru trebuie să ajungă şi mai departe pe Pod; trebuie să obţină atât nivelul TP VII, cât şi VIII. Acestea costă aproape 350 000 de krona, iar el nu are la acest moment o astfel de sumă. Va trebui să-l ajutăm să facă rost de bani.

Dacă cineva oarecare de pe stradă ajungea cumva în Karlskrona, la acel subsol de pe strada Bryggaregatan în acea seară întunecată şi geroasă de vineri, 19 februarie, ar fi putut simţi pe propria piele electricitatea care plutea în aer. Ar fi văzut zece tineri îmbujoraţi într-un subsol împânzit de lumina lumânărilor, plin de fum de ţigară, care tocmai aflaseră că stăteau la baza unei istorii a Creaţiei care îi era cu mult superioară celei creştine. Tocmai aflaseră că erau cei aleşi, că aparţineau unui clan străvechi şi că se regăsiseră unii pe alţii acum, că miliardele de ani în care fuseseră prizonierii unei duble întemniţări aveau să se sfârşească într-un final. Trebuia doar să ajungă la şase metri sub pământ, la navă, şi să-i lase în urmă pe acei bieţi oameni pierduţi, orbi din punct de vedere spiritual, spre marea lor surprindere.

întreaga încăpere era inundată de iubire. Jenny nu mai simţise niciodată un sentiment atât de profund de apartenenţă. Cel puţin, nu în viaţa aceasta. îi veni în minte termenul „afinitate”, unul dintre cei trei factori care stăteau la baza teoriei comunicării elaborate de Ron: atracţia, dorinţa de a ocupa acelaşi spaţiu în care exista o altă fiinţă din universul fizic. Manifestarea definitivă a unei iubiri autentice şi adevărate.

Asta simţea în acel moment.

31.

Patrula de poliţie stabili rapid decesul Măriei Palm. Luke îi dădu apoi o declaraţie unuia dintre poliţişti, spunând că o persoană care locuia în Karlskrona fusese găsită în condiţii identice lunea trecută, că ambii fuseseră scientologi în tinereţe, membri ai aceleiaşi congregaţii din Karlskrona, şi că suspecta că ar fi fost vorba de crimă în ambele cazuri. Poliţistul se consultă cu al său coleg preţ de o clipă, după care hotărî să cheme un anchetator şi un tehnician criminalist.

Acum unul dintre ei se ocupa de Diana, care se afla în bucătărie. Celălalt îi ceru lui Luke să rămână în apartament până la sosirea anchetatorului.

Luke se aşezase pe canapea în camera de zi ca să-l aştepte, când îi sună telefonul. Opt apeluri pierdute. Se uită la ceas: zece fără un sfert. Apăsă pe butonul verde.

— Salut, Jonna. Mereu lucrezi serile până târziu? o întrebă, ridicându-se de pe canapea şi mergând în hol, ca să poată vorbi fără să fie deranjat.

— Ce naiba faci?!

Tonul ei era rece ca gheaţa.

— Acum sunt în holul unui apartament din Stockholm, răspunse Luke.

— Acum câteva ore am fost sunată de o femeie care m-a întrebat dacă pot confirma că spui adevărul, zise Jonna. Nu ştiu de ce i-am dat un răspuns afirmativ.

— Pentru că ai o judecată neobişnuit de excelentă, spuse el. Jonna îi ignoră gluma.

— Mi-a spus că i-ai cerut să vină să-ţi descuie uşa apartamentului mamei ei, aflat în districtul Kungsholmen din Stockholm, continuă ea. Eşti cumva acasă la avocata de drept comercial despre care mi-ai povestit?
— Da, îi răspunse Luke.
— îmi zici şi mie cum de ai tupeul să continui această anchetă pe cont propriu după tot ceea ce s-a întâmplat sâmbătă?
— înţeleg că pare straniu, zise Luke. însă aveam senzaţia că întreaga situaţie e dubioasă şi se pare că am avut dreptate.
— Ce vrei să spui?
— Şi Maria Palm a murit, o lămuri Luke. Am găsit-o spânzurată la fel ca Viktor, în apartament cânta aceeaşi piesă, iar pe pernă fusese lăsată aceeaşi poezie.
Linişte la celălalt capăt al firului.
— Mai eşti acolo? întrebă Luke.
— Deci trei persoane au murit în aceleaşi condiţii, zise ea. în seara asta, poliţia locală din Olofstrom l-a contactat pe colegul meu Mattias din cadrul diviziei de informaţii, spuse Jonna. Au găsit un bărbat decedat în districtul lor în această după-amiază.
— îl cheamă Max Billing, zise Luke.
— Era şi el pe lista ta?
— Da. Unde l-au găsit?

— într-o clădire abandonată de la periferia oraşului, răspunse Jonna. Spânzurat de uşă, aceeaşi melodie pe fundal şi acelaşi mesaj lăsat lângă cadavru. Norocul a făcut să aflăm despre asta. Dacă Mattias n-ar fi fost prieten cu unul dintre tipii de la Olofstrom şi dacă n-ar fi discutat despre caz, probabil că ar fi fost catalogat tot drept sinucidere. Apropo, ai avut

dreptate despre cărţile de scientologie de la Viktor de acasă, continuă ea. Nu erau pe raft acum două săptămâni.

Luke se aşeză pe un scaun micuţ, aflat lângă tabloul imens din holul de la intrare.

— Mai sunt alte nume pe lista mea, îi zise.

— Câte?

— Cinci. S-ar putea să mai fie şi alţii despre care nu ştim.

— Spune-mi numele. A venit vremea să laşi asta pe seama noastră, spuse Jonna.

Luke îi dictă numele. Trei erau complete, în cazul celorlalte două avea doar prenumele.

— N-ai decât numele? Mai ai şi alte informaţii?

— Nu, nimic, zise el. Ar fi ceva la care mă gândeam, şi anume faptul că atât Viktor, cât şi Max Billing au făcut o serie de călătorii în Rusia în decursul ultimilor doi ani, la Sankt Petersburg şi la Kaliningrad. Nu ştiu dacă i-au mai însoţit şi alţii în aceste deplasări sau dacă are ceva de-a face cu toate astea. S-ar putea însă să merite verificată mai îndeaproape treaba.

Un tip durduliu, cu început de calviţie, pe la patruzeci şi ceva de ani, intră în hol însoţit de un bărbat mai în vârstă cu ochelari, îmbrăcat cu o cămaşă albastră, care ţinea o pungă de plastic în mână.

— Trebuie să închid, îi spuse Luke Jonnei. Tocmai au intrat nişte poliţişti în apartament.

Bărbatul mai corpolent se prezentă drept Hâkan Jonsson, anchetator în cadrul Poliţiei centrale Stockholm. Tipul cu ochelari era tehnician criminalist.

Hâkan Jonsson intră în sufragerie, discută puţin cu cei doi poliţişti care ajunseseră primii acolo, se uită împrejur şi se îndreptă spre corpul Măriei Palm.
— Trist, spuse el, aplecându-se pe vine şi analizând trupul neînsufleţit.
— Sper că n-aţi atins nimic pe-aici, îi spuse Hâkan Jonsson lui Luke, ridicându-se în picioare.
— Nu, doar am coborât corpul pe podea. Diana nu suporta să o vadă pe mama ei atârnând fără viaţă de uşă.
— Să mergem în bucătărie, spuse anchetatorul, iar Luke îl urmă.
Hâkan Jonsson se prezentă Dianei, care stătea la masa albă în formă ovală din bucătărie.
— Dumneavoastră sunteţi fiica? Diana încuviinţă.
— Cum vă simţiţi? Aveţi nevoie de un medic? Clătină din cap.
— Nu, momentan nu cred, răspunse. Dacă va fi necesar, pot beneficia de sprijin la serviciu.
— Unde lucraţi?
— Sunt locotenent în cadrul Corpului de operaţiuni amfibie, răspunse. „Vânătorii de coastă”.
Se aşeză pe scaunul din faţa ei.
— Nu ştiam că sunt şi femei.

— Acum ştiţi.

Hâkan Jonsson îşi drese glasul.
— Ştiu că deja aţi dat amândoi declaraţii, însă trebuie să aflăm mai multe amănunte despre circumstanţele în care s-a petrecut tragedia, spuse el.
Se uită la ceas.
— Din această cauză, trebuie să mergeţi cu noi la secţie, însă e cam târziu să facem acest lucru în seara asta. Vă voi contacta eu în acest sens, cel mai probabil mâine. Veţi mai fi în oraş?
— Da, răspunse Diana.
— Şi eu voi fi tot aici şi mâine, zise Luke, însă aveam în plan să mă întorc la Karlskrona cât de curând.
Hâkan Jonsson se asigură că avea datele de contact ale amândurora, după care Luke şi Diana au plecat. Au coborât amândoi scările în tăcere. Când au ajuns în stradă, Diana s-a oprit şi s-a întors spre Luke.
— Poţi să-mi spui despre ce e vorba de fapt?
— Putem merge undeva să discutăm? o întrebă el. Diana se uită vizavi, spre Hotelul Amaranten.
— Putem merge la localul preferat al mamei, zise ea. Barul de la Amaranten. Am nevoie de un whisky.
Pe când traversau strada spre hotel, Luke îşi scoase telefonul şi formă numărul Annei Adams, care îi răspunse repede, deşi era 11 seara.

— Max Billing şi Maria Palm au fost găsiţi morţi. Au fost ucişi la fel ca Viktor. Pe lista de la tine sunt cinci nume, şi probabil cu toţii sunt în mare pericol. în cazul a două persoane nu mi-ai dat decât prenumele, Âke şi Jenny. Avem neapărat nevoie de numele lor de familie. Ştii pe cineva care să-şi amintească sau care a ţinut legătura cu cei doi?

Anna tăcu preţ de cinci secunde, după care zise:
— Acordă-mi o jumătate de oră. Te sun eu.
— De asemenea, s-ar putea să fie mai multe persoane care au făcut parte din grup; verifică şi acest aspect.
Luke închise şi intrară amândoi în hotel. Lumea începea deja să plece acasă, aşa că au găsit două fotolii libere la o masă în colţ. Luke se duse la bar şi comandă două whisky-uri duble. îşi luă paharul şi-l dădu direct pe gât.
— De ce crezi că mama a fost ucisă? întrebă ea.
— Ştiai că mama ta a fost scientolog în tinereţe? Diana încuviinţă.
— Şi tata la fel. E şi el în pericol?
— Cum îl cheamă?
— George Knightly.
— E şi el pe listă, zise Luke. Cât de implicat era în cadrul Bisericii Scientologice?
— El a fost cel care a pus bazele organizaţiei din Karlskrona. Locuieşte în Florida de ani de zile. Nu ţin deloc legătura cu el.
— în locul tău, aş încerca să dau de el, spuse Luke.
— N-am mai vorbit de optsprezece ani. Ne-a părăsit pe mine şi pe mama. A luat legătura cu noi de câteva ori când eram mai mică, dar apoi nimic.
Se ridică.

— Mai am nevoie de un pahar. Vrei şi tu?

Luke clătină din cap. Când reveni la masă, îi spuse:
— Acum trebuie să îmi spui: ce au toate astea de-a face cu scientologia?
Luke începu cu începutul. îi luă douăzeci de minute să îi relateze întreaga poveste.
— în tot acest timp am susţinut că moartea lui Viktor nu a fost o sinucidere, încheie el. Acum că mama ta şi Max Billing au murit în circumstanţe identice, nu mai e nicio urmă de îndoială. Ceea ce mă îngrijorează e faptul că mai sunt cel puţin cinci persoane care s-ar putea să fie la rândul lor ţintele criminalului. Le-am dat numele celor de la Poliţia din Karlskrona, însă nu-s sigur că fac tot ce le stă în putinţă pentru a da de ei.
Tăcu şi o privi pe Diana. în tot acest timp stătuse şi îl ascultase în tăcere, fixându-l cu privirea.
— Şi mie îmi vine greu să cred că mama şi-ar fi pus capăt zilelor, spuse ea. A mai avut perioade cu bune şi cu rele, însă acum era nerăbdătoare să se mute în Grecia în curând, căci are o casă de vacanţă acolo. în decursul ultimilor ani a lucrat din greu ca să strângă suficienţi bani. Mă tot bătea la cap să merg cu ea. Acum n-o să mai apuce să trăiască acea experienţă.
Ochii i se făcură tulburi şi izbucni în plâns. Părea să fi realizat brusc că mama ei era moartă, că fusese ucisă. Plângea violent. Luke se duse spre ea şi o îmbrăţişă. După câteva clipe, se îndreptă de spate şi îşi şterse lacrimile cu un şerveţel.
— Vreau să mă asigur că îi găsim pe cei cinci de pe listă, spuse ea cu o expresie hotărâtă, privindu-l cu ochii înlăcrimaţi şi roşii. Acum.
— Acum?
— Da, răspunse Diana. Putem împrumuta unul dintre calculatoarele din hol. Oricum n-o să pot dormi după toate cele petrecute. Dacă e adevărat că cineva a ucis-o pe mama, nu mă poate opri nimeni să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să aflu cine e faptaşul şi să mă asigur că primeşte pedeapsa care

i se cuvine.

S-au ridicat, au mers în hol şi s-au aşezat la unul dintre cele trei calculatoare aflate la dispoziţia oaspeţilor.
— Ce ştii despre mama ta de pe vremea când era membră a Bisericii Scientologice? o întrebă Luke pe când porneau calculatorul.
— Când m-am născut eu era membru de mulţi ani. Mi-au dat numele Diana, după fiica lui L. Ron Hubbard, pe care o chema la fel. Hubbard e tipul care a înfiinţat cultul. Mama a părăsit Biserica pe când eu aveam un an, dar asta s-a întâmplat acum mai bine de douăzeci de ani. Vrei să spui că cineva a omorât-o din cauza a ceva care s-a petrecut acum atâta amar de vreme?
— Nu ştiu, spuse Luke. însă deocamdată am doar aceste două indicii. Ştii cumva dacă mama ta era în legătură cu alţi membri care făcuseră parte din cult?
— Habar n-am. Oricum, chiar dacă ar fi ţinut legătura cu alţii, nu mi-a zis nimic despre asta. Care-i celălalt indiciu?
— Ştii dacă mama ta fusese în Rusia în ultimii doi ani? Diana clătină din cap.
— Nu cred, aş fi ştiut. De ce întrebi?
— Viktor s-a deplasat la Sankt Petersburg şi la Kaliningrad de mai multe ori în decursul ultimului an, zise Luke. L-a însoţit un alt fost scientolog, pe nume Max Billing. N-a vrut să-mi zică nimic despre aceste călătorii. Recunoşti cumva numele Max Billing?
Diana clătină din cap.
— Te-am auzit pe tine spunându-i numele mai devreme, când vorbeai la telefon pe stradă, răspunse ea. N-am mai auzit de el până acum.

Luke scoase din buzunar lista cu numele şi i-o arătă.

— Iată restul numelor celor care se presupune că ar fi făcut parte din cult în perioada în care era şi mama ta membră. Recunoşti vreun nume?
Diana luă hârtia şi citi numele. Clătină din cap.
— Din păcate, nu. Niciunul nu-mi sună cunoscut. Telefonul lui Luke începu să sune. Era Anna Adams.
— Slavă Domnului că există Facebook, zise ea. Am dat de o veche prietenă care a fost şi ea membră scurtă vreme şi cu care nu mai vorbisem deloc în tot acest timp. Acum că am discutat mi-a reîmprospătat memoria.
— Minunat, spuse Luke. Ce ţi-ai amintit?
— Numele de familie al lui Âke era Hansson, dar şi l-a schimbat în Fleming, zise Anna. Nu cred să fie mulţi cu acest nume. Presupun că şi l-a schimbat într-un nume de familie vechi la câţiva ani după ce a părăsit cultul. Prietena mea a mai ţinut uneori legătura cu el de-a lungul anilor şi crede că locuieşte pe undeva prin zona Skâne. Nu ştie exact unde şi nici nu are un număr de telefon de-al lui, însă n-ar trebui să-ţi fie greu să îl găseşti. Şi-a mai amintit de încă două persoane de care uitasem complet: Camilla Svensson şi Micke Andersson. A, iar numele de familie al lui Jenny era Eklund.
Luke îi mulţumi Annei şi se întoarse spre Diana.
— Am obţinut un nume care nu cred să fie foarte comun: Âke Fleming. Se pare că ar locui în ţinutul Skâne.
— Fleming, repetă Diana. Dacă nu mă înşel, cred că e un nume nobiliar. N- ar trebui să fie prea greu să dăm de el.
Diana dădu o căutare pe Facebook după numele Âke Fleming. Luke se duse la recepţie să întrebe dacă aveau cumva disponibilă o cameră de o persoană. Avu noroc şi făcu o rezervare pentru o noapte. Când reveni, Diana îi spuse:

— E prea târziu, Luke.

Luke văzu că Diana găsise pagina de Facebook a lui Âke Fleming, iar primul lucru care apărea la actualizări era un necrolog pe care cineva pe nume Eva Fleming îl fotografiase din cotidianul Skånska Dagbladet. Âke Fleming murise pe 15 mai, cu o lună şi jumătate înaintea lui Viktor şi Agnes. Diana derulă mai jos. Multă lume postase comentarii pe pagina lui: erau poze cu persoane care aprinseseră lampioane, iar cineva donase bani serviciului de salvare maritimă din Âhus, în cadrul căruia activase Âke Fleming.

— Putem vedea dacă printre prietenii săi de pe Facebook se numără cumva şi cineva de pe listă? întrebă Luke.

— Văd că are trei sute şi ceva, zise Diana. Nu pot da căutare automată, va trebui să parcurgem întreaga sa listă de prieteni.

Pe când Diana se uita în lista de prieteni, telefonul lui Luke sună iar. Era Jonna. Se ridică şi se duse lângă celelalte calculatoare din hol.

— Eşti treaz? întrebă Jonna. Unde eşti?

— în holul unui hotel, vorbesc cu fiica Măriei Palm, răspunse el. Ştiu că nu-ţi convine, însă ştie nişte lucruri care merită aflate.

— Eşti absolut imposibil, zise Jonna. Nu ne înţeleseserăm să te laşi păgubaş şi să ne laşi pe noi să ne facem treaba?

— Jonna, nu înţelegi că mai sunt alţi cinci oameni pe listă care s-ar putea să fie în mare pericol?! spuse Luke. Trebuie să luăm acum măsuri. Nu poţi să îţi calci puţin pe orgoliu şi să încerci să vezi că pot realmente să contribui şi eu la anchetă?

— Ce informaţii ştie? întrebă Jonna.

— Tocmai a mai găsit pe cineva, răspunse Luke. Âke Fleming. A murit pe 15 mai. Necrologul a fost postat pe pagina sa de Facebook.

— Deci a murit cu şase săptămâni înaintea lui Viktor şi Agnes.

— Riscăm ca ucigaşul să parcurgă întreaga listă, zise Luke.
— Şi eu am făcut nişte căutări pe Facebook, spuse Jonna. Cred că am găsit pe cineva care s-ar putea să mai fie în viaţă. L-am găsit prin intermediul paginii lui Viktor. Era prieten cu cineva pe nume Peter Ek, din Malmö. Probabil e acelaşi Peter de pe lista ta. Şi Max Billing îl avea în lista de prieteni. Peter Ek nu pare să fie foarte activ pe Facebook. Ultima actualizare a statutului său a fost în luna martie.
Luke nu spuse nimic câteva clipe. Oare de ce nu-i trecuse şi lui prin cap să folosească Facebook de la bun început? Avea cont, dar nu-l folosea.
— Sunt în faţa calculatorului acum, zise el. Mă conectez şi mă uit.
Porni calculatorul şi intră pe pagina de Facebook a lui Viktor, unde văzu instantaneu o poză mare cu Viktor care zâmbea larg şi o ţinea pe Agnes în braţe, iar dedesubt erau nenumărate mesaje de la prietenii lui Viktor, care îşi exprimau durerea resimţită la moartea celor doi. Trebui să se abţină şi să-şi continue căutările. Dădu clic pe lista mare de prieteni ai lui Viktor şi rulă până ce dădu de Peter Ek.
— Gata, l-am găsit, îi zise Jonnei. El trebuie să fie. Dar pare mai în vârstă decât Viktor. Cum putem da de el?
— Văd patru bărbaţi în Malmö cu acest nume, zise ea. Am verificat pe Eniro. îi sun mâine, e prea târziu acum. Viktor era popular, continuă Jonna. Avea peste o mie de prieteni pe Facebook. E foarte probabil să-i găsim şi pe ceilalţi de pe listă tot aici, dar trebuie să plec acasă acum. Reluăm mâine.
— Ce-a zis Loman când i-ai spus ce s-a întâmplat? întrebă Luke.

— Mai mult părea iritat de faptul că încă anchetezi treaba pe cont propriu, răspunse ea. O să te sune el. Adună o echipă care să desfăşoare ancheta; m- a întrebat dacă sunt interesată să fac parte din ea şi i-am zis că sunt.

32.

Adoua zi, telefonul sună la opt dimineaţa. Căzuse într-un somn adânc şi fără vise, însă ziua se făcuse simţită brusc. Luke uitase să-şi dea telefonul pe mut.

— Eşti tot la Stockholm?

Era Loman. Luke se ridică în capul oaselor şi-şi drese glasul.

— Te-am trezit? întrebă Loman.

— Da, răspunse Luke. Am stat până târziu azi-noapte.

Se aplecă în faţă, deschise mica uşă a minibarului, scoase o sticlă de apă şi luă o gură.

— Să revin mai târziu?

— Nu, e în regulă, răspunse Luke.

— Un coleg de la Poliţia Locală Stockholm m-a sunat chiar în dimineaţa aceasta. Presupun că ştii de ce.

— Dacă-l cheamă Hâkan Jonsson, da, ştiu, răspunse Luke.

— Corect. Toată treaba e a naibii de încurcată, zise el scoţând un oftat pronunţat. Am mai găsit ieri unul în Olofstrom. îl cheamă Max Billing. Deci avem trei morţi. Plus fiica lui Spandel. Toţi au murit în acelaşi mod.

Luke realiză că Jonna încă nu vorbise cu Loman.

— Patru, completă.

— Poftim?
— Cel puţin patru decese. Mai este şi Âke Fleming din Kristianstad. Şi el figurează pe lista de care presupun că ţi-a zis colegul tău, însă apare cu numele Âke Hansson. Şi el a făcut parte din aceeaşi grupare scientologică din Karlskrona, în cadrul căreia Viktor şi Maria Palm au fost de asemenea membri în anii '90. Şi-a schimbat numele câţiva ani mai târziu. A murit pe 15 mai. Pun pariu că a fost găsit spânzurat, că lângă el era acelaşi bilet de adio şi că se auzea piesa „Tema Navei-Mamă” de Chick Corea când a fost găsit. S-ar putea să merite să verifici prezenţa acestor elemente la locul crimei.
Luke îl auzi pe Anders Loman cum notează toate acestea.
— Cum ai dat de el?
— Pe Facebook.
— De unde ştii că a făcut şi el parte din acelaşi grup în anii '90?
Luke cugetă puţin. Nu ştia dacă voia cu adevărat să îi dea lui Loman informaţii suplimentare.
în mod clar, Anders era de părere că răspunsul lui Luke întârzia cam mult.
— Luke, sunt persoana responsabilă de această anchetă şi...
— Ah? Acum vorbim de o anchetă? răspunse Luke. Ce fel de anchetă?
— .. .mă aştept să cooperezi cu organele poliţieneşti. Dacă deţii informaţii care ne-ar putea fi de ajutor, cel mai bine ar fi să ni le comunici. Şi aş aprecia de asemenea dacă te-ai abţine din a face pe deşteptul.
— Deci te-ai răzgândit acum? întrebă Luke. Eşti şi tu de acord că Viktor a fost ucis?

— Nu exclud nicio posibilitate în acest moment, răspunse Anders Loman. Având în vedere cum a evoluat situaţia, s-ar putea dovedi că teoria ta a fost

corectă.
Luke realiză că asta s-ar putea să fie remarca cea mai apropiată de o oarecare consimţire pe care avea să o primească din partea lui Anders Loman. îi descrise întâlnirea cu fostul coleg al lui Viktor, vizita la Anna Adams şi lista cu numele unora dintre membri.
— Am primit numele de pe listă de la Jonna Gustafson, zise Anders după ce Luke îi relată toate acestea. N-am avut încă ocazia să întreprindem cercetări să dăm şi de restul celor de pe listă. Până acum am fost singurul care s-a ocupat de cazul acesta, însă voi chema astăzi întăriri. Am vrea să ne întâlnim cât de curând ca să ne comunici toate informaţiile pe care le cunoşti. Cât de repede poţi ajunge înapoi la Karlskrona?
Luke dădu repede o căutare pe Internet şi găsi un zbor.
— Dacă sunt locuri libere în avionul de la ora 11 al companiei Blekingeflyg, pot ajunge la biroul tău până la unu.
— Bun. Le spun şi celorlalţi, ca să fie de faţă, spuse Anders şi încheie apelul.
Luke îşi rezervă locul online, sună la recepţie şi ceru un taxi care să ajungă rapid la hotel. îşi strânse lucrurile în grabă şi fugi pe scări spre maşina care îl aştepta în faţă.
La ora unu fix Luke intră în secţia de Poliţie din Karlskrona. Jonna veni să îl preia de la recepţie. Avea părul prins într-un coc la ceafa, iar asta o întinerea. Arăta tânără şi imposibil de frumoasă. Luke estimă că avea cam treizeci şi cinci de ani. Era îndeajuns de matură ca să fi avut experienţe de viaţă majore, însă suficient de tânără încât să aibă acea curiozitate cu privire la viaţă. Stătea rezemată de birou şi îl privi altfel faţă de sâmbătă, când se aflaseră în sala de interogatoriu.

Luke se împiedică şi dădu impresia că era să cadă. Jonna fugi repede spre el şi îl prinse de braţ.

— Ce ai păţit? întrebă ea.
— Nu ştiu. Te-am văzut şi mi s-au tăiat deodată genunchii, zise el.
Adevărul e că, la vederea zâmbetului ei, chiar i se înmuiau genunchii.
Jonna îi dădu drumul şi făcu un pas în spate.
— M-ai luat prin surprindere, îi zise. Eşti un adevărat glumeţ. Nu mă aşteptam la asta. Hai, continuă ea, pornind spre uşa de lângă recepţie. Mergem sus, în sălişoara noastră de conferinţe. Anders şi Mattias ne aşteaptă.
— Stai şi tu cu noi? întrebă Luke.
— Da, fac parte din grupul care va lucra la acest caz, spuse ea, pe când urcau scările.
Ajunşi la etajul doi, merseră în tăcere pe holul lung. Jonna bătu tare la uşa sălii de conferinţe şi intră înaintea lui Luke. Anders Loman stătea la masă, alături de un tânăr tuns milităreşte, îmbrăcat cu blugi şi tricou, aşezat în faţa unui laptop. Se prezentă drept Mattias Palander. Pe masă se mai aflau un termos, patru căni, câţiva biscuiţi şi şerveţele.
— Mattias şi Jonna, pe care o cunoşti deja, fac parte din această echipă de anchetă încropită pe repede înainte, zise Loman.
Se ridică, luă termosul şi începu să toarne cafea în căni.
— Obiectivul întrevederii de azi este ca tu să ne furnizezi toate informaţiile pe care le-ai adunat în decursul propriei anchete separate, Luke. Sper că asta nu va fi o problemă?
Luke clătină din cap.

— Absolut nicio problemă, zise el. Mă bucur că ai ajuns în sfârşit la concluzia că avem de-a face cu un criminal.

— Da. Ei bine, nu cred că ar trebui să punem căpăstrul la coada calului, răspunse Anders. Trebuie să ne rezumăm la fapte concrete. Ceea ce ştim în prezent este că mai mulţi oameni despre care se crede că ar avea legături au fost găsiţi fără viaţă şi că se pare că ar fi murit în aceleaşi circumstanţe. Că i-a ucis aceeaşi persoană sau că şi-au luat ei viaţa, asta pur şi simplu nu putem şti la acest moment.
Luke se holbă la el.
— Vrei să zici că încă eşti de părere că toţi patru s-au sinucis?
— Şapte. Avem şapte persoane decedate până acum, în afară de Agnes Spandel, zise Anders. Cu ajutorul Jonnei, Mattias i-a depistat astăzi şi pe Peter, Fredrik şi Camilla Ek. Mattias, ne poţi spune mai multe?
— Desigur. N-a fost greu să dau de ei. Cu toţii aveau conturi de Facebook şi erau prieteni, iar toţi trei erau în lista de prieteni a lui Viktor Spandel şi Max Billing. Peter Ek, în vârstă de patruzeci şi şapte de ani, era necăsătorit şi locuia la Malmö, într-un apartament din zona Möllevangstorget. Un vecin l-a găsit spânzurat de uşa de la dormitor pe 12 iunie. Muzica era pornită, însă n-am reuşit deocamdată să aflăm dacă era vorba de aceeaşi piesă ca în cazul lui Viktor, Max şi Măriei Palm. Oricum, în apartament a fost găsit acelaşi bilet de adio. Fratele lui, Fredrik Ek, cu cinci ani mai mare decât Peter, împreună cu soţia sa, Camilla, locuiau la casă într-o zonă rezidenţială din Växjo. Unul dintre copiii lor adulţi i-a găsit pe 13 mai. Aceleaşi elemente prezente la locul faptei, însă de această dată s-a găsit un singur bilet de adio. Şi...
Mattias se opri şi răsfoi paginile din carnet.
— ... se pare că toţi trei încă activau în cadrul Bisericii Scientologice. Plus Åke Fleming. N-am reuşit încă să dau de trei persoane de pe listă: George Knightly, Jenny Eklund şi Mikael Andersson.

Ridică privirea spre Luke.

— Şapte persoane decedate în acelaşi mod şi tu tot crezi că s-au sinucis? Toţi şapte?! Cred că glumeşti.
Luke se uită la Anders Loman de parcă spera cu adevărat că va recunoaşte că glumeşte.
Anders se aplecă în faţă şi-i aruncă lui Luke o privire serioasă.
— Singurul lucru pe care-l ştim este faptul că tu susţii că aceşti oameni au făcut parte dintr-un cult din Karlskrona acum douăzeci de ani. Iar dacă e adevărat, ipoteza sinuciderii nu este o explicaţie complet absurdă. Nu e ceva ieşit din comun pentru acest cult. Şi eu am făcut nişte investigaţii. Ai fi surprins câte sinucideri au fost înregistrate în cazul scientologilor în decursul ultimilor ani. Majoritatea s-au petrecut în Statele Unite, însă avem cazuri şi în Suedia.
Luke îl privi cu suspiciune. Anders continuă:
— Ce înseamnă renaştere? Reîncarnare?
— Unde baţi cu asta? întrebă Luke.
— Dacă ai crede în renaştere, ţi-ar fi teamă de moarte? Luke nu zise nimic.

— Nu, nu te-ai teme, răspunse Anders la propria întrebare. Avem multe exemple de culte conduse de tot felul de dementi, care au apelat la sinuciderea colectivă. în 1997, treizeci şi nouă de membri ai unui cult numit „Poarta Raiului" s-au sinucis în California, căci credeau că o cometă urma să distrugă Pământul. Au băut cu toţii fenobarbital, acelaşi medicament pe care l-a luat şi fiica lui Viktor. A, şi mai e şi secta din jungla sud-americană condusă de Jim Jones. Acolo, părinţii şi-au forţat propriii copii să bea otrava, după care au luat-o şi ei. Au murit peste nouă sute de oameni. Mai sunt şi alte astfel de exemple, de pildă teroriştii sinucigaşi musulmani...

— Gata, am înţeles, interveni Luke. Vrei să spui că Viktor şi ceilalţi şase s- au sinucis cu toţii colectiv, de la distanţă? Şi nu vorbim aici de o acţiune simultană; au trecut câteva săptămâni între morţile lor. Viktor, Max şi Maria Palm nici măcar nu mai făceau parte din cult. Scuze, dar tot nu-mi vine să cred că iei în serios această teorie.
Luke se uită la Jonna, căutând sprijin din partea ei. Aceasta se uită la el, dar nu spuse nimic.
— Calmează-te, zise Anders. Spun doar că nu putem exclude această posibilitate. Dar hai să trecem la alt subiect. Am vrut să avem această întrevedere ca să discutăm cu tine despre ceea ce se petrece. Vrem să aflăm mai multe informaţii. Vreau ca Mattias să poată demara cât mai repede ancheta legăturii dintre aceşti oameni, ca să vedem dacă se mulează pe teoria ta.
— Cred că mai degrabă vă axaţi pe găsirea celor trei persoane rămase pe listă, nu? întrebă Luke. Există posibilitatea să fie încă în viaţă. însă chiar de-ar fi aşa, probabil că nu vor supravieţui mult.
Anders Loman explodă deodată.
— Nu ne dă nouă ordine un fost gangster mafiot!
Se ridică atât de brusc, încât scaunul căzu pe spate, iar cana de cafea se vărsă. Cafeaua neagră formă o băltoacă micuţă pe masă.
— Cine te crezi?! Nu vii tu aici să ne spui cum să ne facem treaba! Să fiu al dracului dacă-ţi permit aşa ceva!
Se ridică şi îşi îndreptă degetul lung şi îngust spre Luke. Ochii săi albaştri erau holbaţi, un contrast cu faţa lui tăbăcită. Mattias Palander se grăbi să şteargă balta de cafea. Atât Luke, cât şi Jonna se holbau miraţi la Anders Loman. Linişte mormântală în încăpere. Anders Loman îi aruncă Jonnei o privire aspră.

— Preia tu. îmi dai raportul luni dimineaţă la opt. Mă aştept să lucraţi amândoi la asta în weekend.

Se îndreptă spre uşă cu paşi repezi, după care se opri şi arătă iar înspre Luke.
— Iar tu sistează anchetele pe cont propriu. De aici înainte preluăm noi frâiele.
Le întoarse spatele şi ieşi izbind uşa.
— La dracu', zise Mattias. Nu-i e bine. Jonna îi aruncă o privire întrebătoare lui Luke.
— Ce-a vrut să spună cu „fost gangster mafiot”? Luke îşi drese glasul.
— Se pare că s-a interesat despre trecutul meu, zise el. în tinereţe, timp de câţiva ani, am fost implicat în mafia israeliană din New York.
— Poftim?! Cum aşa?
— Făceam parte din echipa de securitate a fostului lor şef, Johnny Attias, spuse Luke. Aveam nevoie de un serviciu, şi slujba asta era a naibii de bine plătită.
Atât Jonna, cât şi Mattias îl ascultau în tăcere, aşteptând mai multe detalii.
— A trecut mult timp de atunci, completă Luke. Nu-s mândru de asta, dar trecutul e trecut şi treaba e încheiată. Nu sunt suspectat de nimic. Sunt complet „curat”, precum zăpada proaspăt aşternută. Mă întreb totuşi cum a obţinut Anders informaţiile astea.
— Mi-a spus că ţi-a verificat cazierul, zise Mattias. Are legături pe la FBI, de când a participat la instructajul din SUA acum douăzeci de ani. Susţine că Biroul are multe informaţii despre tine.

— Am depus mărturie în instanţă în schimbul libertăţii mele, spuse Luke. De asemenea, am solicitat să fiu înscris în programul de protecţie a

martorilor în altă ţară. Procurorul a fost de acord ca informaţiile să fie secretizate timp de trei decenii, dat fiind faptul că unora nu le-a căzut prea bine cooperarea mea cu poliţia. Văd însă că ştampila aia secretă n-a prea servit la nimic.

Karlskrona, 20 august 1993

Femeia care stătea în faţa lui Jenny avea undeva pe la vreo treizeci de ani. Ingela era din Malmö, era scundă, avea sâni mari, haine de prost-gust şi părea prietenoasă. Se număra printre participanţii la un curs special, desfaşurat pe parcursul unui weekend pe tema auditului, pregătit de mişcare şi dedicat celor care urmaseră recent cursul de comunicare. Unsprezece persoane se arătaseră foarte dornice să participe, iar Jenny se număra printre membrii care lucrau la acest curs pe timp de weekend. Era plăcut să mai ia o pauză de la săpăturile şi construcţiile de la Trummenäs. Se ocupau de asta de la începutul lui mai, deci se făceau aproape trei luni de când construiau o casă nouă şi ajutau la săpături. De această dată, lucrau la casa lui Peter. Acesta obţinuse o parcelă de închiriat şi achiziţionase o cabană prefabricată de la Västkuststuga, pe care vânzătorul îi promisese că i-o va livra întreagă, însă treburile s-au dovedit puţin mai complicate de- atât. Mai erau multe de făcut odată ce terminau de construit casa.

Persoana responsabilă de săpăturile pentru a da de navă era Âke. Acesta avea diplomă de inginer şi era singurul din grup cu formare tehnică. Cumpăraseră un excavator vechi la mâna a doua, pe care dăduseră 13 000 de krona, iar Âke îl opera şi săpa o groapă imensă în pământul de lângă casa lui George şi a Măriei. Jenny şi ceilalţi foloseau roabe pentru a căra de acolo pământul şi pietrişul. Toţi cei din grup trebuiau să lucreze pe timpul zilei ca să câştige suficienţi bani să-şi acopere costurile de audit, însă nu doar pe ale lor, ci şi o parte din cele ale lui George. Unii vindeau ziare dis- de-dimineaţă, alţii le predau suedeza refugiaţilor, iar cineva vindea prăjituri. Construcţiile şi săpăturile aveau loc preponderent în weekend. Dat

fiind faptul că excavatorul făcea o hărmălaie de nedescris, le spuseseră vecinilor că pe terenul deţinut de George şi de Maria se construia o piscină.
Lucrau în ture; o dată la două săptămâni, un grup lucra la promontoriu, iar restul se ocupau de activităţile din centrul oraşului. în weekendul acesta, grupul lui Jenny era detaşat în oraş şi se ocupa de cursul de Dianetică. Obiectivul era să ademenească persoane curioase să afle despre audit să achiziţioneze cursul cel mare. înainte de a veni acolo, cu toţii trebuiau să citească volumul semnat de L. Ron Hubbard, intitulat Dianetica: Ştiinţa modernă a sănătăţii mentale, iar dimineaţa trebuia să facă diverse exerciţii. Acum venise vremea să-şi valorifice cunoştinţele în decursul unor şedinţe scurte de audit. Pentru că aveau un număr impar de cursanţi, Jenny trebuise să se ofere să fie partenera de terapie a Ingelei.
îi venea însă cam greu să se concentreze. Se tot gândea la Âsa, sora lui Daniel, şi era tare îngrijorată în privinţa ei. Cu două luni în urmă, aceasta intrase iar într-o stare profund depresivă. Peter explicase că beneficiase de mai multe şedinţe de audit şi că rămăsese blocată într-o engramă. Preluase el într-un final conducerea de la Mikael, care nu reuşise să o îndrume pe Âsa să depăşească aceste obstacole. Nu dăduse mai multe detalii, ci doar îl asigurase pe Daniel că totul avea să se rezolve. Dacă Peter nu reuşea să îndrepte situaţia, urma să se asigure că se implică George şi remediază treaba. George se număra printre cei mai buni auditori din lume, potrivit spuselor lui Peter. Dacă era cineva capabil să rezolve problema, el era.
Âsa se închisese în sine şi mai mult şi devenise tăcută. Era deprimată. în cele din urmă, George intervenise şi trecuse deja o săptămână de când desfăşură şedinţe intensive, însă starea Âsei nu se îmbunătăţea deloc. Daniel era foarte îngrijorat. în acea zi, Âsa nu se prezentase la centru pentru audit şi nu răspundea la telefon. Daniel se dusese la apartamentul ei, căci avea cheie, dar nu o găsise nici acolo.
— Alooo? Femeia care stătea în faţa lui Jenny se aplecă şi se uita la ea încurajator.

— A, scuze, eram cufundată în gânduri. Care era întrebarea?

— Ne ocupăm de pierdere. Imaginează-ţi o perioadă când ai pierdut ceva sau pe cineva.
— Ah, da! se gândi Jenny.
Fuseseră instruiţi să nu abordeze subiecte serioase sau profunde. Exerciţiul era menit să le arate participanţilor cum era să iei parte la o astfel de şedinţă.
— Săptămâna trecută mi-am pierdut portofelul pe când alimentam maşina la benzinărie, zise Jenny. L-am pus pe capotă şi am uitat de el când am demarat. Odată ce-am realizat ce făcusem, m-am întors, dar nu l-am mai găsit.
— Bun. Acum e rândul tău să mă ghidezi pe mine, spuse Ingela. Jenny îşi scoase suportul de curs şi verifică.
— în regulă. Hai să ne ocupăm de dureri de cap. Gândeşte-te la o situaţie când te-a durut capul.
Ingela se gândi câteva clipe.
— Azi-noapte, spuse. M-am trezit pentru că iubitul meu sforăia, iar asta mă excită într-atât de tare, încât trebuie să mă masturbez, şi nu mă pot opri până ce nu se opreşte el din sforăit. A sforăit toată noaptea. Spre dimineaţă aveam o migrenă-monstru. Mereu mă apucă durerea de cap când fac asta atâtea ore.
Se opri şi se uită la Jenny, care se străduia să se abţină şi să-şi menţină expresia neutră a auditorului. Femeia se aplecă spre ea.
— E o mare corvoadă, îi spuse. Sforăie în fiecare noapte.
— în regulă. îmi poţi da mai multe detalii despre eveniment? întrebă Jenny.

înainte ca Ingela să înceapă descrierea, se auzi o bătaie la uşă. Era Peter, cel care conducea cursurile din acel weekend.

— Jenny, scuză, te rog, deranjul, însă am nevoie de tine. E vorba de Âsa...
Jenny înţelese că trebuie să fi fost ceva grav; altfel Peter n-ar fi întrerupt niciodată o şedinţă de audit. Se ridică imediat şi ieşi. Daniel era la recepţie şi era palid la faţă. Tocmai îşi punea haina.

— Âsa a fost implicată într-un accident rutier, îi spuse el. Se pare că e întreagă, dar un martor a văzut-o cum s-a dat jos din maşină şi a început să se dezbrace. Complet. Câţiva oameni au avut grijă de ea şi au sunat la poliţie. Acum e internată la secţia de Psihiatrie. Trebuie să merg acolo. Acum.

Bucătăria rustică şi decorată în culori vii din apartamentul aflat pe strada Alamedan nr. 25 parcă era o carceră întunecată cu arome de mâncare thailandeză. Tăcerea era întreruptă doar de sunetul metalic al tacâmurilor care se atingeau de farfurii. Era sâmbătă seara, a doua zi după întâlnirea cu Luke de la secţie.
Copiii îşi devoraseră deja cina aşa cum le era obiceiul, după care se ridicaseră de la masă, iar acum era o linişte mormântală. Jonna îşi dădu seama că asta îi caracteriza aproape toată căsnicia cu David. în primii trei ani fusese acelaşi bărbat cu care se măritase: îndrăgostit, atent, creativ şi deschis. Era inteligent şi priceput la ceea ce făcea. Câştiga bine. însă în perioada când a murit fratele său, iar el a fost promovat la serviciu pe un post de conducere în cadrul companiei farmaceutice de la Copenhaga, s-a produs un declic. Treptat, a dispărut mental din viaţa ei, s-a interiorizat. Aşa era de şase ani încoace. La început, încercase să discute cu el despre asta, dar nu ajunsese nicăieri. El nu era de părere că se schimbase şi nu făcea decât să se enerveze ori de câte ori aducea ea vorba despre asta. Când s-au născut copiii, parcă revenise la cum era odinioară şi crezuse că-l recăpătase. însă fericirea fusese de scurtă durată; se retrăsese iarăşi în cochilia lui.

David nu venise acasă vineri seară, aşa cum promisese. Sunase să spună că urma să se ducă la un bar cu un client important şi că va veni acasă dis-de- dimineaţă a doua zi. Ajunsese cu trenul sâmbătă, după prânz. Era nervos, mahmur şi nu avea portofelul la el, spunând că îl pierduse noaptea trecută. Se dusese repede în dormitor să se culce. Jonna fusese nevoită să-i ducă pe copii la locul dejoacă din Parcul Amiralilor timp de câteva ore. David era sensibil la zgomote şi s-ar fi înfuriat dacă l-ar fi trezit. Când pregătise cina, încercase să fie cât mai silenţios.

Acum mâncau cina de sâmbătă seară împreună. Niciunul nu spunea nici pâs. Jonna încercă să iniţieze conversaţia: îl întrebă dacă se simţise bine seara trecută, alături de clientul său. David se mulţumi doar să ridice din umeri fără a o privi şi continuă să mănânce. Jonna îi povesti apoi despre ancheta morţii lui Viktor Spandel şi a fiicei sale, precum şi teoria uciderii celor doi, care se vehicula. Asta îi suscită interesul, aşa că îi puse câteva întrebări. După o vreme, se făcu iar linişte. Când termină de mâncat, David îşi puse tacâmurile pe farfurie, se lăsă pe spate şi îşi duse mâinile la ceafa.

— în trei săptămâni vin prietenii mei de la serviciu de la Copenhaga, cu ocazia petrecerii noastre anuale de vară. Ţi-am zis, nu?

— Nu, dar sună super! spuse Jonna.

Chiar vorbea serios. îi plăceau mai mulţi colegi de-ai lui – toţi tipii pe care-i cunoscuse la petrecerile de vară. Uneori petreceau timp cu unii dintre ei şi împreună cu întreaga familie. Când se întâlneau doar băieţii, deveneau iar adolescenţi şi scorneau cele mai nebuneşti chestii. Jonna chicoti.

— Sper că nu vă îmbrăcaţi iar în Moş Crăciuni să vă duceţi goi-puşcă la plaja de nudişti...

Două veri la rând, după ce dăduseră gata câteva lăzi de bere, se îmbrăcaseră în Moş Crăciun, şi la amiază vâsliseră spre plaja de nudişti, unde se dăduseră în stambă, făcând un număr avansat de striptease. Asta chiar în faţa multor nudişti furioşi, care veniseră doar să se bronzeze. A doua oară cineva chemase Poliţia, iar Jonna fusese nevoită să încerce din greu să îl convingă pe colegul său că era doar o farsă copilărească.

— Rareori facem aceeaşi schemă de trei ori, îi răspunse David. Suntem mai creativi de-atât.

Jonna se gândi la toate momentele din trecut când lucrurile luaseră o întorsătură exagerată. Băieţii petreceau tare, iar când erau beţi se provocau unii pe alţii şi se luau la întrecere. Astfel se ajungea la bătăi scăpate de sub control cu alţi clienţi din bar, care reacţionau la provocările grupului. însă îşi amintea şi zilele de după petreceri. Acelea erau momentele când aveau

discuţii plăcute, când cântau cu toţii şi se luau la întrecere în spiritul distracţiei. Erau momentele când râdeau copios. Acest grup de prieteni avea un simţ incredibil al umorului şi o căldură molipsitoare. De regulă, Jonna era cea care se ocupa de cazarea lor, de mese – toate chestiunile practice. îi făcea plăcere, deşi era mult de muncă.

— Va fi foarte distractiv să ne revedem, zise ea, luând o gură generoasă de orez cu sos thailandez. Să discutăm într-o zi despre planurile legate de mâncare şi de activităţi?

— Ia stai aşa, spuse David. Am zis prietenii mei de la serviciu. Vreau ca de data asta tu şi copiii să staţi undeva în oraş. Mă ocup eu de aranjamente.

Jonna se holbă la el. David îi întoarse privirea, fără a schiţa vreo expresie.

— Ce vrei să spui? îl întrebă. Mereu am fost şi eu de faţă.

— Da, dar ultimele dăţi m-ai făcut de râs ceva de speriat, îi spuse. Asta deşi te-am rugat să nu te bagi în seamă vara trecută, dar tu ai dat din gură cum faci mereu, zise David. Nu-mi place asta. Aşa e cel mai bine. Astfel, nu va mai trebui să te ocupi de toate aspectele organizatorice, iar tu şi copiii veţi putea face ceva distractiv.

L-am făcut de râs.

Jonnei nu-i venea să creadă. îi interzicea să-i vadă pe prietenii lui pentru că ea era cea care îl făcea de râs. Strânse din dinţi. Ce răutăcios era! Nici nu ştia ce să zică ori dacă ar trebui să zică ceva. N-avea energia necesară pentru un conflict. Se ridică, îşi luă farfuria şi începu să strângă masa.

Deja îl extirpase practic din viaţa ei şi se concentra doar să se simtă bine cu Astrid şi Simon în restul săptămânii. Pur şi simplu încerca să supravieţuiască în weekend. Se hotărâse să strângă din dinţi şi să suporte; chiar nu voia ca fiul şi fiica ei să aibă părinţii divorţaţi, ca mulţi dintre copiii prietenilor de familie. Era gata să renunţe la o părticică din ea însăşi doar ca să aibă ei o copilărie frumoasă.

Puse farfuriile şi paharele pe blatul de la bucătărie, se duse în dormitor şi închise uşa. îl auzi cum strânge prin bucătărie, după care se duce la dulapul din faţa dormitorului, unde îşi ţineau hainele de sport. După câteva minute, se închise uşa de la intrare. Ieşise la alergat, aşa cum făcea de regulă când se refacea după o beţie. Astrid şi Simon se jucau în camera lor, iar Jonna se ridică să se ducă înapoi în bucătărie. Nu-şi putea scoate din cap ce-i zisese.
La dracu ce nenorocit, îşi zise în sinea ei. Pe drum spre bucătărie auzi telefonul de pe peretele de lângă frigider. Se duse să răspundă. Vocea unei femei. Avea accent britanic şi ceru să discute cu David.
— Nu e acasă, răspunse Jonna în engleză. Cine sunteţi? Tăcere câteva clipe.
— Spuneţi-i că sunt tipa de azi-noapte, zise vocea. Şi-a lăsat portofelul aici.
— Unde? întrebă Jonna.
Niciun răspuns. Femeia închisese. Jonna verifică repede numărul şi-l notă pe o bucată de hârtie. îşi luă calculatorul, intră pe Eniro şi găsi un link către site-ul omolog danez cu numere de telefon şi adrese. Introduse rapid numărul, iar rezultatul apăru instantaneu. Numărul era asociat cu un loc numit „Romantica”. Inima începu să-i bată mai tare. Accesă site-ul şi, treptat, se deschise o pagină cu o paletă de culori roşu-negru, cu fotografia unei femei cu ciorapi-plasă şi tanga, care se uita înspre obiectiv cu o privire seducătoare. Jonna dădu clic pe secţiunea „Fetele” din meniu şi îi apăru o pagină cu peste douăsprezece femei.
David îşi lăsase portofelul la un bordel.
După douăzeci de minute, auzi uşa de la intrare deschizându-se. Ieşi pe hol repede. David era transpirat şi roşu de la efort.

— Ţi-au găsit portofelul, zise Jonna. E la un bordel din Copenhaga. Curva căreia i-ai tras-o a sunat cu puţin timp în urmă.

David ridică privirea şi se uită la ea. Pentru prima oară, părea nesigur.
— David, mare porc mai eşti.
încă nu zicea nimic, ci doar stătea aşa, transpirat, cu o expresie idioată pe faţă.
— Nu-i nevoie să zici nimic, spuse Jonna. Nici nu vreau să te aud. Presupun că te ocupi tu de copii în seara asta, că eu n-am să fiu acasă.

înainte ca David să reacţioneze, Jonna ieşi din apartament trântind uşa în urma ei.

Timpul se oprise în loc. Aerul din Parcul Amiralilor era nemişcat. Un pescăruş solitar zbura în cercuri deasupra frumosului turn cu ceas care veghea parcul de la înălţime.
Era sâmbătă seara, pe 12 iulie 2014. Tocmai trecuse de ora opt. Jonna stătea în maşină lângă parcul învăluit de aburul care se ridica înspre lumina serii. O ploaie mult aşteptată începuse pe la ora patru, însă acum cerul era iarăşi albastru. Jonna coborâse ambele geamuri. Aerul abunda de oxigen.
Femeia era cufundată în propriile gânduri. Ştia că ziua asta avea să vină. Dar acum, că venise în sfârşit, o luase pe nepregătite. Era ca acel sentiment când îţi moare un părinte în etate. Ştii că e inevitabil, dar e imposibil să te pregăteşti pe deplin pentru asta.
Decizia era ireversibilă. Totul se terminase acum şi se simţea liberă. Liberă, uşurată şi furioasă. Nenorocitul ăla şi-o trăsese cu tot felul de prostituate.

Stătu în maşină zece minute, apoi luă hotărârea. Se dădu jos, intră înapoi în clădire şi coborî la boxa în care ţineau o cantitate mică de vin. Luă un coş împletit şi puse înăuntru o sticlă de vin roşu şi un tirbuşon, un pahar vechi de vin şi o pătură jerpelită. îşi luă bicicleta şi o porni spre est, către unul dintre locurile sale preferate de pe insula Trosso, o mică zonă înverzită aflată undeva în partea superioară a străzii Bjorkholmen. întreaga zonă cuprindea lespezi de piatră, buruieni şi un pâlc de copaci. Dedesubt era un mic port, iar de cealaltă parte a golfului era portul de pescuit Salto. Jonna întinse pătura, desfăcu sticla şi-şi umplu paharul. Se ridică şi se uită înspre mare. Un nor imens şi întunecat de ploaie se instalase deasupra insulei Hasslo. Auzi muzică în surdină dinspre festivalul din Hasslo. Ştia că trebuia să cânte Ulf Lundell în acea seară, dar nu-şi dădea seama dacă muzica lui răzbătea aproape şapte kilometri până la ea, de cealaltă parte a golfului.

După ce dădu pe gât două pahare de vin, îşi scoase telefonul. David nu încercase să dea de ea. Căută numărul lui Luke în Contacte. Ştia că locuieşte pe Bjorkholmen.
Scrise: Ce faci? – Jonna
îi răspunse repede: Nimic special. Sunt acasă, mă relaxez. Eşti la serviciu?
Ea: Vrei un pahar de vin? Stau pe o pătură în zona înverzită de pe Bjorkholmen
După două minute, veni răspunsul: Vin acum
începea să se lase amurgul peste Bjorkholmen, când Jonna văzu o siluetă înaltă îmbrăcată în blugi şi un hanorac gri cu glugă cum se urcă peste stâncile care se iţeau din zona debarcaderului. Se ridică şi-i întinse paharul fără să scoată o vorbă. Acesta îl luă şi bău. Jonna făcu semn înspre mare.
— Ai mai văzut vreodată ceva atât de frumos?
Luke se întoarse şi clătină din cap. Stătură unul lângă altul în lumina serii şi se uitară la întinderea de ape, înconjuraţi fiind de mirosul stâncilor udate de ploaie şi încălzite de căldura emanată de soare peste zi; priviră cum apa se întinde dincolo de insula Salto, spre Hasslo, unde luminile stradale licăreau precum stelele de pe cerul întunecat. Norul de ploaie rămăsese deasupra insulei, aşa că peisajul astfel creat era fascinant. Jonna se aplecă, luă sticla de vin şi i-o întinse. Luke o luă, iar Jonna îl conduse spre o bancă ferită de blocurile din apropiere.
— Stai jos, îi zise, turnând vin în pahar. Luă o gură, apoi i-l întinse lui Luke.

— Noroc, zise.

— Noroc.
Luke închină paharul şi bău.
— în cinstea lui Darwin, spuse Jonna.
Luke aproape că se înecă, dar reuşi să înghită vinul fără să-l apuce tuşea. îi aruncă o privire întrebătoare.
— Mi-ai captat interesul, Luke Bergmann, zise ea, aşezându-se în poala lui.
Se aplecă şi-l sărută. Intens. El îi răspunse, dinţii li se ciocniră, iar limba ei se juca sălbatic cu a sa. Acel prim sărut fantastic. O gură nouă şi nefamiliară. Alt păr, alt gust, alt miros. Sărutul fu prelung şi intens.
Luke scăpă paharul lângă bancă. Sunetul de sticlă spartă o excită pe Jonna, care îi smulse hanoracul şi tricoul lui Luke de parcă luaseră foc. îi desfăcu pantalonii şi se aşeză deasupra lui. îşi scoase chiloţii şi îl aşteptă. Parcă era posedată. Luke stătea cu picioarele întinse pe bancă, trăgând aer în piept prin părul Jonnei, în timp ce trupul ei se dezlănţuia pe al său. Experienţa a fost zguduitoare şi profundă. Făcuse sex de multe ori la viaţa ei, dar nu fusese niciodată aşa.
După, au stat amândoi încolăciţi mult timp. Jonna rămase cu picioarele în jurul şoldurilor lui Luke, ţinându-l strâns.

— Doamne, câtă nevoie aveam de asta, îi şopti ea la ureche. Mulţumesc.

36.

Luke adora liniştea aceasta din Karlskrona... Tocmai cobora spre debarcaderul de pe Bjorkholmen după întâlnirea cu Jonna. Deşi era sâmbătă seara, singurele sunete care se auzeau mai clar erau ţipetele surde ale pescăruşilor. Din depărtare răzbăteau tobele bas de pe Hasslo, pe care mai degrabă le simţea decât le auzea. Merse cu grijă pe cărăruia îngustă prin întuneric.

Nu avea stare.

Totodată, era confuz din cauza intensităţii şi avidităţii Jonnei, care o cuprinseseră brusc. Nu avusese nicio şansă să-i reziste. Ştia ce voia, iar lui îi plăcea asta la nebunie. Avea ceva irezistibil de independent. Observase asta din prima clipă când o cunoscuse, pe casa scării, în blocul lui Victor. După, stătuseră aşa, îmbrăţişaţi, fără să spună nimic. Apoi se ridicase şi îşi strânsese pătura, coşul şi sticla de vin. Luke adunase cioburile de la paharul spart. îl sărutase afectuos, se urcase pe bicicletă şi plecase.

Se opri, stând nemişcat şi ascultând liniştea dimprejur. O rafală de vânt împrăştie în aer o miasmă ameţitoare de caprifoi. Parcă se simţea şi miros de flori de soc. Se gândi la cât de norocos era. Când se mutase într-un oraş din nordul îngheţat, cu şaptesprezece ani în urmă, la aproape şapte mii de kilometri depărtare de casă, se simţise aşa cum îşi închipuia că se simţiseră veteranii războiului din Vietnam când fuseseră trimişi acasă după luni întregi petrecute în toiul luptei.

Găsise aici pace şi linişte.

După douăzeci şi patru de ani trăiţi într-o stare perpetuă de război, venise acasă şi acum se putea odihni. Când era mic, părinţii lui se certau şi se băteau adesea violent, iar această situaţie continuase până când împlinise

zece ani, iar tatăl lui dispăruse din peisaj. Apoi fusese atras de banda „Rebelii Diavolului”, care era în război cu bandele rivale din Brooklyn. Poliţia din Williamsburg le sufla mereu în ceafa. Lucrurile nu se îmbunătăţiseră deloc odată ce ajunsese mâna dreaptă a lui Johnny Attias. Fusese nevoit să fie permanent în alertă ca să nu şi-o mierlească de la nimeni.

Mişcarea era cea mai bună prietenă a lui Luke. Dintr-o încăpere în alta, dintr-o clădire în alta, de pe o stradă pe alta, între cartiere, dintr-o nenorocire în alta. La Karlskrona îşi găsise pacea şi putuse sta în loc. Asta până acum două săptămâni.

Spera că nu va mai trebui să facă altceva ca să-l găsească pe ucigaşul lui Viktor şi al lui Agnes, acum că Poliţia avea să aloce mai multe resurse anchetei. Totuşi, nu era sigur. în plus, faptul că Anders Loman pusese mâna pe informaţiile despre viaţa lui din State îl cam neliniştea.

Aflat încă sub imperiul evenimentelor petrecute pe deal, Luke deschise portiţa ce dădea înspre mica lui curte. Două siluete apărură din întuneric, în lumina lămpilor stradale. Doi bărbaţi. Matahale. Unul era la fel de înalt ca Luke, celălalt era mai scund şi mai rotofei. Erau hotărâţi amândoi. Cel masiv purta o vestă de blugi ale cărei mâneci fuseseră rupte. Probabil ideea era să pară că mânecile nu-i puteau cuprinde muşchii masivi. Era enorm. Cel puţin mai scund avea o vestă neagră de piele, iar pe tâmplă avea tatuată o svastică. Era lat în umeri ca un sportiv din Germania de Est care participa la aruncarea discului, îmbuibat cu steroizi, o halcă de carne dură şi masivă, despre care aproape ai zice că e alcătuită din muşchi, însă nu e chiar aşa. Luke observă că aveau amândoi boxuri din metal în mâna dreaptă. Clar nu veniseră în scop de curtoazie.

Tipul mai scund avea o privire agitată şi nu putea sta locului. Capul tot îi era cuprins de nişte spasme involuntare; părea să fie drogat cu cine ştie ce.

— Trebuia să-mi fi dat un telefon, zise Luke. Aş fi venit acasă mai devreme ca să pun de-o cafeluţă. îmi place când vin prietenii pe la mine.

— Gura, i-o tăie tipul mai scund.

— Ascultă aici, grasule, spuse Luke. Păi, e frumos să vorbeşti aşa?! Nu-i politicos din partea oaspeţilor să-i vorbească astfel gazdei. Unde ţi-s cei şapte ani de-acasă?
— Nu ne plac străinii, zise cel înalt. Vrem să dispari.
Luke era cam la doi metri de ei. Ar fi preferat ca ăla masiv să fie pe partea lui stângă, întrucât pumnul drept ar fi avut o distanţă mai mare de parcurs, astfel că forţa loviturii ar fi fost mai puternică. însă n-avea nicio problemă în a-l rezolva pe cel scund mai întâi.
— Din păcate, voi sunteţi cei care o să dispară, zise Luke. Cel puţin din curtea asta.
Făcu un pas înspre tipul scund.
— Alo, grasu'. Ai o alegere de făcut.
— Cum adică? întrebă el. Era furios. Surprins.
— Tu alegi modalitatea.
— Ce?
— Văd că e un cuvânt mai greluţ pentru tine. Nu ştii suedeză? Până şi un străin ca mine ştie ce înseamnă „modalitate”.
Luke observă că grasul se pregătea să-l atace.
— Ia stai aşa, spuse Luke. îţi explic ce vreau să zic. Tu alegi cum pleci din curtea mea. Zic asta pentru că, într-un fel sau altul, vei pleca. Tu alegi dacă pleci pe propriile picioare sau dacă prietenul tău malac aici de faţă te ia cu roaba.

— Ia, nu mai spune, zise cel gras.

— Număr până la trei, şi până atunci trebuie să luaţi o decizie. înţelegi?
Luke începu să numere înainte ca cel scund să aibă timp să reacţioneze.
— Unu. Nicio reacţie.
— Doi. Nicio reacţie.
Dar Luke minţise. N-a mai ajuns la trei. Imediat ce zise „doi”, făcu rapid un pas înainte şi-i trase grasului un cap în faţă. Se aruncase cu pieptul înainte şi-şi izbise fruntea direct în nasul tipului. Fusese o mişcare perfect executată. Forţa, momentul şi ţinta, toate alese impecabil: vechile aptitudini readuse la lumină.
Nimeni nu se aşteaptă la o astfel de lovitură. Poate la un pumn cu dreapta sau o lovitură cu piciorul. însă nimeni nu-şi închipuie că oponentul îşi va folosi capul în timpul confruntării, darămite să mai şi înceapă cu o astfel de mişcare. Plus că Luke avea o frunte neobişnuit de dură, de parcă era de ciment, deci ar fi putut la fel de bine să fi aruncat cu o minge de bowling înspre faţa tipului mai scund.
Bărbatul se prăbuşi la pământ ca un castel din cărţi de joc. Creierul încetase să-i mai funcţioneze în momentul în care fruntea lui Luke îi zdrobise nasul şi-i sfărâmase maxilarul. Sângele îi ţâşni din faţă, iar ceafa i se izbi de asfalt cu un zgomot surd.

Luke se întoarse spre bărbatul mai înalt. Nu părea să fi înţeles încă ce se petrecuse. Se uită la camaradul său care zăcea inconştient pe jos, apoi lansă atacul. Muşchii braţelor sale arătau ca bârnele de pe tavanul din cabana lui Luke; avea coapse enorme şi pumni cât mingile de baschet. însă acum era orbit de furie. Ţâşni spre Luke cu paşi sacadaţi, pregătindu-se să-l zdrobească dintr-o singură lovitură a braţului drept. Dacă pumnul l-ar fi atins pe acesta din urmă, probabil că n-ar fi supravieţuit. însă capul lui Luke

nu era în punctul unde a ajuns iniţial pumnul care ţinea boxul de metal. în schimb, Luke a răspuns atacului aruncându-se în faţă şi izbindu-şi cotul orizontal, drept în fruntea bărbatului. Efectul? Ca şi cum bestia asta ar fi alergat direct înspre un tren de marfa de mare viteză. Atacatorul îşi pierdu cunoştinţa imediat, căzând lat pe spate chiar lângă prietenul său, la fel de adormit.

Luke rămase nemişcat câteva clipe, gâfâind. Depăşi acel moment în care îl cuprinsese adrenalina şi simţi cum îi cedează genunchii. Se aplecă şi căută prin buzunarele celor doi, însă nu dădu decât peste cheile de la maşină. îi târî apoi pe stradă mai departe de poarta sa şi-i întinse pe trotuar. Nu voia să aibă gunoi în curte. Se întoarse la cabană. Uşa fusese forţată şi părea că cei doi îşi făcuseră de cap la el în casă. Distruseseră totul ca nişte animale sălbatice. Unul dăduse de bâta lui de baseball şi zdrobise cam tot ce găsise înăuntru. Luke luă telefonul şi o sună pe Jonna.

— Tot nu eşti satisfacut? îl întrebă.

— Puteam s-o ţin aşa toată noaptea, răspunse Luke. Eşti acasă?

— Nu.

— Vrei să vii aici? Mă aşteptau doi tipi. N-au fost prea amabili.

— Unde sunt acum?

— Zac grămadă pe trotuar. Nu i-am vrut la mine în curte.

— Sunt în viaţă?

— Erau când i-am lăsat acolo, dar o să aibă nevoie de nişte plasturi. Eventual şi de operaţii pe creier. Chemi tu o Salvare? Sau poate două. Erau destul de masivi.

— Ce voiau?

— Să plec din ţară. Mi-au distrus casa ca să-mi arate că vorbesc serios.

Vin, spuse Jonna. Nu atinge nimic prin casă. Am să mă asigur că trimit echipaj colegii mei.

37.
Karlskrona, 20 august 1993
— E u şi Mikael mergem cu tine, îi spuse Peter lui Daniel. Trebuie să ne asigurăm că nu discută cu niciun psihiatru, altfel lucrurile o s-o ia razna rău de tot. îi vor verifica dosarul, apoi o să-i bage tot felul de medicamente pe gât.
Daniel se uită la Peter. Discutaseră despre starea psihică a Âsei şi despre situaţia în care se afla cu doi ani în urmă, când încercase să se sinucidă. Potrivit spuselor lui Peter, făcuse gestul din cauză că părinţii ei se asiguraseră că va fi internată de urgenţă la secţia de Psihiatrie, iar doctorii o îmbuibaseră cu medicamente psihotrope. Medicul ei o calificase drept maniaco-depresivă. Peter catalogase întreg domeniul psihiatriei drept o mare escrocherie, spunând că Âsa îşi găsise în sfârşit drumul spre casă. Cu ajutorul terapiei urmate în cadrul mişcării, putea să identifice rapid adevăratele cauze ale problemelor ei şi să devină o persoană veselă şi cu poftă de viaţă.
Daniel nu spuse nimic, însă Jenny observă că era emoţionat şi reticent. îşi puse haina pe el. Se hotărâseră să meargă la spital cu două maşini. Jenny se duse cu Daniel şi Peter, iar Mikael merse în maşina lui Peter.

Odată ajunşi la spital, la intrarea de la secţia Urgenţe, Peter a vrut să meargă cu toţii în hol ca să decidă cum să procedeze. Găsiră o zonă de aşteptare cu o canapea albastră în colţ, care dădea spre recepţie. în faţa lor se aflau trei rânduri de scaune de lemn, aranjate de parcă erau la cinema. Câţiva oameni stăteau pe ici-colo pe scaune. Jenny se aşează lângă Daniel.

— Pentru că nu este rănită fizic, probabil că o vor pune rapid în legătură cu un psihiatru, zise Peter uitându-se insistent la Daniel. Cu toate astea, nu o pot interna decât dacă ea îşi dă acordul. Trebuie să porţi o discuţie privată cu ea şi să o convingi că este cel mai bine să vină cu noi. Ne asigurăm noi că se face iar bine. Vom demara şedinţe intense de audit repede. Zi-i asta. Poate acum nu are capacitatea de a vedea clar şi de a realiza ce e mai bine pentru ea. Trebuie să o faci să consimtă, altminteri o vor umple iar de medicamente şi ştii şi tu ce s-a întâmplat data trecută.
Tot timpul cât a vorbit Peter, Daniel s-a uitat în jos, la masă.
Jenny înţelegea cât era de emoţionat şi că se îndoia de ceea ce spusese Peter. Pur şi simplu stătea acolo tăcut, fără să scoată nicio vorbă.
— La ce te gândeşti, Daniel? întrebă Peter. Daniel ridică privirea şi se uită la Peter.
— La dracu', nu ştiu, Peter. Totul e pur şi simplu oribil. Mă tem pentru starea ei şi vreau să se facă bine.
Peter îl cuprinse cu braţul.
— înţeleg. Şi mie mi-e teamă. Dar gândeşte-te şi tu la alternativă: există riscul să decidă să îi facă terapie cu electroşocuri. Trebuie să ne asigurăm că scapă de aici. O ducem la apartamentul meu şi ne asigurăm că nu rămâne deloc nesupravegheată. Apoi o băgăm imediat într-un program de-al nostru. Există planuri de tratament pentru astfel de situaţii. Vorbim aici de dietă şi de şedinţe de terapie. Crede-mă. Asta e soluţia potrivită. E singura soluţie.
Daniel încuviinţă şi se ridică.
— în regulă.

— Bun. Atunci propun să te duci la recepţie şi să soliciţi să discuţi cu doctorul în a cărui grijă a fost repartizată.

Daniel se duse să întrebe, se prezentă drept fratele Âsei şi spuse că vrea să discute cu doctorul ei. I s-a spus că Âsa încă era la Urgenţe, iar recepţionista urma să vadă dacă poate lua legătura cu doctorul. După jumătate de oră, ieşi doctorul: o tânără care se prezentă drept Anna Larsson. Avea un ecuson scris de mână prins de halat. Lângă nume scria că e medic rezident. Se aşeză pe scaunul liber de lângă zona de aşteptare. Avea un dosar în mână, iar Jenny observă că era chiar dosarul Âsei. Daniel se prezentă, spunând că e fratele pacientei, iar aceştia erau prietenii săi.
— Cum se simte? întrebă Daniel. O putem vedea?
— Din punct de vedere fizic, nu are nimic. Se pare că era la volan şi s-a izbit de o maşină care oprise la semafor, plus că nu mergea cu viteză. Pe de altă parte, nu pare să fie în regulă psihologic. E apatică şi nu prea vorbeşte. Totuşi, când scoate câteva vorbe, pare confuză. Am luat decizia de a o interna în secţia de psihiatrie, aici, la noi, pentru a face nişte analize. Aşteptăm doar să ni se dea aprobarea.
Daniel îl privi fugitiv pe Peter.
— Am... aş dori să o iau acasă. Chiar acum, dacă se poate. Anna Larsson îl privi mirată.
— Chiar? De ce? Diagnosticul pus de mine este necesitatea unui tratament psihiatric. Starea ei nu este deloc bună.
Daniel ezită, nefiind sigur cu privire la ce ar trebui să spună. Peter interveni:
— Ei bine, motivul este acela că Âsa nu crede în tratamentul psihiatric. Mai mult, nici noi nu credem. După câte puteţi vedea şi din dosarul ei, a mai avut în trecut experienţe cu astfel de tratamente şi n-a mers prea bine ultima dată, nu-i aşa?
înainte ca medicul să apuce să răspundă, Daniel se ridică şi interveni.

— Vreau neapărat să o văd. Acum. Vreau să mă însoţească şi Peter. Se poate?

Medicul se uită la el.
— Da, putem aranja. Dar înainte de asta, aş vrea să văd nişte acte de identitate. Trebuie să confirm că sunteţi într-adevăr fratele pacientei.
Daniel scoase permisul auto. Tânăra îl verifică şi observă că avea acelaşi nume de familie precum Âsa. Apoi porni înaintea lui Peter şi Daniel pe culoar. Se opri la o uşă închisă, pe care o deschise şi intră la Âsa.
— Âsa, ai vizitatori. E fratele tău, Daniel, şi încă doi prieteni. E în regulă dacă intră?
Âsa încuviinţă, iar femeia deschise uşa, poftindu-i pe Daniel şi Peter.
— Revin în cincisprezece minute şi putem continua atunci discuţia, spuse ea şi ieşi din cameră.
Âsa stătea întinsă pe pat. Părul ei lung şi negru era împrăştiat pe pernă. Arăta slăbită şi palidă. Ochii ei frumoşi, mari şi căprui erau plini de lacrimi. Daniel fugi spre pat, îngenunche şi o îmbrăţişă.
— Âsa, Âsa. Ce se întâmplă?
Âsa nu reacţionă. Zăcea acolo nemişcată, cu trupul lui Daniel peste al ei. Nu se mişca. Singurul lucru care se mişca erau lacrimile care-i curgeau pe obraji. Au stat aşa câteva minute. Apoi Peter făcu un pas în faţă, se aşeză pe scaunul de lângă pat şi-şi puse o mână pe spatele lui Daniel. Acesta se ridică, îşi şterse lacrimile şi o luă pe Âsa de mână. Peter se aplecă spre Âsa.
— Âsa, zise el.
Âsa îşi întoarse cu grijă capul înspre el.

— Salut, Âsa. Te scoatem noi de-aici. O să te ducem departe de spital. Ai nevoie de ajutor, iar noi suntem singurii care ţi-l putem oferi. Dacă rămâi aici, doctorii o să te îmbuibe cu medicamente care te vor izola de toată

lumea şi nu vei mai putea niciodată să scoţi la iveală adevăratele motive pentru care ai ajuns în starea asta. înţelegi, Âsa?
Âsa se uită prin el.
— Da, spuse cu o voce slabă.
— Asta-i bine, răspunse Peter şi ridică privirea spre Daniel. Atunci facem cum am stabilit, Daniel. Ne asigurăm că iese de aici cât mai repede cu putinţă. Mă duc să găsesc medicul şi să-i spun că Âsa vrea să fie externată. Poate o ajuţi tu să se îmbrace.
Peter se ridică şi ieşi. Daniel luă hainele Âsei dintr-un dulap, o ajută să se ridice din pat şi o îmbrăcă. După câteva minute se întoarse şi Peter, însoţit de dr. Anna Larsson. Aceasta părea îngrijorată şi se duse la Âsa, care stătea în pat, în capul oaselor, îmbrăcată. Luă un scaun şi-l aşeză în faţa fetei. O luă de mână şi o privi drept în ochi. Âsa stătea complet nemişcată, holbându-se la genunchii ei.
— Âsa. Asta e ceea ce vrei cu adevărat? întrebă Anna Larsson. Nu vrei să rămâi aici, ca să te putem ajuta? Avem nişte medici psihiatri excelenţi la spital şi sunt sigură că îşi pot da seama care sunt motivele necazurilor tale şi cum să te ajute.
Âsa nu reacţionă. Peter ocoli patul până ce ajunse lângă medic.
— Am întrebat-o pe Âsa chiar înainte de a veni să vă chem pe dumneavoastră şi a spus că vrea să fie externată. De fapt, mai exact, am întrebat-o dacă asta vrea, iar ea a încuviinţat. Nu-i aşa, Âsa? Vrei să te scoatem de aici, nu-i aşa?
Âsa încuviinţă reticent. Anna Larsson se ridică de pe scaun şi se uită la Daniel şi la Peter.

— Pot vorbi cu voi pe hol?

Ieşi repede din cameră. Peter şi Daniel o urmară, iar acesta din urmă închise uşa.
— Vă sfătuiesc cu tărie să nu o externaţi din spital, spuse ea uitându-se la Daniel.
Făcu semn înspre dosarul Âsei, pe care îl avea în mână.
— Având în vedere depresia prin care a trecut anterior şi tentativa de suicid, cred că există un risc mare de tentative viitoare, dată fiind starea în care se află acum. Dacă se întâmplă aşa ceva, responsabilitatea vă revine vouă. Sper că înţelegeţi.
— Tocmai de aceea trebuie să o luăm de aici, spuse Peter pe un ton rece. Dacă citiţi cu atenţie ce scrie în dosarul pe care-l aveţi în mână, veţi afla că Âsa a încercat să se sinucidă după ce aţi băgat medicamente psihotrope în ea. Credeţi că e iraţional din partea noastră să fim cel puţin reticenţi, e normal să vă lăsăm să faceţi iar aceeaşi greşeală?
— Nu-mi pot asuma eu răspunderea pentru... Peter o întrerupse brusc.

— Ştiaţi că o sută cincizeci de oameni mor zilnic pe acest pământ din cauza substanţelor psihotrope? Asta înseamnă 24 000 de oameni anual. E ca şi cum două avioane mari pline cu pasageri s-ar prăbuşi de două ori pe săptămână, tot anul. Toate aceste nenorociri sunt provocate de perspectiva psihologică asupra stării psihice, care îşi are originea în Germania nazistă. Atunci a început totul. Psihiatrii germani au ucis 250 000 de pacienţi cu boli psihice şi persoane cu dizabilităţi cognitive în anii premergători războiului, iar cunoştinţele astfel acumulate au fost apoi utilizate în timpul Holocaustului. Erau consultanţi în materie de genocid. Cu toate acestea, n- au fost niciodată pedepsiţi. în schimb, au primit posturi bine plătite în cadrul universităţilor şi spitalelor din întreaga lume, unde au continuat elaborarea studiilor de psihiatrie biologică bazată pe ideea că noi, oamenii, suntem doar nişte saci de carne, iar dacă cineva se simte rău, poţi remedia asta cu otrăvuri chimice şi cu electroşocuri.

Anna Larsson tăcea, privindu-l pe Peter. îşi dăduse seama că nu ar fi reuşit nicicum să-l convingă să o lase pe Âsa acolo.
— în regulă, spuse. Atunci voi face demersurile necesare pentru a pune la punct aspectele logistice legate de externare. O puteţi aduce pe holul de la recepţie şi vin eu acolo cu actele.
Se întoarse şi plecă.

Peter se uită la Daniel cu o expresie satisfăcută.

Lumina soarelui inundă treptat camera şi poposi pe chipul Jonnei la nouă fără cinci, duminică dimineaţă, moment în care fu smulsă din visele plăcute şi adusă înapoi la realitate. întoarse capul şi văzu zulufii blonzi ai lui Astrid şi a lui Simon pe pernă. Mintea îi fu asaltată de imagini de seara trecută. Fusese o sâmbătă zbuciumată. Una dintre cele mai agitate din toţi cei treizeci şi patru de ani ai săi.
Nu regreta deloc faptul că-l sedusese pe Luke acolo sus, pe Bjorkholmen. Fusese mai bine decât îşi închipuise. De fapt, îşi dorea să se repete.
Era un bărbat deosebit. Probabil că şi tipii ăia doi pe care-i lăsase pe jumătate morţi pe trotuarul din faţa casei lui i-ar da dreptate. Vor supravieţui, dar unul dintre ei probabil va sta mult timp în spital. Plus că nu se ştia dacă îşi va mai reveni vreodată la normal.
Stătu nemişcată, cu urechile ciulite. Era linişte deplină în apartament. Unde e David? Apoi îşi aminti. Când venise acasă după ce fusese cu Luke a doua oară, el dormea pe canapea. Lângă el era valiza pregătită cu lucrurile sale. Nu fusese nevoită să-l mai alunge ea din dormitor. Astrid şi Simon probabil se treziseră în timpul nopţii şi se cuibăriseră în pat cu ea.

Jonna se gândi la căsnicia lor şi realiză că aveau modalităţi fundamental diferite de a privi lumea şi tocmai de aceea relaţia nu ar fi avut cum să dureze. De fapt, n-avea legătură cu faptul că el fusese la prostituate. Era mai profund de-atât. David voia să aibă totul, să fie stăpân peste toate. întreaga sa viaţă era construită pe baza acestei dorinţe. De aceea, nici măcar nu luase în considerare opţiunea de a căuta loc de muncă în Karlskrona. Nicio companie nu avea să-i dea salariul de care avea el nevoie, spunea adesea. Trebuia să câştige foarte bine ca să poată cumpăra tot ceea ce-şi dorea: o barcă, o cabană de vacanţă, maşini scumpe. La fel şi cu oamenii. Odată ce

o cucerise pe Jonna, era a lui. O deţinea. Iar acum avea şi o familie. Odată ce obţinea ceva, îşi pierdea interesul.
Pentru Jonna nu conta latura posesivă, chiar din contră. Voia să experimenteze diverse lucruri, să se schimbe, să evolueze. Dragostea nu era ceva ce deţineai, ci era ceva ce faceai. Jonna încercase să discute cu David despre asta, dar el nu înţelesese deloc ce îi spune.
Alesese să le întoarcă spatele ei şi copiilor. Portofelul uitat la bordel fusese doar bomboana de pe colivă. Acum chiar că se terminase. Trebuia să-l scoată din viaţa ei. Se simţea puternică, acum că luase decizia. în plus, nu credea că divorţul avea să-i afecteze prea mult pe copii; oricum crescuseră cu un tată care mai mult lipsise din vieţile lor. Prin urmare, vieţile cotidiene nu urmau să li se schimbe prea tare.
Se dădu încet jos din pat, îşi puse halatul şi se duse în camera de zi. Canapeaua era goală. Plecase; probabil se dusese la cabană. Oftă uşurată. Avea de lucru azi, plus că nu voia şi nici nu avea timp să discute cu David despre faptul că intenta divorţ. Va trebui să facă asta mai târziu. în schimb, făcu repede un duş, pregăti micul dejun şi-i trezi pe Astrid şi pe Simon. O oră mai târziu, îi lăsă acasă la mama ei, iar la zece fix intră în secţia de Poliţie.
Ea şi Mattias împărţeau treaba între ei. Mattias urma să îi caute pe cei trei rămaşi pe listă: George Knightly, Jenny Eklund şi Mikael Andersson. Sarcina Jonnei era să parcurgă materialele încă o dată. începu însă prin a suna la spital ca să verifice starea celor doi bărbaţi care îl atacaseră pe Luke. Cel scund îşi recăpătase cunoştinţa, însă doctorii îl plasaseră în comă indusă deoarece presiunea craniană provocată de pierderea extremă de sânge era prea mare. Bărbatul mai masiv avea o contuzie gravă şi era suspect de hemoragie cerebrală. Ambilor urmau să li se facă RMN-uri în acea zi. Jonna întrebă dacă se stabilise identitatea celor doi, însă asistenta cu care vorbea i-a spus că niciunul nu avea acte de identitate asupra sa.

Jonna îşi scoase telefonul mobil. îşi notase numărul de înmatriculare al maşinii parcate în faţa cabanei lui Luke. Dădu rapid o căutare şi găsi un nume şi un CNP. Maşina era pe numele lui Mats Cederberg, în vârstă de

treizeci şi şase de ani, domiciliat în Spjutsbygd, un orăşel aflat la aproape douăzeci de kilometri nord de Karlskrona. Recunoscu numele localităţii, aşa că accesă rapid prin Intranet un fişier numit „Soldaţii forţei”, un grup infracţional organizat de motociclişti, al căror sediu se afla la Spjutsbygd de câţiva ani. Aceştia sprijineau gruparea „Răzbunătorii” din Kalmar, una dintre organizaţiile-satelit ale bandei „Bandidos”.
Parcurse lista şi pozele membrilor până ce ajunse la Mats Cederberg. Era tipul mai scund pe care îl băgase Luke în spital. Va fi interesant când îl va interoga să afle motivul pentru care l-au atacat pe Luke Bergmann. Asta dacă mai putea să vorbească vreodată.
Se întrebă dacă trecutul lui Luke în calitate de membru al mafiei israeliene avea de-a face cu asta, însă se gândi că probabil era cam trasă de păr ideea. Spera că răspunsul avea să vină în curând.

Schimbă macazul şi scoase dosarul care cuprindea toate materialele legate de Viktor şi Agnes. Parcurse ancheta criminalistă. Nimic neobişnuit aici. Găsiseră doar amprentele lui Viktor, Agnes şi Luke în apartament. Pe borcănelul cu otrava sub formă de pudră erau doar amprentele lui Viktor. Nicio amprentă străină. Presupusul criminal ştiuse să-şi ascundă bine urmele. Se întrebă dacă era fiabilă teoria lui Loman cu privire la sinuciderea colectivă. Să aibă oare dreptate? Căută pe Google „scientologie”, atât în suedeză, cât şi în engleză. Pentru suedeză erau 200 000 de rezultate, iar pentru engleză 4,5 milioane. Ca să aibă un criteriu de referinţă, căută şi „budism”: 9,5 milioane de rezultate. Scientologia asta era mai răspândită decât crezuse. Găsi un site care descria bazele religiei. Observă că reîncarnarea era o parte importantă a modului în care scientologii privesc lumea. Căută apoi „scientologie” şi „sinucidere”. Dădu peste un site care prezenta o serie de sinucideri comise de scientologi. Părea să fie vorba preponderent de persoane supuse unor presiuni din partea bisericii să plătească sume mari de bani sau care intraseră în depresie după şedinţele de terapie din cadrul cultului. Se pare că până şi fiul în vârstă de douăzeci şi doi de ani al fondatorului îşi luase viaţa. însă nu găsi nimic care să indice că erau scientologi care recurseseră la sinuciderea colectivă.

Jonna avea nevoie de cafeină. Se duse la filtrul de cafea din bucătărie şi-şi umplu o cană. Când reveni în birou, scoase autopsiile lui Viktor şi Agnes. Ambele fuseseră realizate de Colegiul Naţional de Medicină Legală din Lund. Viktor murise în urma asfixierii cauzate de spânzurare. Citi raportul întocmit pentru Agnes. Cauza morţii era otrăvire cu fenobarbital, care îi inhibase sistemul nervos central. într-un final, încetase să mai respire. Jonna continuă să citească, însă se opri brusc asupra unei fraze: „S-a constatat o rană pe vaginul fetei, care indică faptul că a fost introdus forţat un obiect în cavitatea genitală. Probabil este vorba de o sticlă sau de un alt obiect cu formă asemănătoare. Nu s-au găsit spermă sau alte fluide corporale pe sau în corp”.

39.
Karlskrona, 20 august 1993
Jenny şi Daniel au ţinut-o pe Âsa de mână tot drumul până la maşină. Peter şi Mikael au mers în spatele lor. Âsa mergea cu paşi mici şi cu capul plecat.
— Totul va fi bine, Âsa. Va fi bine, tot repeta Daniel în drum spre maşină. Nimeni nu spunea nimic.
— Jenny, condu tu maşina lui Daniel. O punem pe Âsa la mine în maşină, iar Daniel vine cu noi, zise Peter când ajunseră în parcare. Mergem direct la mine acasă. Âsa poate sta în camera de oaspeţi şi o vom supraveghea în ture. Nu o putem lăsa singură în primă fază. E în regulă aşa, Âsa?
Aceasta nu răspunse, iar Daniel o ajută să intre în maşina lui Peter. Jenny se aşeză la volanul micului Fiat roşu al lui Daniel şi-l aşteptă pe Peter să iasă din parcare. Urmări Volvo-ul 745 albastru al lui Peter demarând şi se gândi dacă era în regulă să o ia pe Âsa din spital. Ştia că nu va putea niciodată să pună decizia la îndoială în faţa celorlalţi. îi putea spune ceva doar lui Daniel. Se hotărî să discute cu el acasă, asta dacă reuşeau să meargă împreună. Ştia că Daniel era îngrijorat şi că probabil va dori să stea cu Âsa toată noaptea.

Asta s-a şi întâmplat. De îndată ce au ajuns la apartamentul lui Peter, au instalat-o pe Âsa în dormitorul pentru oaspeţi, iar Daniel a rămas cu ea. Era complet apatică. Daniel a stat lângă pat şi a ţinut-o de mână. Jenny luă cheile de la apartamentul Âsei ca să îi aducă un set de haine curate şi de

produse de îngrijire. Când se întoarse, Daniel, Peter şi Mikael erau în bucătărie şi vorbeau.

— A adormit, îi spuse Daniel, iar Jenny se aşeză la masă.

Peter pregătise ceai şi sandvişuri, iar Jenny primi cu recunoştinţă o cană plină cu lichidul fierbinte.

— Din fericire, Ron a elaborat o metodă de gestionare precis pentru starea în care a ajuns Âsa, zise Peter. în cercetările sale din trecut a fost foarte preocupat de stările psihotice, iar în ianuarie 1974 a lansat un buletin în care prezintă în amănunt cum trebuie trataţi cei care suferă de astfel de probleme. A numit metoda „Sumar introspectiv", fiind vorba despre o serie de procese de audit, al căror obiectiv este stabilirea cauzei problemei. Pe linia temporală a Âsei există un eveniment sau o engramă care a fost declanşată dintr-un anumit motiv, iar acum îi provoacă aceste suferinţe. Putem identifica engrama sau evenimentul cu ajutorul „Sumarului introspectiv".

— Puţin probabil să fie receptivă la audit în starea în care e acum, zise Daniel. E complet apatică. N-are nicio reacţie când îi vorbeşti. Cum s-o auditǎm?

Jenny simţea stresul din vocea lui Daniel.

— Sunt de acord, Daniel. întâi de toate, trebuie să ne asigurăm că se odihneşte cât are nevoie. Totodată, o băgăm pe o cură specială care să-i amelioreze starea: pâine, fructe, suplimente de calciu şi magneziu şi vitamina C. Trebuie o grămadă de vitamina C. Nimic altceva. Facem asta timp de 5-6 zile. Trebuie ca cineva să stea cu ea mereu, dar nu putem vorbi cu ea. Trebuie să fie complet izolată. Facem cu rândul. Nu vreau să stai cu ea, Daniel. N-o să meargă planul dacă ai o legătură emoţională cu persoana în cauză. Poţi contribui la activitatea de bază, dar nu poţi sta cu ea în această perioadă. în regulă?

Daniel încuviinţă.

— Cine se ocupă de „Sumarul introspectiv”? întrebă el.

— Eu, răspunse Peter.
în decursul zilelor ce au urmat, membrii au supravegheat-o pe Âsa în ture. Ţineau cu toţii jurnale amănunţite referitoare la dieta alimentară şi la comportamentul fetei. După trei zile, refuză să mănânce şi să bea, iar paznicii au fost nevoiţi să o hrănească forţat. Zăcea în pat şi dormea mult. Când era trează, era apatică şi violentă în reprize. încercase să-şi facă rău de câteva ori, izbindu-se cu capul drept în perete şi zgâriindu-se pe faţă. Se zgâriase violent pe braţe şi pe corp cu unghiile. Peter îl sunase pe un medic din Malmö care era scientolog şi îl convinsese să-i scrie o reţetă pentru diazepam, care a mai calmat-o pe Âsa. Daniel încercase să-l convingă pe Peter să-l lase să o vadă, însă acesta din urmă era de neclintit. Ar pune în pericol întreg procesul de reabilitare, spusese el. Âsa va fi zdruncinată emoţional dacă îl vede pe Daniel, iar asta însemna că ar fi trebuit să o ia de la capăt. în cea de-a cincea zi, Peter începu „Sumarul introspectiv”. Peter o audită în şedinţe scurte de mai multe ori pe zi. După zece zile, veni rândul lui Jenny să o supravegheze iar pe Âsa. Data trecută când stătuse cu ea, fusese complet apatică. Jenny fusese nevoită să o forţeze să înghită două guri de pâine şi nişte suc. De câteva ori, se întinsese şi plânsese în tăcere. Şedinţele de audit cu Peter nu avuseseră prea mari rezultate.
Jenny îşi puse o bluză călduroasă şi se urcă pe bicicletă. Deşi era august, un vânt rece îi pătrundea prin haine şi deja era bocnă pe când îşi punea lanţul antifurt odată ajunsă pe strada Vallgatan, în faţa apartamentului lui Peter. Intră repede în scară şi urcă treptele până la etajul doi. Pe casa scării dădu peste Mikael. Avea sânge pe tricou şi pe mâini. înainte ca Jenny să apuce să spună ceva, îi zise:
— E în regulă, Jenny. Totul e în regulă acum. S-a întâmplat ceva în dimineaţa asta. A dat de trusa de bărbierit a lui Peter şi şi-a tăiat venele. Din fericire, eram aici cu ea şi am reuşit să opresc sângerarea. Peter e înăuntru cu ea acum.

— Dumnezeule mare! urlă Jenny şi goni pe lângă Mikael, dând buzna în camera de oaspeţi.

Peter stătea pe marginea patului în care era întinsă Âsa. Părea că doarme. Aşternuturile erau pline de sânge, iar pe podea se formase o băltoacă mare şi roşie. Peter se întoarse când Jenny intră în cameră.

— E în regulă acum, Jenny, îi zise. Dar mare noroc că Mikael a intrat la ea în cameră atât de devreme azi, altfel cine ştie ce grozăvie s-ar fi putut petrece. Dimineţile sunt riscante, căci doza de diazepam pe care o ia seara îşi pierde efectul până atunci. S-ar putea să trebuiască să o trezim noaptea şi să-i mai dăm puţin ca să fie calmă când se trezeşte. I-am dat hidrat de cloral, aşa că o să doarmă buştean câteva ore, spuse el.

40.

— D e ce nu mi-ai spus?!

Jonna aruncă raportul medico-legal pe masa de conferinţe în faţa lui Anders Loman, care o privi mirat. Mattias Palander se uită încurcat la Jonna.

— Ce să-ţi fi spus? întrebă Anders. Că a fost agresată sexual?

— Da, sau violată.

Mattias rămăsese cu gura căscată.

— Violată? îţi baţi joc de mine, zise el. Dă-mi să văd.

Se aplecă peste masă să adune paginile împrăştiate ale raportului.

— Un obiect a fost introdus forţat în vaginul ei, spuse Jonna, întorcându-se iar spre Anders. De ce nu ne-ai zis nimic?

Anders se lăsă pe spate în scaun.

— La ce bun? întrebă. Să le spun mamei şi bunicilor ei că propriul tată a violat-o înainte de a o ucide? Ar fi însemnat să le răsucesc şi mai mult cuţitul în rană. Voiai să-i vezi cum suferă mai tare de-atât?

— Iisuse Hristoase...

Mattias citea descrierea făcută de medicul legist.

— Ce animal.

— La ce bun?! Aici nu vorbim de ce era bun sau nu, vorbim de adevăr, răspunse Jonna. Chiar dacă ai ales să nu-i spui familiei, evident că ar fi

trebuit să ne informezi pe noi. Nu înţeleg de ce ai făcut asta.
— Câte zile lucrătoare au trecut de când au fost găsiţi decedaţi Max Billing şi femeia din Stockholm? întrebă Anders.
— Două.
— Nici măcar. Au fost găsiţi joi seară. Iar decizia de a înfiinţa această echipă de anchetă a fost luată vineri. Când să-ţi fi zis? Aceasta e întrevederea în cadrul căreia vom parcurge toate materialele. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai judeca puţin înainte să deschizi gura.
în timp ce rostea ultimele cuvinte deschise dosarul pe care îl avea în faţă şi se întoarse spre Mattias.
— Bun. Tu ce ai aflat?
Jonna luă loc, simţindu-se cam umilită, totodată mustrându-se în sinea ei pentru că nu fusese în stare să se abţină să-i arunce în faţă raportul lui Loman înainte ca măcar să înceapă întâlnirea. Când se aşeză, realiză că nu era menţionat nimic despre asta în raportul pe care îl întocmise el însuşi despre sinuciderea lui Spandel. Poate că avea sens să nu informeze familia despre agresiunea sexuală, însă n-ar fi trebuit să omită acest lucru din raport. Chiar şi-aşa, se decise să nu spună nimic. Ca să fie sigură, mai bine să citească încă o dată raportul ca să se asigure că argumentele sale aveau substanţă. Urma, apoi, să îl informeze pe Directorul Departamentului Penal.

— Am mai descoperit o persoană decedată, zise Mattias, punând pe masă o fotografie mărită a unui bărbat cu mustaţă şi început de calviţie. Mikael Andersson, în vârstă de cincizeci şi trei de ani, cu domiciliul la Göteborg. A fost găsit spânzurat la Liceul Schillerska din Göteborg, locul său de muncă, luni, pe 9 mai. însă nu reuşesc să dau de ceilalţi doi, George Knightly şi Jenny Eklund. George Knightly a locuit la Karlskrona până în 1993. Potrivit spuselor lui Luke Bergmann, care a vorbit cu fiica victimei din Stockholm, Maria Palm, e fostul soţ al acesteia şi tatăl Dianei. S-a mutat în Florida acum mulţi ani. Am şi un număr de telefon de la Luke, însă nu răspunde nimeni.

— Jenny Eklund, spuse Anders. Ai aflat ceva despre ea?
— Da, am găsit o Jenny Eklund care a absolvit Şcoala Chapman în 1991, cu note maxime. S-ar putea să fie ea. însă a dispărut după asta. Am căutat în toate bazele de date la care avem acces.
— Probabil că s-a mutat, s-a căsătorit şi şi-a schimbat numele de familie, zise Jonna. Trebuie să aflăm CNP-ul ei. Ai reuşit să găseşti informaţii care să ateste că au fost cu toţii membri ai Bisericii Scientologice din Karlskrona la sfârşitul anilor '80 sau începutul anilor '90?
— Nu-i uşor să găseşti astfel de dovezi, răspunse Mattias. Biserica nu mai activează în zonă şi nu ştim dacă aveau sau nu un registru al membrilor. Am dat însă de o femeie care i-a fost prietenă apropiată Camillei Svensson în această perioadă; ea nu era membră, însă cunoştea grupul. A recunoscut câteva nume şi, potrivit spuselor sale, acesta era un grup select care îşi petrecea mereu timpul împreună.
Anders se uită prin documente şi scoase o hârtie cu o listă. Jonna văzu că era o copie a listei lui Luke.
— Deci avem opt decese confirmate, spuse el. Vorbim de acelaşi mod de operare şi probabil cu toţii au făcut parte acum douăzeci şi trei de ani din acest cult care crede în reîncarnare.
— Cu toţii au fost găsiţi în locuri diferite, completă Jonna. Excepţie fac cei doi soţi din Växjo, Fredrik Ek şi Camilla Svensson. Scuză-mă, te rog, Anders, însă teoria că au apelat cu toţii la sinuciderea colectivă mi se pare cam exagerată.
Anders îşi împinse ochelarii de pe nas, astfel că acum îi stăteau pe frunte, şi o fixă pe Jonna cu privirea sa pătrunzătoare. Deodată zâmbi.
— De cât timp lucrezi în cadrul Poliţiei, Gustafson? Jonna se hotărî să nu ezite deloc. îl privi drept în ochi.

— De zece ani. De ce?

— Unde ai studiat?
— Växjo. Anders rânji larg.
— A, atunci nu mă miră deloc, zise.
— Ce nu te miră?
Jonna simţea cum o cuprinde furia. Avea un ton atât de batjocoritor şi de nesuferit!
Anders se aplecă peste masă spre Jonna.
— înţeleg acum de ce pui nişte întrebări atât de tâmpite şi dai dovadă de lipsă crasă de cunoştinţe vitale cu privire la activitatea poliţienească.
încă mai avea un zâmbet întipărit pe buze.
— N-ai învăţat şi tu acolo, sus în codrul din Smâland, să nu excluzi nicio posibilitate înainte de a stabili exact care sunt faptele concrete?
Deşi Jonna era cu garda sus şi înţelegea că tipul e un şarpe, nu era pregătită pentru un astfel de atac.
— Poate că doamna sergent Gustafson este atât de stimulată de americanul cel înalt, încât nu mai gândeşte limpede? E lesne de înţeles, însă nu e deloc acceptabil.
Se întoarse spre Mattias.
— Mergem mai departe?

Jonna se gândi frenetic la cum să reacţioneze. îşi înfrână impulsul de a se ridica şi de a pleca. Apoi, Anders se întoarse iar înspre ea şi-şi puse mâna pe braţul ei. Jonna se smunci.

— Sper că nu te-ai supărat, zise el, pe un ton aparent sincer. însă uneori îţi poate face bine să auzi adevărul. Până acum am auzit numai de bine despre tine, Gustafson. Hai să vedem dacă putem colabora bine pe viitor. în regulă?

Se îndreptă de spate în scaun, îşi puse palmele pe masă şi se întoarse spre ei.

— Sunt perfect conştient de faptul că scenariul cel mai probabil este acela că avem de-a face cu un criminal în serie. însă, spuse întorcându-se spre Jonna, nu putem şi nu trebuie să excludem alte posibilităţi, nu-i aşa, Gustafson?

Jonna se simţi nevoită să încuviinţeze.

— Bun. Haideţi atunci să analizăm cealaltă posibilitate, continuă Anders. Vorbesc aici de ipoteza criminalului în serie. Palander, ce informaţii avem în acest sens?

Mattias răsfoi dosarul pe care îl avea în faţă şi scoase câteva documente.

— Ştim că prima crimă, dacă este într-adevăr prima, dat fiind faptul că încă mai avem două persoane pe listă despre care nu ştim nimic, a fost săvârşită anul acesta, la finalul lunii aprilie. Trei luni mai târziu, opt oameni şi-au pierdut viaţa. Cu toţii în zone diferite.

— Făptaşul sau faptaşa probabil că s-a pregătit foarte bine ca să poată duce la capăt toate aceste crime, observă Anders.

— Modalitatea este aproape identică în toate cele opt cazuri, continuă Mattias. Muzica, probabil aceeaşi piesă; n-am confirmat acest fapt pentru toate scenele crimei, însă probabil că aşa e. Un bilet de adio tehnoredactat cuprinzând acelaşi mesaj. Plus spânzurarea. Sângele a cel puţin trei dintre cei opt adulţi conţinea urme de opiacee. Rohypnol, mai exact. N-am reuşit să obţin raportul medico-legal în cazul celorlalţi cinci adulţi, însă probabil e prezent şi acolo. întrucât morţile au fost calificate drept sinucideri prin spânzurare, nu se impune ca legistul să caute astfel de substanţe. Plus că

mai avem şi legătura cu Biserica Scientologică. Trebuie să verificăm mai îndeaproape această pistă.
Se opri şi se uită la Anders.
— Presupun că n-ai reuşit încă să discuţi cu membrii familiilor, spuse Anders. Deci nu ştim dacă au primit şi ei ameninţări?
— Nu, răspunse Mattias. Avem multe de făcut zilele următoare. Anders se lăsă pe spate, îşi duse mâinile la ceafa şi se uită la tavan.
— Elementul care nu se potriveşte aici e Agnes, zise Jonna. Uciderea ei, vreau să zic. N-a fost scientolog acum douăzeci de ani, aşa că probabil presupusa ei ucidere nu a fost ceva planificat.
Jonna se uită la Anders şi accentuă termenul „presupusa”.
— Avea otravă în corp, diferită de opiaceele găsite în cazul celorlalţi. Mai mult, criminalul sau criminalii, căci nu ştim dacă e vorba de o singură persoană, clar au violat-o pe fetiţă cu un obiect străin. Dacă e să mergem pe ipoteza că nu tatăl a fost faptaşul, unde ajungem?
Se uită la Mattias.
— Ei bine, înseamnă că trebuie să încercăm să aflăm ce motiv ar avea cineva, fie că vorbim de o singură persoană sau de mai multe, ca să ucidă un grup de scientologi, răspunse Mattias.
— ... şi să violeze o fetiţă, completă Jonna. Fie vorbim de un criminal nebun de legat căruia îi face de asemenea plăcere să tortureze oameni, ori acesta sau unul dintre aceştia este un pedofil sadic. Mi-e greu să cred că e vorba de o femeie.
— Nu toţi criminalii sunt nebuni? întrebă Anders.

— Desigur, însă vorbim de diverse grade de tulburări psihice. Cineva care nu se mulţumeşte doar să le ia viaţa victimelor sale, ci vrea de asemenea să

le tortureze probabil că are probleme psihiatrice mai grave.
— întrebarea e dacă asta e ceea ce l-a determinat pe criminal să agreseze sexual fata, completă Mattias. Informaţiile pe care le avem la acest moment nu indică faptul că victimele au fost agresate în vreun alt fel în afară de faptul că au fost spânzurate. Nu le-au fost introduse obiecte străine în cavităţi.
— Trebuie să verificăm asta, zise Anders. Mattias, te poţi ocupa tu?
Mattias încuviinţă şi-şi notă ce are de făcut.
— Dacă e să presupunem că doar Agnes a fost agresată astfel, s-ar putea să fie un semn că ucigaşul este dezaxat sexual, zise Jonna. Din câte ştiu, doar în cazul lui Viktor era prezent un copil.
îi aruncă o privire lui Mattias, care încuviinţă.
— în toate celelalte cazuri a fost vorba doar de adulţi, continuă ea. Probabil că ucigaşul nu luase în calcul prezenţa unui copil acasă la Viktor. De fapt, Agnes ar fi trebuit să fie cu mama ei în seara aceea. Când a apărut, pesemne că n-a putut rezista tentaţiei.
Anders încuviinţă şi se duse la fereastra care dădea înspre bazinul public cu piscine interioare. Piaţeta din faţa clădirii era goală. Era vacanţa de vară, afară era caniculă, iar locuitorii din Karlskrona care ieşiseră din case probabil că erau la plajă sau la cabanele de vacanţă. Se întoarse spre cei doi.
— E prea mult de lucru pentru noi trei, zise el. Ne trebuie întăriri. Ştiu că cei de la Malmö sunt ocupaţi până peste cap, aşa că va trebui să verificăm cu cei de la Poliţia Naţională să vedem dacă se pot lipsi de cineva. Măcar de un expert în materie de profiluri psihologice. Le dau un telefon imediat după ce încheiem aici.
Se întoarse la masă şi se aşează pe scaun.

— între timp, trebuie să începem verificarea aspectelor de care ne putem ocupa noi, zise el. Trebuie să aflăm mai multe informaţii concrete. Vreau

date complete despre victime, atât despre presupusa lor legătură cu scientologia, cât şi dacă au fost sau nu supuse unor acte de violenţă asemănătoare cu cele suferite de Agnes. Vreau să verificaţi calculatoarele victimelor. Sperăm că încă putem avea acces la ele; uneori, inventarul locului faptei poate dura. Indiferent dacă au fost ucişi sau dacă au decis să se sinucidă concomitent, s-ar putea să găsim dovezi în e-mailurile lor sau pe Facebook. Putem solicita ajutor prin intermediul resurselor poliţiei din districtele în care au fost găsite victimele. Dau nişte telefoane şi încep repede să scutur copacii să văd ce cade. Dacă daţi de probleme, spuneţi-mi.
Se întoarse spre cei doi.
— Să-i dăm drumul atunci. în regulă?
Mattias se uită stânjenit la Jonna şi-şi drese glasul.
— N-ar trebui să începem prin a încerca să îi găsim pe ultimii doi de pe listă? întrebă el. S-ar putea să mai fie încă în viaţă.
— S-ar putea şi ca unul dintre ei să fie responsabil de crime, dacă e într- adevăr vorba de asta, adăugă Jonna repede.
— Aşa-i, zise Anders. Mai avem doi de care nu ştim nimic.
— Cum arată ordinea cronologică a deceselor, Mattias? întrebă Jonna.
Mattias îşi scoase însemnările.
— Prima de care ştim a avut loc pe 30 aprilie, răspunse el. Âke Fleming din Kristianstad. După asta, avem un interval de cam două săptămâni între morţi.
— Ultimul trebuie să fi fost Max Billing, continuă Jonna. Probabil că a murit joia trecută, pe 10 iulie, aşa-i?

Mattias încuviinţă.

— Dacă avem de-a face cu un criminal în serie, iar dacă respectiva persoană urmează un anumit plan, înseamnă că mai avem la dispoziţie cam o săptămână până când va avea loc următoarea crimă, afirmă Jonna. Desigur, asta dacă nu cumva cei doi sunt deja morţi.

— în regulă, spuse Anders. Unul dintre voi se va concentra pe găsirea lui Jenny Eklund şi George Knightly. Ocupă-te tu, Mattias. Jonna, tu adună informaţii prin intermediul celorlalte organe poliţieneşti din districtele victimelor. Hai să demarăm ancheta.

41.
Karlskrona, 30 august 1993
Daniel o ridică pe Âsa, astfel încât să stea pe pat în capul oaselor. Avea bandaje înfăşurate în jurul ambelor încheieturi. Faţa îi era zgâriată din cauza faptului că se zbătuse când Mikael încercase să oprească sângerarea. Acum, Daniel şi Âsa stăteau amândoi pe pat, îmbrăţişaţi. Plângeau. Âsa nu-i spunea nimic fratelui ei; pur şi simplu plângea. Peter şi Mikael stăteau lângă pat.
— Peter, trebuie să o duc la spital, spunea Daniel printre sughiţuri. Trebuie să o vadă un doctor.
Peter se aplecă pe vine lângă Daniel şi-şi puse o mână pe umărul său.
— Ştii ce o să păţească dacă o trimitem acolo, zise Peter. Medicamente, poate chiar electroşocuri.
— Atunci ce mama dracului să facem?! urlă Daniel.
Jenny tresări din cauza izbucnirii neaşteptate a iubitului său. Peter se ridică repede în picioare.
— Hei, hei... Calmează-te, Daniel, îi zise. Trebuie să acţionăm raţional. Uite cum văd eu lucrurile: o ducem la Malmö. Ştiu un doctor de acolo care e scientolog, membru al Bisericii noastre de la Malmö.
— Ce fel de doctor? întrebă Daniel pe un ton sceptic.

— Medic generálist. Lucrează la policlinica din Limhamn. E foarte capabil şi inteligent. Merg acum să-l sun.

Peter ieşi din cameră să-i dea telefon doctorului şi reveni după cinci minute.
— Uite cum facem, zise el. îl cheamă Olof Hansson şi a zis că ne primeşte imediat ce ajungem acolo. Are cabinet privat la el acasă, în zona Limhamn. Dacă plecăm acum, ajungem la Malmö în două ore şi jumătate.
Se hotărâră ca Daniel şi Mikael să vină şi ei în maşină. Jenny o îmbrăcă pe Âsa. Ea şi Daniel o ajutară să intre în Volvo-ul lui Peter. Âsa o ţinea strâns de mână pe Jenny, care simţea cum întregul trup al fetei tremura ca frunza.
Âsa dormi aproape tot drumul până la destinaţie. Găsiră rapid casa spaţioasă a doctorului din Limhamn şi fură invitaţi înăuntru. Âsa fu nevoită să intre singură în cabinet, unde erau doctorul şi o asistentă. După o oră, Olof Hansson ieşi să le spună lui Peter, Daniel şi Mikael că luase nişte mostre de sânge şi de urină, pe care urma să le trimită la laboratorul de analize. Le spuse că era limpede că fata suferă de deshidratare şi malnutriţie. Trebuia să înceapă un tratament intensiv cu vitamine şi să se asigure că mănâncă suficient şi consumă îndeajuns de multe lichide. El personal era împotriva tuturor tipurilor de medicamente şi le spuse că ar trebui să continue cu „sumarul introspectiv”. După el, era clar că problema Âsei era de ordin psihosomatic. Nu vedea nimic în neregulă din punct de vedere fizic şi nici nu credea că analizele vor releva ceva.
Pe drum spre casă se opriră la Popasul Ekeröd ca să ia masa. Âsa stătea şi răscolea mâncarea. Daniel încercă să discute cu ea, însă dădea doar răspunsuri monosilabice, pe care i le smulgea cu greu. Se uita drept în farfurie fără să-l privească în ochi. Daniel bănuia că se teme de Peter. Când acesta din urmă se duse la toaletă, avură senzaţia că Âsa se relaxase. De îndată ce reveni Peter la masă, iar deveni încordată.
Ajunseră în Karlskrona puţin după ora 11 seara, iar Daniel o ajută pe Âsa să se instaleze în camera de oaspeţi din apartamentul lui Peter.

— Nu vreau să stau iar acolo, îi spuse ea încet lui Daniel, pe când aşteptau să intre în cameră. Vreau acasă, nu mă simt bine.

— Dar, scumpa mea Âsa, trebuie să te faci bine. Peter o să te ajute să te înzdrăveneşti. Plus că ai nevoie de tratament. Aşa a zis şi doctorul. Acum putem fi siguri că asta e calea.
Âsa nu mai zise nimic, ci îl lăsă pe Daniel să o conducă în cameră, după care se cuibări în pat.
A doua zi dimineaţă, Jenny trebuia să vină să ajute la servirea micului dejun. Daniel îi povestise despre vizita la Malmö şi despre discuţia cu doctorul. Părea mai calm. Acum, măcar Âsa fusese văzută de un medic, iar Daniel simţise legătura cu ea mai puternică pe drumul spre casă. Când Jenny intră în apartament, Peter spăla vasele la bucătărie. Jenny scoase două felii de pâine albă, o banană, un pahar de apă şi tablete de vitamina C şi de magneziu.
— O să îi mărim doza de vitamine, zise Peter când văzu ce pregătise Jenny pentru Âsa. Mai fac eu rost de vitamine azi.
Jenny luă tava şi se duse în camera de oaspeţi. Bătu atent înainte de a deschide uşa şi de a intra. Âsa zăcea nemişcată în pat. Jenny aşează tava pe masa de lângă pat şi trase jaluzelele ca să intre lumina. Se uită la Âsa. Aşternutul îi ajunsese la şolduri, iar Jenny realiză ce tare slăbise. Era numai piele şi os. Âsa nu reacţionă deloc la lumină, aşa că Jenny se aplecă şi o strigă încet ca să o trezească. Nicio reacţie. îi puse apoi mâna pe umăr şi o scutură puţin, strigând-o mai tare pe nume. Tot nimic. Se sperie şi o zgudui mai tare, strigând-o. însă Âsa zăcea inertă. Jenny se panică şi-l chemă pe Peter, care dădu buzna în cameră.
— Peter, nu se trezeşte! Ajută-mă!
Vocea îi ceda şi simţea cum întreg corpul îi e cuprins de teamă.
— Nu se poate să fi murit!

Peter nu scotea niciun sunet. Se aplecă peste Âsa şi o scutură. O strigă pe nume şi îi apăsă cu două degete pe carotidă.

— Are puls, zise. Jenny, du-te să aduci o carafa cu apă.
Jenny fugi cât o ţinură picioarele spre bucătărie, umplu o carafa cu apă, goni înapoi în cameră şi i-o dădu lui Peter, care îi turnă apă Âsei pe faţă cu grijă, însă fata tot nu reacţiona. Se aplecă iar deasupra ei şi stătu cu urechea deasupra gurii ei.
— Simt cum respiră, spuse el. E ciudat că nu se trezeşte. Se ridică iar şi se uită la Jenny.
— Stai aici cu ea, mă duc să-l sun pe George să-l întreb ce părere are.
Jenny se duse şi se aşeză pe marginea patului. O luă pe Âsa de mână şi o strânse tare. O ciupi. Nicio reacţie. După cinci minute, reveni şi Peter.
— George a zis să încercăm să-i dăm de mâncare. A zis că trebuie să mestece şi să înghită ea. S-ar putea ca asta s-o facă să se trezească. Vine şi el aici ca să vadă ce face.
Lui Jenny i se păru straniu să încerce s-o facă să mănânce dat fiind că părea inconştientă. însă Peter îi zise lui Jenny să-i ţină capul Âsei. îi deschise el gura şi împinse o bucăţică de pâine. Reuşi să i-o bage pe gât şi probabil că asta i-a blocat traheea. începu brusc să tuşească şi scuipă bucata de pâine cu tot cu salivă în mâna lui Peter. Peter mai rupse o bucată şi i-o îndesă iar în gură, deşi tuşea şi dădea semne că îi vine înapoi. Jenny trăgea totuşi speranţă. Măcar dădea semne de viaţă, se gândi ea. După o clipă, când Âsa înghiţise nişte pâine, Peter se opri. Părea să respire mai bine, dar tot nu puteau scoate nicio reacţie de la ea. Avea ochii închişi şi nu răspundea când o strigau. Deodată, Jenny realiză că George intrase în cameră. Acesta se duse şi se aşeză pe marginea patului. Nu zise nimic în timp ce îi aranja braţele de-o parte şi de alta a corpului.

— Âsa, voi desfăşură o şedinţă de asistenţă tactilă acum, îi spuse, deşi ea nu părea să audă nimic. Vreau să te concentrezi pe locul în care te ating cu degetul. Concentrează-te cu toată fiinţa ta pe locul unde pun eu presiune cu

degetul. Doar asta trebuie să faci. Vreau să-mi confirmi când simţi atingerea mea. Zi OK sau dă din cap ca să ştiu că simţi.
îşi puse, apoi, degetul arătător stâng pe tâmpla ei dreaptă şi zise:
— Simte degetul meu.
Zăbovi cu degetul acolo câteva clipe. Âsa nu reacţiona. George nu se mai obosi să aştepte confirmarea. în schimb, trecu rapid la cealaltă tâmplă.
— Simte-mi degetul.
Continuă la fel cu diverse zone de pe tot corpul ei, până la degetele de la picioare. îşi mută degetul la punctele de pe cealaltă parte a corpului ei şi repetă aceleaşi cuvinte. O luă apoi de la capăt pornind de la tâmple şi repetă întreaga procedură de cinci ori. Âsa nu se mişcase deloc şi nici nu dăduse vreun semn că ar simţi atingerea lui în timpul reprizelor. Odată terminată procedura, George se aplecă şi ridică pleoapele Âsei ca să o privească în ochi. O strigă pe nume, dar nu primi răspuns. Se ridică şi se întoarse spre Jenny şi Peter.
— Măcar are ochii deschişi, zise el. Am să desfăşor o altă formă de asistenţă acum. Cum se spune la „inconştient” în suedeză?
Peter îi spuse termenul, iar George se aşează iar pe marginea patului.
— Âsa, acum voi realiza procedura de asistenţă a persoanelor inconştiente. Făcu o scurtă pauză.
— Dă-mi mâna.
Nicio reacţie. George o luă de mână şi o ţinu o clipă.
— Mulţumesc, zise el, aşezându-i mâna la loc.

— Dă-mi mâna, spuse apoi din nou.

Repetă aceeaşi scenă. Âsa nu reacţiona. George o luă de mână şi-i mulţumi. Iar îi lăsă mâna jos. Repetă procedura de cel puţin douăzeci de ori. Intr-un final, se ridică.

— Simt o diferenţă, le zise lui Peter şi Jenny. Acum opune o uşoară rezistenţă când o iau de mână. Vreau să continuaţi voi aceeaşi procedură până ce se trezeşte. îşi va reveni dacă faceţi întocmai cum vă zic eu. Tipul acesta de asistenţă a fost elaborat de Ron în anii '60 şi i-a ajutat pe mulţi care intraseră în comă să se trezească. Ba chiar există nişte cazuri în care scientologii au reuşit să readucă la viaţă persoane abia declarate decedate cu ajutorul acestei proceduri.

Când George plecă, Peter îi zise lui Jenny că L. Ron Hubbard începuse să elaboreze tot felul de forme de asistenţă de prin anii '50, iar obiectivul principal era acela de a-l face pe tetan să intre în contact cu trupul său şi cu prezentul. Odată ce se realizează această uniune, are loc un miracol. în decursul zilelor următoare, membrii au desfăşurat diverse proceduri de asistenţă. în principal, au supus-o pe Âsa procedurii de asistenţă a persoanei inconştiente, însă au recurs şi la cea tactilă, plus încă o procedură numită asistenţa prin contact. Au stat ore întregi pe marginea patului şi au repetat comenzile. I-au dat să mănânce bucăţele de pâine, vitamine şi tablete de magneziu făcute pudră şi amestecate cu apă şi au încercat s-o facă să bea cât mai multe lichide. Era incredibil, căci reflexele sale de masticaţie şi de deglutiţie păreau să funcţioneze. Nu înghiţea mult deodată, dar măcar ceva tot îi ajungea în stomac. La un moment dat, Mikael dădu buzna în bucătărie, unde stăteau Jenny, Daniel şi Peter şi beau câte un ceai. Era sigur că o simţise mişcându-se, că Âsa îl strânsese de mână. Nu tare, dar simţise o oarecare presiune. Cu toate acestea, se întâmplase o singură dată, după care revenise la starea de dinainte.

— La naiba, Peter. Trebuie s-o ducem la spital, zise Daniel. Au trecut trei zile de când a intrat în comă, iar treaba asta nu funcţionează deloc.

— Ai răbdare, Daniel, zise Peter. Trebuie să fim răbdători. Va funcţiona dacă ne ţinem de tratament. E posibil ca presiunea pe care a simţit-o Mikael

să fi fost un semn că e pe drumul cel bun. Trebuie să mai aşteptăm vreo două zile. Am vorbit cu George despre asta şi e de acord cu mine.
Daniel se ridică atât de brusc, încât scaunul căzu şi se izbi de cuptor, după care se lovi cu spătarul de podea.
— Dar e numai piele şi os! Uită-te şi tu la ea! N-are mai mult de 41 de kilograme! Nu se mai poate aşa, o duc chiar eu la spital.
Se ridică şi porni hotărât spre camera de oaspeţi. Peter îi făcu semn lui Mikael şi se ridicară amândoi să-l urmeze. Peter se postă în faţa lui Daniel.
— Te vei calma acum, îi zise pe un ton ferm, privindu-l pe Daniel drept în ochi. Aproape ai ajuns TP, Daniel, comportă-te ca atare.
— Dar ce mama dracului, Peter! Soră-mea mai are un pic şi moare aici!
Se întoarse într-o parte şi trase un pumn în perete cu atâta forţă, încât două cărţi de pe rafturi căzură pe podea la picioarele lor. Peter îl prinse bine de braţe pe Daniel.
— Te calmezi acum, Daniel! urlă el.
Jenny nu-l mai auzise niciodată pe Peter ridicând tonul; nu era deloc plăcut.
Daniel păru să se resemneze după ieşirea lui Peter şi-l lăsă să-l ducă înapoi în bucătărie. Jenny se aşeză lângă el şi îl cuprinse în braţe. Observă că pe obraji îi şiroiau lacrimile.
— Ce-o să le zic părinţilor mei? îl întrebă el pe Peter. Mă tot întreabă ce se petrece. Âsa o suna pe mama de câteva ori pe săptămână, iar acum n-au mai primit veşti de la ea de două săptămâni. Nu-i mai pot minţi. Au dreptul să ştie că fiica lor e bolnavă.
— Ce le-ai zis până acum? întrebă Peter.

— Că urmează un curs şi asta îi ocupă tot timpul. Le-am zis şi că seara e complet istovită şi n-are energia necesară ca să mai stea de vorbă la telefon.

Tata e furios; nu mă crede. Nu-i plac deloc scientologii şi a ameninţat că vine el la Centru ca să vadă ce se întâmplă pe acolo. Nici nu m-ar surprinde dacă ar face asta. Astfel, o să vadă că Âsa nu e acolo. Ce-i zicem?
Peter nu zise nimic. îşi mai turnă nişte ceai.
— Peter, spuse Daniel pe un ton rugător. Cred în tehnologia noastră. Ce mama naibii, doar am investit sute de mii de krona în asta. Dar sunt atât de îngrijorat pentru ea! Poate că nu facem noi ce trebuie ori poate că are nevoie de altceva. Oricum ar fi, nu e în regulă. Sigur ţi-ai dat şi tu seama de asta, nu? Nu funcţionează nimic. Nu face decât să zacă aşa, stingându-se pe zi ce trece.
Vocea începu să-i cedeze şi începură iar să-i curgă lacrimile.
— Daniel, putem face asta, spuse Peter. Mai discut o dată cu Olof Hansson, doctorul de la Malmö. Poate că a primit rezultatele analizelor făcute. Dacă vrea s-o examineze din nou, putem merge iar până acolo. Cum ţi se pare?
— Să fiu al dracului dacă mai ştiu, zise Daniel. Ce ne-a zis ultima dată n-a funcţionat deloc.
— într-adevăr, dar acum i s-a schimbat starea, completă Peter. Olof are atât cunoştinţele medicale pe care le au doctorii de la spital dar, pe deasupra, cunoaşte şi tehnologia noastră. Nu cred că Âsa ar putea beneficia de un sprijin mai profesionist de-atât.

Daniel cedă, iar Peter se duse la el în dormitor ca să sune medicul. Reveni după câteva minute şi spuse că Olof Hansson era de părere că ar trebui s-o aducă repede pe Âsa la el. Daniel o duse la maşina lui Peter şi o aşeză pe bancheta din spate. Peter se aşeză la volan, iar Daniel merse şi el cu ei. Jenny îi zise că se va duce acasă la părinţii ei, pentru că apartamentul era gol dat fiind că plecaseră într-o vacanţă de o săptămână în Tenerife. Nu mai avea energia necesară să se ducă la Centru, deşi simţea că mintea îi era mai liniştită acum că o duceau pe Âsa la cineva care avea competenţe medicale. Trăgea speranţă că doctorul urma să o facă bine pe Âsa sau să se asigure că avea să fie internată în spital.

Odată ajunsă la apartament, făcu o baie fierbinte şi stătu în apă cel puţin o oră, după care ieşi şi se duse să se uite la televizor. După două ore, sună telefonul. Daniel. Era pe punctul de a avea o cădere nervoasă. Jenny nu înţelegea ce încerca să-i spună: când plângea, când urla. într-un final, Jenny ţipă, spunându-i să se calmeze şi să-i explice ce se întâmplase.

— A murit Âsa! urlă el în receptor.

42.

Atât Jonna, cât şi Mattias puseră umărul la treabă ca să conecteze calculatoarele din încăperea puţin mai spaţioasă care le fusese alocată pentru anchetă, astfel încât să poată sta împreună în timp ce lucrau. Se hotărâseră să stea faţă în faţă.

— La naiba, ce mârlan a fost Loman cu tine, zise Mattias, conectând monitorul mare la laptopul său personal.

— Cu adevărat neplăcut momentul, spuse Jonna. Nu înţeleg de ce a trebuit să fie atât de maliţios.

Mattias se aşeză pe scaun şi porni calculatorul. Jonna făcu şi ea acelaşi lucru.

— Deci singurul lucru pe care avea Loman de gând să-l facă, în afară de a lua legătura cu cei de la Poliţia Naţională, era să dea telefoane pe la celelalte districte şi să „scuture copacii să vadă ce cade”? întrebă Jonna. Avem o grămadă de chestii de verificat şi foarte puţin timp la dispoziţie.

— Oricum lucrează doar cu jumătate de normă de când a fost diagnosticat cu cancer acum vreun an, zise Mattias.

Jonna se uită la el.

— Deci ştii şi tu?

— Mi-a zis ieri. Tu de când ştii?

— De multă vreme. Probabil că a trecut un an de când mi-a spus. Dar n-am mai vorbit despre asta de-atunci. Ţi-a spus ceva despre stadiul în care e boala?

— Din câte-am înţeles eu, e cam gata. N-a zis asta, iar eu n-am vrut să întreb, însă Adelsvärd, care a mai lucrat cu el în trecut, mi-a zis la cafea ieri când l-am întrebat. I-a mai rămas un an, cel mult. Probabil n-o să apuce vârsta pensionării. Poate asta explică de ce e într-o pasă atât de proastă.
— Câţi ani are?
— Şaizeci şi trei.
Jonna cugetă câteva clipe. încercă să-şi imagineze cum ar fi să ştie că mai are doar un an de trăit.
— Trebuie să fie oribil să ştii că ai să mori în curând, spuse ea. Nu înţeleg cum de reuşeşte să vină la serviciu şi să lucreze.
Se hotărâră să meargă să-şi ia câte o ceaşcă de cafea în încercarea de a-şi lua gândul de la cancer şi moarte. Se aşează apoi fiecare la biroul său ca să- şi întocmească o listă cu ordinea priorităţilor.
— Trebuie să alocăm o grămadă de energie ca să-i găsim pe ultimii doi de pe listă, începu Jonna. Nu-mi pasă ce zice Loman, asta trebuie să fie prioritatea noastră. Informaţiile despre trecutul lor, legătura cu scientologia şi legăturile dintre victime, toate astea pot fi lăsate pe mai târziu. Vreau să mergem pe ipoteza că totul este adevărat.
Mattias încuviinţă.
— Avem câteva piste referitoare la Jenny Eklund la care am început să lucrez, zise el. Am să continui pe această linie.

— Vreau de asemenea să ne concentrăm atenţia parţial şi asupra făptaşului, continuă Jonna. Avem deja nişte informaţii în acest sens. Trebuie să presupunem că avem de-a face cu o serie de crime. Dacă ar fi fost vorba despre sinucideri, deşi nu cred deloc că e cazul de faţă, oricum nu putem face nimic. însă dacă e vorba despre crimă, atunci poate că putem împiedica săvârşirea altor astfel de grozăvii. Am să verific asta.

începură lucrul repede. Jonna căută în registrul infracţiunilor raportate, RAR, parcurgând toate rapoartele de agresiune sexuală asupra copiilor din decursul ultimului deceniu. începu cu zona Blekinge şi, cu ajutorul lui Mattias, obţinu acces şi la RAR din regiunile Kronoberg şi Kalmar. în total, erau peste 836 de rezultate. Era pur şi simplu uluită de numărul de rapoarte. Fuseseră înregistrate peste optzeci de infracţiuni de pedofilie anual în zona de sud-est a Suediei. Era vorba de optzeci de copii care, în fiecare an, fuseseră distruşi pe viaţă pentru că nişte degeneraţi nu s-au putut abţine din a-şi îndeplini fanteziile bolnave.
Accesă filtrul de căutare şi introduse codul pentru agresiune sexuală gravă a unui minor: 177 de rezultate. Tot un număr covârşitor. Căută în funcţie de violul unui minor. Nimic în Blekinge, însă găsi nişte cazuri în Kalmar şi Kronoberg: cinci în total. Notă CNP-urile persoanelor acuzate de infracţiunile respective. Deschise PMF, o altă bază de date structurată sub forma unui portal care duce spre multe alte registre la care au acces organele poliţieneşti. Acum putea vedea date suplimentare despre infracţiuni. Făcu o verificare încrucişată cu registrul federal de corecţie şi reuşi să elimine trei dintre cele cinci cazuri, întrucât făptaşii erau la închisoare. Rămăseseră două acum. Realiză că suspectul ar fi putut să săvârşească infracţiuni şi în alte zone din Suedia, dar oricum măcar era un început. Putea relua căutările pe întreaga ţară ulterior, dacă era nevoie. Avea, deci, două nume. începu cu Magnus Abrahamsson, născut în 1963 la Săvsjostrom, în Smâland. Fusese condamnat în 2005 la zece ani de închisoare pentru violul a doi minori cu premeditare, alte trei violuri, precum şi pornografie infantilă. De asemenea, în baza demonstraţiei cauzei probabile, fusese suspect în cazul uciderii a doi copii care fuseseră violaţi la sfârşitul anilor '90, însă fusese achitat. Instituţionalizat apoi la Kalmar şi eliberat în 2012.
Jonna observă o notă din partea inferioară a paginii: „A fost atacat de un agresor/agresori necunoscuţi în apartamentul său din Karlskrona pe 8 martie 2013. A fost bătut crunt şi i s-a tăiat penisul”.

Cineva urmărise să se răzbune, îşi zise Jonna în sinea sa, dând clic pe următorul nume: Hans Holmquist, născut în 1965 la Morrum, în Blekinge.

Fusese condamnat în 2001 la închisoare pe viaţă pentru uciderea unei fetiţe de patru ani. Holmquist era educator şi o ademenise pe victimă în pădure, unde o violase şi apoi o lovise în cap cu o piatră; îi ascunsese, apoi, trupul sub nişte ramuri de pin. Corpul fusese descoperit după patru zile, iar Holmquist însuşi luase parte la operaţiunile de căutare. ADN-ul său fusese identificat pe trupul fetei. De asemenea, poliţia găsise pornografie infantilă pe calculatorul lui Holmquist (atât materiale video, cât şi fotografii). Sentinţa sa fusese redusă la optsprezece ani în 2010, fiind eliberat în 2013, după ce petrecuse doisprezece ani în spatele gratiilor.
Deşi Jonna avea două nume de verificat, era dezamăgită de rezultatele slabe obţinute. Spera să mai identifice nişte potenţiali făptaşi după căutare. îşi dădu seama că va trebui să repete tot procesul, de data aceasta la nivel de ţară. Spera de asemenea că solicitarea lui Anders de a primi întăriri, mai exact un expert în realizarea profilului făptaşului, avea să dea rapid rezultatele scontate.
Jonna se lăsă pe spate, ridică privirea peste ecranul calculatorului şi se uită la Mattias.
— Ţie cum îţi merge? îl întrebă. Găseşti ceva despre Jenny Eklund?
Mattias lăsă din mână pixul cu care făcea însemnări şi se lăsă şi el pe spătarul scaunului.
— Da, răspunse. Am dat de nişte foşti colegi de-ai ei de şcoală care şi-o amintesc bine. Cineva ştia că era membră a Bisericii Scientologice la finalul liceului. Respectiva a mai zis şi că în viaţa ei s-a petrecut un eveniment tragic la vreo doi ani după terminarea liceului. După câte îşi aminteşte, ar fi fost vorba despre un membru al familiei. Imediat după asta, Jenny a plecat din Karlskrona. Nu ştie unde s-a mutat, şi nici n-are idee pe unde e în prezent.
— Deci ştim măcar că trebuie să fie vorba despre aceeaşi Jenny de pe listă, zise Jonna.

Mattias se ridică şi îşi întinse braţele în sus. Se uită la ceas.

— Se face târziu. Trebuie să plec acasă în curând. Am sunat la Şcoala Chapman ca să fac rost de CNP-ul ei. Dacă reuşesc să-l aflu, am să pot da de ea. Problema e că persoana care-mi poate furniza informaţiile astea şi-a încheiat programul pe ziua de azi; trebuie să revin mâine.

Telefonul de pe biroul aflat între ei sună. Mattias se aplecă şi ridică receptorul. Se prezentă, ascultă câteva clipe, după care zise:

— Aşteaptă puţin, e şi colega mea aici. Te pun pe difuzor ca să audă şi ea. Acoperi receptorul cu o mână şi se întoarse spre Jonna.

— E Hâkan Jonsson, de la Poliţia Locală din Stockholm, cel care conduce ancheta morţii Măriei Palm. Zice că vrea să ne comunice nişte informaţii relevante.

Mattias se aplecă în faţă şi apăsă pe butonul de difuzor, aşezând apoi receptorul lângă telefon.

— Hâkan, te ascultăm amândoi, spuse.

— în regulă. Ţineţi-vă bine pentru ce am să vă zic, spuse Hâkan Jonsson. Avem rezultatele ADN-ului colectat din apartamentul Măriei Palm. Am descoperit nişte fire de păr despre care ştiam că nu provin de la proprietara apartamentului, aşa că le-am analizat. Se pare că sunt ale unui pedofil condamnat şi suspect de crimă, care locuieşte în zona voastră. îl cheamă Magnus Abrahamsson.

43.
Trummenăs, 26 septembrie 1993
— P uteţi să-l ridicaţi mai sus?
Mikael se chinuia cu roaba. încerca să o împingă dedesubtul bolovanului care atârna puţin deasupra pământului. Viktor şi Max îl ajutau să mute bolovanul şi să-l rostogolească în roabă. Jenny trase de frânghie cu toată forţa şi ridică bolovanul îndeajuns încât Mikael să poată băga roaba sub el. Transpiraţia îi şiroia pe faţă; era foarte arid pentru final de septembrie. Vara călduroasă urâse apropierea de mare, care îi răspundea acum mărinimoasă cu aceeaşi monedă.
— Acum, zise Mikael, daţi-i drumul foarte încet.
Deşi purta mănuşi speciale, pe Jenny o usturau degetele de la frânghie. îi dădu încet drumul, lăsând-o să-i alunece printre degete. Braţele îi erau complet amorţite şi o dureau şi degetele. Era trei după-amiaza şi începuseră lucrul sâmbătă dis-de-dimineaţă, aşa cum le fusese obiceiul în toate dimineţile de sâmbătă în ultima vreme. Moartea Âsei îi paralizase pe toţi şi nu lucraseră timp de câteva săptămâni. Acum trecuse o lună de la evenimentul tragic, iar asta era prima zi de când Jenny revenise să pună şi ea umărul la treabă.

Bolovanul ajunse cu bine în roabă. Mikael îi dădu ocol, apucă mânerele şi porni cu grijă cu spatele pe poteca făcută din scânduri de lemn, pe care le aranjaseră să ducă în jos, spre puţ. Era o groapă mare, de cel puţin 4,5 pe 4,5 metri.

Iar se stricase excavatorul: de astă dată, era o problemă la bena care se tot bloca. Âke fusese nevoit să cheme un camion care să vină să-l ducă la service. Era a treia oară când îl duceau la reparat de când îl cumpăraseră. Nu le fusese pe atât de uşor pe cât crezuseră să sape la mai bine de şase metri sub pământ. Când Âke ajunsese la aproape doi metri adâncime, dăduse de nişte bolovani mari. Reuşise să scoată o parte cu bena, însă restul se dovediseră prea grei pentru bătrânul excavator, care-şi dăduse duhul. Asta a fost prima dată. A doua oară s-a defectat sistemul hidraulic. Acum bena.
George era frustrat că treaba mergea atât de încet, aşa că se hotărâse că toţi vor lucra manual, scoţând pietrele şi săpând cu lopeţile până ce se repara excavatorul.
Azi lucrau şase. Una dintre responsabilităţile lui Jenny era să se ocupe de „uriaş”, o macara cu trei picioare, operată manual. Âke o construise. Avea trei grinzi puternice, fiecare cu o lungime de peste 1,80, toate îmbinate cu balamale în partea inferioară, astfel încât cele trei picioare să poată fi întinse sub formă de tripod. în partea de sus ataşase un troliu prin care trăsese o frânghie groasă de nailon. Viktor şi Max au îndepărtat pământul şi nisipul din jurul bolovanilor cu ajutorul lopeţilor. Atât Mikael, cât şi Jenny aveau câte o pârghie pe care o puneau în jurul fiecărei pietre, astfel încât să o poată scoate la suprafaţă şi apoi deplasa spre marginea puţului. Se ajutau reciproc pentru a putea lega bine frânghia în jurul pietrelor, după care Jenny ridica piatra suficient de sus cu ajutorul troliului, astfel încât Mikael să poată împinge roaba dedesubt. Au reuşit amândoi să ridice nişte bolovani cu adevărat mari prin acest sistem. Camilla şi Peter săpau şi cărau în mână pietrele mai mici până la grămăjoara astfel formată, aflată la vreo nouă metri depărtare. Era o muncă grea. Camilla nu se simţea deloc bine.
— La dracu', spuse ea ştergându-se pe faţă de transpiraţie. Nici nu prea se vede mare diferenţă, deşi avem cinci ore de când lucrăm.
— Hai, nu zi aşa, spuse Peter. Facem munca asta fizică doar timp de câteva săptămâni, astfel încât să ne putem relaxa apoi un miliard de ani.

— Ia uitaţi.

Viktor se ridicase şi se uita în jos în groapa cea mare rămasă de la bolovanul imens pe care tocmai îl luaseră de acolo.
Ceilalţi s-au dus la el. Groapa era plină de apă.
— Probabil e pânza freatică, zise Viktor. Nivelul pare să fie foarte mare aici. Cum naiba mai săpăm noi încă 4,5 metri dacă se tot umple mereu? O să fie un puţ plin cu apă.
Jenny deja punea la îndoială în sinea ei întreaga poveste, plus cuvântul lui George şi al lui Peter, asta mai ales după moartea Âsei. Cu toate astea, nu îndrăznea să recunoască în faţa nimănui, nici măcar a lui Daniel. Mai ales la cum se simţea acesta după toate câte se petrecuseră cu Âsa. Era pur şi simplu distrus.
Peter îi spusese lui Jenny că Âsa începuse să nu mai respire în maşină, în drum spre Malmö. Undeva pe lângă Lund, observaseră că zăcea fără viaţă. Daniel intrase în panică şi începuse să urle. Peter oprise cu prima ocazie şi încercase s-o readucă la viaţă, dar în zadar. Peter gonise până la Urgenţe, în Lund. Acolo li se confirmase că era moartă. Nu mai putuseră face nimic. La auzirea veştii, Daniel o sunase imediat pe Jenny, după care fugise de la spital şi dispăruse. Peter şi Mikael se urcaseră în maşină şi umblaseră prin Lund timp de două ore în căutarea lui. în cele din urmă, îl găsiseră zăcând pe o bancă din parcul central. Avea o privire goală pe chip. îl duseseră la maşină şi porniseră înapoi spre Karlskrona. Odată ajuns acasă, îşi scosese hainele de pe el, se întinsese pe pat şi nu se mai ridicase timp de două săptămâni. Nu spunea nimic şi nu mânca decât dacă Jenny era cea care îi aducea mâncarea în cameră.

în ziua înmormântării se ridicase din pat, se îmbrăcase şi participase la ceremonie arătând ca o umbră a vechiului Daniel. Părinţii lui n-au permis niciunui membru din partea Bisericii Scientologice să ia parte la înmormântare. Tatăl n-a vrut-o nici pe Jenny de faţă, însă l-a convins mama lui Daniel. Odată încheiată ceremonia, lui Jenny i se păruse că Daniel începuse să-şi mai revină un pic. începuse să discute cu ea despre cele

petrecute şi nu mai stătea atât de mult în pat. Mai şi participase de câteva ori la activitatea lor şi lucrase la puţ şi la casa lui Peter.
După ce mai trecuse primul şoc legat de moartea Âsei, părinţii lor raportaseră la Poliţie Biserica, spunând că era unicul responsabil pentru moartea fiicei lor. în aceeaşi zi în care primiseră raportul medico-legal, depuseseră plângerea la poliţie. Âsa murise din cauza unui cheag de sânge din plămânul stâng, provocat, cel mai probabil, de deshidratare, coroborat cu o perioadă îndelungată de stat la pat. Potrivit părinţilor săi, Biserica Scientologică din Karlskrona provocase moartea fetei lor. Atât rezultatele autopsiei, cât şi reacţia părinţilor săi îl afectaseră profund pe Daniel. Acesta căzuse într-o depresie puternică şi, de când primiseră raportul medico-legal cu o săptămână în urmă, începuse iar să zacă în pat toată ziua. Nu voia să discute cu nimeni şi refuza să-i vadă pe Peter ori George, care voiau să-l ajute să iasă din starea depresivă. Nici cu părinţii săi nu voia să dea ochii. Jenny nu ştia ce să facă, în afară de a încerca să îi fie aproape şi să se asigure că are mâncare şi apă.
în unele zile îi era puţin mai bine şi vorbea mai mult decât în restul timpului. însă apoi iar nu mai scotea o vorbă. Jenny era îngrijorată că era în aceeaşi stare precum Âsa. Poate că treaba asta cu depresia era ceva ereditar. Nici nu îndrăznea să-l lase singur. Se simţea complet neputincioasă şi spera că îi va trece curând.
în dimineaţa aceea Daniel părea mai energic şi îi spuse că va veni în plimbare spre casa lui George şi a Măriei. însă n-a făcut asta.
Jenny strânse picioarele „uriaşului”, iar Mikael o ajută să care utilajul în magazia în care depozitau toate uneltele. Era aproape şase seara şi se hotărâseră că vor relua lucrul a doua zi. Asta dacă mai aveau să continue, dat fiind că puţul începuse să se umple cu apă. Sperau că George şi Âke urmau să găsească o soluţie la această problemă.

— O să luăm cina acasă la George şi Maria în seara asta, zise Mikael. Crezi că l-ai putea convinge pe Daniel să ni se alăture? Cred că i-ar prinde bine să mai iasă din casă şi să petreacă timp cu alţi oameni.

Intraţi în magazie, Jenny puse jos capătul pe care îl ţinea, aşa că aşezară amândoi cu grijă întreg utilajul.

— Ar fi frumos, răspunse. Părea în regulă azi dimineaţă, s-ar putea să vrea. Vă anunţ.

Ieşiră din şopron.

— E în regulă dacă strângeţi voi ce-a mai rămas? îi întrebă pe ceilalţi, care se pregăteau să încheie treaba. Aş vrea să ajung cât mai repede acasă, la Daniel.

Nu era nicio problemă, rezolvau ei ce mai rămăsese de făcut. Jenny se urcă pe bicicletă şi goni spre cabană. Era mai răcoare acum, căci toamna îşi anunţa prezenţa, însă Jenny nu băgă deloc de seamă toanele vremii. Gândul îi zbură la toate lucrurile oribile care se petrecuseră în ultima lună: moartea Âsei, starea lui Daniel, reacţia părinţilor săi, şi se întrebă cum aveau să se aranjeze lucrurile. Asta îi acapara mintea şi umbrea absolut totul, chiar şi proiectul lor arheologic.

Era transpirată pe când îşi proptea bicicleta la colţul casei. Văzu că luminile erau stinse, dar nu i se păru ciudat; probabil că Daniel era încă în pat, unde-l lăsase dimineaţă, când plecase din cabană. Deschise uşa şi auzi muzică; asta o bucură. Ascultă muzică, îşi zise în sinea ei, zâmbind. Spera că era primul semn că începuse să-şi îndrepte atenţia asupra altor aspecte, şi să-şi mai ia gândul de la suferinţele sale şi de la durerea provocată de stingerea Âsei.

Cânta Chick Corea. îi ascultaseră împreună câteva albume, încercând să-i înţeleagă versurile. Chick Corea era scientolog dedicat, iar multe dintre albumele şi versurile sale conţineau mesaje axate pe filosofia cultului. Lui Daniel începuse într-un final să-i placă, deşi Jenny nu reuşise deloc să se deprindă cu stilul. Se descălţă şi îşi puse haina în cuier. Intră în bucătărie şi încremeni.

îl văzu pe Daniel prin spaţiul care dădea înspre sufragerie: atârna de uşa de la baie, cu un laţ în jurul gâtului.

44.

Jonna bătu o dată la uşă, dar nu primi răspuns. Băgă capul pe uşa de la biroul colegului lui Anders, Goran Adelsvärd, care se afla în încăperea de lângă spaţiul comun de lucru, şi-l întrebă dacă îl văzuse pe Loman. Acesta i-a zis că se dusese acasă. Plecase grăbit cu câteva ore în urmă.

— Poate ştii şi tu de boala de care suferă? o întrebă. Jonna încuviinţă.

— Nu prea a dat pe la serviciu în ultimele săptămâni, continuă Goran. Nu discută mult despre boala sa, dar am senzaţia că i-au intensificat şedinţele de chimioterapie, iar asta îl vlăguieşte.

Clătină din cap.

— Unii sunt pur şi simplu oropsiţi, iar Anders se numără printre ei.

Jonna intră în încăpere.

— Mattias mi-a zis că ai lucrat cu el acum douăzeci de ani, înainte să meargă la Stockholm. înţeleg că-l cunoşti bine?

— Am fost parteneri ani de zile, spuse Goran. Eu am primit apoi post la Kristianstad, m-am mutat acolo şi am pierdut legătura cu el. Câţiva ani mai târziu, i-au murit ambii copii cam în aceeaşi perioadă. Băiatul s-a sinucis după ce sora lui murise de nu ştiu ce boală. N-am ştiut nimic despre asta, am aflat abia când am revenit aici, după trei ani. Anders deja divorţase la acea vreme şi se mutase la Stockholm.

Se lăsă pe spătar şi oftă adânc.

— Să-ţi pierzi copiii e probabil cel mai groaznic lucru care ţi s-ar putea întâmpla, zise. Iar acum mai are şi cancer.
Când Jonna reveni în biroul pe care-l împărţea cu Mattias, acesta îi aruncă o privire întrebătoare.
— Loman a plecat, zise ea.
— Şi-a închis şi telefonul, completă Mattias. O fi pe la vreun tratament ori poate că se simte ca dracu'.
Jonna luă loc.
— Trebuie să mergem noi înainte, spuse ea. Nu-l putem aştepta.
— L-am căutat pe Magnus Abrahamsson în baza de date naţională când te- ai dus tu să vezi pe unde e Loman. „Nu se cunoaşte adresa.” Am căutat şi pe Eniro şi pe alte site-uri şi nu apare pe nicăieri. Nu-i nici în registrul nostru de supraveghere. Parcă ar fi o fantomă.
— La naiba, exclamă Jonna. Trebuie să fie pe undeva. L-am găsit în registru când am căutat pedofili condamnaţi din zona de sud a ţării. Pe 8 martie 2013, avea domiciliul într-un apartament din Karlskrona.
— De ce apar informaţiile astea în registru?
— E data când a fost atacat şi castrat.
— Aha. E pedofilul din Kungsmarken, zise Mattias, îmi amintesc cazul. N- am fost implicat personal în anchetă, dar în dimineaţa de după atac, pe toate holurile lângă aparatele de cafea, lumea glumea într-o veselie despre castrare. Mulţi îi lăudau pe cei care făcuseră asta.
— Deci apartamentul era în Kungsmarken?

Mattias încuviinţă.

— Dacă-mi aduc bine aminte, se mutase acolo după ce fusese eliberat din penitenciarul de la Växjo, răspunse el. Ori poate fusese încarcerat la Kalmar? Oricum ar fi, clar încerca să se ascundă de cel sau cei care l-au prins ulterior. Probabil e vorba de cineva apropiat uneia dintre victimele sale.
— Mă-ntreb de ce nu-mi sună cunoscute toate astea, zise Jonna.
— Conducerea a intervenit repede şi ne-a redus la tăcere. N-am avut voie să vorbim despre asta. Probabil că intenţia faptaşului a fost să-l ucidă pe Abrahamsson, iar ziarele n-au primit informaţii referitoare la amănuntele sensibile, şi anume faptul că-i fusese tăiat membrul. întreaga chestie a devenit o ştire obişnuită.
Mattias tăcu preţ de câteva momente.
— Deci el e ucigaşul care s-a pus în mişcare. Interesant... Aruncă repede o privire la ceas şi sări în sus de pe scaun.
— E târziu. Trebuie să ajung acasă la familie. Putem relua mâine?
— Mergi acasă, mai pot continua singură puţin. Mama e acasă şi pregăteşte copiii de culcare.
— în locul tău, aş verifica cine a condus ancheta referitoare la atac, zise Mattias pe când ieşea pe uşă. Persoana respectivă ar trebui să aibă o grămadă de informaţii despre el.

Jonna depistase deja CNP-ul lui Magnus Abrahamsson şi deschisese DurTvâ, arhiva în care figurau toate rapoartele anchetelor penale. Parcurse fişierele până ce ajunse la atacul asupra lui Abrahamsson. Se mutase la Karlskrona când îl eliberaseră din închisoarea de la Kalmar, în februarie 2012. Exact un an mai târziu, pe 8 martie 2013, fusese atacat în apartamentul său din Kungsmarken. Un vecin auzise ţipete şi sunase la Poliţie. Din întâmplare, un agent era prin zonă când se dăduse apelul şi a ajuns repede. La locul faptei, l-a găsit pe Abrahamsson zăcând pe jos într-o baltă de sânge. Agresorii îl bătuseră bine, îi tăiaseră penisul şi probabil

luaseră membrul cu ei drept trofeu, asta pentru că nu fusese găsit nici în apartament, nici în zona din apropierea clădirii. Dacă poliţistul respectiv n-ar fi fost pe-acolo, Abrahamsson n-ar fi supravieţuit. Acesta a fost cel care a reuşit să oprească sângerarea până la sosirea ambulanţei.
în decursul carierei sale, Jonna văzuse multe poze groaznice cu locuri unde avuseseră loc diverse infracţiuni, dar acestea au reuşit să-i întoarcă stomacul pe dos. Trebui să-şi ferească privirea la vederea imaginilor cu apartamentul plin de sânge. Pur şi simplu oribil, îşi zise în sinea ei, pe când încerca să-şi controleze greaţa. Oare grozăvia asta fusese săvârşită de o persoană normală? Să fi fost un părinte? Sigur fusese o lovitură plătită: cineva angajase un profesionist.
Nu ştia cum ar fi reacţionat ea însăşi dacă un pedofil i-ar fi agresat copiii. Se gândise adesea la asta ori de câte ori citea despre degeneraţii care atacau copii mici şi îşi spusese că probabil ar fi fost gata să ucidă cu mâinile ei dacă cineva le-ar fi făcut rău lui Simon sau lui Astrid. Cu toate acestea, oare era o limită pe care n-ar fi reuşit să o depăşească în cazul în care s-ar fi ajuns la aşa ceva?

Jonna înlemni când citi mai departe: Anders Loman condusese ancheta preliminară cu privire la caz. Luă telefonul şi-l sună iar. Tot niciun răspuns.

La zece fix, Jonna intră pe uşa secţiei de poliţie. Plecase de acasă în acea dimineaţă fără să-i trezească pe Simon şi pe Astrid, care se culcaseră târziu cu o noapte înainte.
David bătuse la uşă la câteva minute după ce ajunsese ea acasă în acea seară. Probabil că aşteptase afară, în maşină, până ce ajunsese Jonna. Imediat ce mama ei ieşise din clădire, intrase şi îi dăduse Jonnei un buchet mare de trandafiri roşii şi un cadou; voia să-i ceară scuze. Jonna îi spusese că era prea târziu, refuzase florile şi cadoul şi-i spusese să o lase în pace. Avea nevoie de timp până ce va fi dispusă să discute cu el. După asta, îi izbise uşa în nas; era o senzaţie plăcută.
Era tipic din partea lui să cumpere cadouri scumpe şi să creadă că totul avea să fie bine. Proceda la fel şi cu cei doi copii: mereu le cumpăra cadouri costisitoare de firmă şi jucării scumpe. Se folosise de astfel de lucruri materiale pentru a-şi spăla conştiinţa încărcată şi a-i face să uite de faptul că lipsise atât de mult din vieţile lor. Jonna îşi dăduse seama cât de tare îi afectase acest lucru când Simon refuzase să poarte un anumit tricou într-o dimineaţă, doar pentru că nu era firma Lacoste.

Ura această atitudine superficială asupra vieţii. Nu suporta oamenii care îşi judecau propria valoare şi pe a celor din jur în funcţie de ce dispozitive sau haine aveau. Acei oameni care se uitau la rafturi şi vedeau doar dimensiunea aferentă decoraţiunilor interioare şi nu cărţile aflate pe ele, cei care puteau enumera toate revistele din domeniu şi care îşi aranjau casele să arate ca nişte copii sterile şi fără suflet, fără ca ei înşişi să aibă gust. Râdeau de cei care nu ştiau ce e Burberry, dar tot ei erau cei care credeau că povestirea gotică de Wells Camera roşie e o nouă ediţie de mobilier de la IKEA. Nu voia ca Simon şi Astrid să moştenească această concepţie despre

lume şi constatase că acest motiv era suficient să scape de sub imperiul lui David.
îşi luă rămas-bun de la mama ei după ce luaseră micul dejun împreună. Era ziua cu practicanţi la grădiniţă, aşa că Simon şi Astrid erau liberi, iar bunica urma să stea cu ei toată ziua. Jonna se furişă de acasă, având conştiinţa încărcată. Nu petrecuse foarte mult timp cu cei doi în ultimele luni. în primul rând, fusese ocupată cu munca de recunoaştere cu tinerii şi dealerii de canabis, iar acum cu anchetarea crimelor. Ar trebui să-şi ia nişte zile libere când se încheie toată povestea, se hotărî. Trebuia să stea cu ei. Şi să doarmă. Noaptea trecută nu pusese geană pe geană. Gândul la Magnus Abrahamsson o chinuia de parcă ar fi avut o căpuşă lipită de lobul frontal şi nu putea să se relaxeze.
Introduse codul la uşa interioară de securitate şi ieşi pe holul unde se afla biroul lui Anders Loman. Se duse la uşă şi bătu. Aşteptă câteva clipe şi deschise uşa cu grijă. Gol. îşi scoase telefonul şi-l sună pe când se uita la ceas şi se îndrepta spre aparatul de cafea. Era zece şi zece. Loman nu răspunse. Dat fiind că era vacanţa de vară, majoritatea birourilor din clădire erau goale. Discuţia cu Loman era unul dintre cele mai importante lucruri de rezolvat pe ziua de azi. Trebuia neapărat să dea de el. în primul rând pentru că el condusese ancheta preliminară referitoare la atacul asupra lui Abrahamsson, aşa că poate ştia unde era acesta.
Abia se aşezase la birou, când intră grăbit Mattias Palander, respirând greu. înainte să apuce să ia şi el loc, Jonna îi povesti despre atacul asupra lui Abrahamsson şi despre faptul că Loman fusese cel care se ocupase de ancheta preliminară. Mai parcurseră materialele o dată şi apoi îşi împărţiră ce aveau de făcut în continuare. Mattias avea să încerce să dea de administratorul de la Şcoala Chapman ca să afle CNP-ul lui Jenny Eklund. De asemenea, urma să încerce să contacteze familiile victimelor ca să stabilească o legătură cu Biserica Scientologică şi să adune cât mai multe informaţii despre activităţile în care aceştia fuseseră implicaţi. Era de părere că, cel mai probabil, aici era motivul crimelor.

Jonna începu să-l caute pe Abrahamsson. Părea inutil să mai continue să încerce să dea de urma lui Loman. Probabil ori îi era foarte rău, ori era

internat la spital pentru radiaţii sau chimioterapie. Când îşi va deschide telefonul va vedea că-l căutase şi îi va asculta mesajele lăsate, şi poate că o va suna el.
Dădu clic pe registrul funciar să vadă dacă nu cumva Abrahamsson avea vreo cabană pe unde se ascundea, dar nu găsi nimic. Accesă şi baza de date naţională pentru a vedea dacă acesta avea rude pe care le-ar putea contacta, şi avu noroc. Tatăl lui Magnus Abrahamsson murise, însă mama sa trăia. O chema Karin Abrahamsson, avea şaptezeci şi doi de ani şi încă locuia în Săvsjostrom.
Jonna intră repede pe Google Hărţi şi analiză cât de departe era adresa în zona nordică a regiunii Smâland. Era o distanţă de cam 112 kilometri, deci vreo oră şi jumătate de condus. Se gândi dacă să sune mai întâi, dar dacă Abrahamsson se ascundea cumva acolo, putea strica toată operaţiunea dacă suna. Se hotărî şi-i zise lui Mattias că se urcă în maşină şi se duce la Săvsjostrom. Scrise adresa pe o hârtie, se duse în parcarea subterană, semnă pentru a lua una dintre maşinile de serviciu şi o porni spre nord.
Aproape tot drumul vorbi la telefon cu Anneli. Era prietena ei cea mai bună şi nu mai vorbiseră de câteva săptămâni. Avea nevoie de cineva cu care să discute despre ce se întâmplase între ea şi David. Anneli era isteaţă şi ştia să-i asculte păsurile.

La ora două ajunse la micuţa comunitate.

Thomas Svărd scoase cana din suportul de bord şi leorpăi din cafeaua cumpărată de la benzinăria Preem din Bryggarberget, înainte de a porni spre Centrul Wămo. Se strâmbă când lichidul îi atinse papilele gustative. Era rece şi avea un gust oribil. Stătea în maşină, în parcare, de aproape o oră, aşteptând. Ajunsese exact la timp ca să o vadă pe femeie intrând; nu fusese greu s-o recunoască. Poza din dosar arăta de parcă fusese făcută din acelaşi punct în care se afla şi el. Era atrăgătoare şi arăta tânără pentru vârsta ei, îşi zise în sinea sa. Era sigur că mulţi bărbaţi se uitau cu jind la ea.
Parcase astfel încât să vadă perfect intrarea în clinica psihiatrică pentru adulţi. Când ajunsese, femeia parcase exact lângă el. îşi plecase capul şi se uitase în poală când realizase că urma să parcheze pe locul de lângă el. Odată ce intrase ea înăuntru, îşi mutase repede maşina pe un alt loc de mai încolo pentru a reduce riscul ca femeia să-l recunoască atunci când o va urmări.
Luă dosarul ca să mai parcurgă o dată detaliile. Activităţile ei zilnice erau aproape mecanice: locurile unde oprea, când, unde şi cum făcea sport. Avea terapie marţea la ora 11, după care îşi făcea de regulă cumpărăturile la magazinul Willy's din zona Pantarholmen, apoi mergea acasă, pe insula Lângo. Se pare că avea pe cineva care dormea adesea la ea, fără să locuiască acolo. Cu toate acestea, bărbatul respectiv nu stătea de regulă la ea acasă marţea. Azi era 15 iulie; trecuse numai o săptămână de la misiunea anterioară. De fapt, prefera să aibă mai mult timp între îndatoririle primite, dar de data aceasta cerinţele erau destul de simple. în cazul a două dintre crime, se strecurase la mustaţă. Fusese nevoit să recurgă la maxim la capacităţile sale creative şi la talentul actoricesc.

De această dată, avea să fie tipul care curăţă coşul de fum. Era uluit când vedea ce creduli sunt unii! Deodată îţi suna soneria, iar în prag te trezeai cu

un bărbat îmbrăcat în salopetă care zice că e de la firma care se ocupă de curăţarea şemineurilor şi venise să facă verificarea privind siguranţa la incendiu. Mergea de fiecare dată. Nici măcar nu trebuia să le arate legitimaţia falsă. Ba chiar în trei dintre cazuri îi mai şi oferiseră cafea, aşa că avusese mare noroc. Nici măcar nu mai trebuise să se chinuie să-i facă să ia medicamentul. Avusese noroc şi spera ca de astă dată treburile să meargă la fel de bine.

Singurul sunet din încăpere erau plânsetele lui Jenny. Aproape terminase cutia de şerveţele de pe masa rotundă din lemn de mesteacăn din camera micuţă a Clinicii psihiatrice pentru adulţi de la Centrul Wămo; cutia se aflase acolo de fiecare dată când venise ea vara aceea, în total de cincisprezece ori. Nu plânsese deloc până atunci, dar se părea că recupera acum. Trecuseră douăzeci şi unu de ani de când îl găsise pe Daniel spânzurat în casă, dar durerea pe care o simţea când se gândea la asta o cuprindea ca un val furios şi învolburat. Poate că era sentimentul de vinovăţie care ieşea la suprafaţă. Nu ştia care din cele două opţiuni era valabilă. Poate ambele. Rolf, psihoterapeutul, o lăsă să plângă şi să se descarce. Stătea aşa şi aştepta să-i treacă starea zbuciumată.
— Ce simţi acum, Jenny? întrebă el încet, cu dialectul său blând, specific zonei Scania, odată ce se calmase îndeajuns ca să respire oarecum normal.
Jenny îşi suflă puternic nasul şi luă imediat un alt şerveţel curat.
— Cred că mă copleşesc atât durerea, cât şi vinovăţia, spuse. N-am reuşit să jelesc în tihnă sinuciderea lui Daniel, pentru că după a urmat o perioadă tulbure. în toţi aceşti ani, m-am simţit atât de vinovată pentru ceea ce s-a petrecut, pentru că nu mi-am dat seama ce urma să se întâmple. Pentru că nu m-am asigurat că merge la un specialist când era deprimat din cauza morţii Âsei. Cum naiba am fost atât de oarbă încât să cred că putea să se descurce singur cu asta doar pentru că era „Limpede” şi urma să devină TP de nivel IV?!
Tăcu. Deodată, începu să râdă, dar era un râs fals.

— Cum de-am crezut povestea lui George cu naveta zburătoare? E revoltător. Mi-a fost atât de ruşine! N-am zis nimănui nimic despre toate acestea în toţi aceşti ani. Chiar e de-a dreptul ruşinos.

— Ce crezi? întrebă Rolf. Cum aţi putut cu toţii să începeţi deodată să vă încredeţi în astfel de bazaconii căci, după câte-am înţeles, eraţi un grup de tineri prietenoşi şi isteţi?
Jenny se uită la el cu ochii înroşiţi de la plâns.
— E o formă rafinată de spălare pe creier, îi zise. Se folosesc aceleaşi mecanisme care explică în ce fel poporul german a putut să le facă ce le-a făcut evreilor, mai adăugă. E vorba de credinţa oarbă în autoritate şi mentalitatea de turmă. Plus o nevoie umană de control, explicaţii şi înţelesuri. Toate aceste aspecte dau naştere unor temelii propice pentru dezvoltarea religiilor.
Tăcu iar, căutând o sintagmă pe care o citise pe undeva şi care o marcase. Şi-o aminti deodată:
— Religia e un parazit cognitiv care îţi devorează creierul şi îţi afectează gândirea critică, zise ea. Cineva creează o idee, o iluzie cum că ar exista o luminiţă la capătul tunelului. De asta se vinde religia: profită de pe urma iluziilor oamenilor, a nevoii noastre ca viaţa să aibă o însemnătate, un scop măreţ. Să crezi în minciuna cu naveta zburătoare nu-i mai dubios decât dacă ai crede că, acum o mie de ani, un bărbat a mers pe apă. Ori să crezi într-un Dumnezeu care ne conduce pe noi toţi. Toate sunt lucruri abstracte, fantezii. Iar atunci când destul de multă lume crede în aceeaşi iluzie, poate să li se pună pata şi să reacţioneze în tot felul de moduri nebuneşti: de pildă, îşi pot lipi bombe de trup şi le pot detona în adunări mari, pot arde femei pe rug şi îi pot ucide pe adepţii altor religii. Pot să se apuce să sape ca să dea de navete spaţiale îngropate adânc în pământ.
Se uită la Rolf de parcă ar fi căutat aprobare din partea sa referitor la teoria ei.
— Sper că nu eşti o persoană credincioasă, zise ea.

Acesta clătină din cap.

— Răul şi limitarea gândirii îi caracterizează pe cei care cred că spun adevărul, continuă Jenny. Aceştia nu mai pun lucrurile la îndoială şi există doar ca să-şi apere crezurile. Oricine are altă părere le este duşman şi, în cazuri extreme, trebuie anihilat. Cu orice preţ.
Se cufundă adânc în propriile gânduri şi începu să se joace cu şerveţelul, făcându-l bilă.
— Dumnezeule, spuse ea. Ce ţintă sigură am fost! Aveam doar nouăsprezece ani. Voiam doar să fac lucruri bune şi eram pe deplin convinsă că era corect ceea ce făceam noi. în final, însă, făcuserăm numai rău.
Iar o apucă plânsul. De data asta, hohotele nu au mai fost atât de violente. Era plăcut să se descarce de suferinţă. Rolf ieşi din încăpere şi se întoarse cu o cutie nouă de şerveţele. Când reveni, Jenny se calmase. Rolf aşează cutia cu grijă pe masă, în faţa ei, şi luă iar loc.
— Apoi ce s-a întâmplat? întrebă el. După ce Daniel s-a sinucis?
— Pur şi simplu haos, zise ea. A fost evident că cineva din cadrul bisericii ne-a pârât la Biroul de Afaceri Speciale, OSA, de la Copenhaga, şi le-a povestit ce făceam. OSA era divizia de securitate din cadrul Bisericii Scientologice şi aparţinea de Sea Org. A venit un grup de poliţişti în uniforme de scientologi şi au făcut verificări la biserica noastră. Ba chiar au inspectat şi casele oamenilor.
— Uniforme?
— Hubbard a fost ofiţer de Marină şi a organizat biserica după modelul Forţelor Navale Americane. Cei mai dedicaţi membri aparţineau de Sea Org şi purtau uniforme, la fel şi cei din divizia de securitate. Asta era poliţia secretă a organizaţiei, echivalentul KGB-ului al Bisericii Scientologice.

Rolf încuviinţă.

— N-au pus piciorul în cabana în care locuiam eu şi Daniel pentru că era poliţia acolo, continuă Jenny. George şi restul liderilor au fost găsiţi vinovaţi că au încercat să facă rău mişcării Scientologice prin „popândare”, termen folosit de scientologi pentru a face referire la activităţile eretice. Vinovaţii au avut de ales între a fi exilaţi şi declaraţi factori inhibitori, adică cea mai rea pedeapsă pe care o putea primi un scientolog. Asta înseamnă că eşti calificat drept inamic al scientologiei, nu o poţi practica, iar ceilalţi scientologi nu pot avea nicio legătură cu tine. Cealaltă opţiune era să meargă la Copenhaga şi să se înscrie în RPF, şi anume „Forţa proiectului de reabilitare”, parcă asta însemna. Erau nevoiţi să-şi ispăşească pedeapsa. Unii au ales calea asta şi au trebuit să stea în nişte camere dărăpănate de la Hotelul Nordland din Copenhaga, unde făceau curăţenie în hotel şi în clădirea OASH. Se zvonea că trebuia să spele podelele şi toaletele cu periuţe de dinţi.
— Ce s-a ales de tine?
— îmi ajunsese. Norocul a făcut că îmi expirase contractul şi m-am putut strecura pe uşa din spate. Cei de la OSA se axau complet pe liderii din Karlskrona, aşa că unii dintre noi au reuşit să scape fără să ne bage nimeni în seamă. Din fericire. Am reuşit să ajung la Bâstad, unde m-am angajat la un bar. Am încercat să-mi ling rănile acolo câteva luni, după care mi-am depus dosarul la Facultatea din Orebro.
— Ce s-a întâmplat după sinuciderea lui Daniel cu părinţii săi?

— Mama lui a căzut într-o depresie profundă. Tatăl a vrut răzbunare şi a depus plângere la poliţie împotriva Bisericii pentru că se făcea vinovată de moartea lui Daniel, însă procurorul n-a vrut să continue ancheta preliminară. Cu toate acestea, a reuşit să aducă dosarul cu moartea Âsei în instanţă. La un an de la moartea ei, am fost chemată în calitate de martor. A fost oribil. încă mă cutremur numai când îmi amintesc acea zi. N-am să uit niciodată privirea plină de ură a tatălui lui Daniel şi al Âsei. însă acuzaţiile au fost respinse ulterior, parcă din cauză că n-au putut dovedi că acel cheag de sânge fusese provocat de deshidratare, cred. Putea la fel de bine să se fi format în urma accidentului de maşină.

Rolf se uită la ceasul de pe peretele din spatele lui Jenny. Se întoarse şi ea şi văzu că se terminase timpul.
— Vai, a trecut deja o oră? Ce facem?
— Trebuie să încheiem şedinţa, Jenny, însă recomand să reluăm. Ai făcut mari progrese pe ziua de azi şi ai avut multe trăiri. Cred că trebuie să ne aventurăm mai în profunzime ca să ne dăm seama cum te afectează în prezent această perioadă din viaţa ta.
Au făcut programare pe săptămâna următoare. Jenny îi mulţumi, îşi luă haina în mână şi plecă. Se simţea mai uşoară. Tristă, dar mai uşoară.
Se opri pe trepte când ieşi din clădire. Trase aerul cald şi proaspăt adânc în piept şi-l lăsă să-i inunde plămânii. în apropiere, undeva sus, stătea o mierlă şi cânta. Se uită ca să vadă unde e. O zări pe acoperişul clădirii din cărămidă roşie de peste drum; stătea chiar pe margine.

în minte îi apăru chipul lui Daniel: el e. Gândul îi veni fără să-l poată controla. îşi dădu seama cât de adânc erau înrădăcinate experienţele sale din cadrul scientologiei. De data aceasta, îi permise gândului să se cuibărească înlăuntrul său şi-l primi cu braţele deschise. O cuprindea un sentiment de pace şi linişte la gândul că Daniel era cel care se afla acolo, sus, şi cânta pentru ea. O liniştea să ştie că era prin apropiere şi o veghea după atâţia ani... Stătu nemişcată, privind în sus şi ascultând pasărea care scotea tot felul de triluri. Se hotărî să stea acolo şi să-i asculte cântecul până ce îşi lua zborul.

Nu avea deloc stare. Era ca în mai 1989, pe când avea şaptesprezece ani şi zăcea pe un pat de spital la Centrul Medical din Wyckoff Heights, pe strada Stockholm, după ce fusese atacat şi împuşcat de şase ori. Un glonţ în abdomen, tras de aproape, şi patru în picioare, când încercase să fugă. Se pare că rataseră o dată, dar aflase asta abia ulterior. Căzuse la pământ, iar faptaşul venise înspre el, cu arma aţintită spre pieptul lui. Scosese doar un clic. Dacă ar fi fost un revolver cu şapte gloanţe, ar fi fost mort.
La două săptămâni de la atac, când el era încă în spital, banda lui adunase armament greu, furase o dubiţă şi pusese în aplicare planul „Operaţiunea de răzbunare Tet”, numit astfel pentru a face referire la ofensiva omonimă din timpul Războiului din Vietnam, din 1968. Versiunea lor ţinuse trei zile, timp în care nu primise deloc informaţii despre progresele înregistrate, şi nici nu aflase dacă tovarăşii lui mai erau sau nu vii. Incertitudinea îl chinuise aproape la fel de mult ca rănile suferite. Acum avea acelaşi sentiment. Poliţia îl vâna pe criminal, iar el nu avea să afle nimic despre ce se petrecea. Absolut nimic.
Luke se cufundă pe canapeaua lui neagră de piele, îşi scoase telefonul şi privi dezamăgit ecranul. Niciun apel nepreluat sau mesaj. în ultimele două zile se dăduse o luptă în sinea lui şi încercase să nu o sune pe Jonna. După runda dublă de sâmbătă nu mai dăduse niciun semn. Era extraordinar de curios să afle cum mergea ancheta şi dacă îi găsiseră pe ultimii trei de pe listă: Mikael Anderson, Jenny Eklund şi George Knightly. Se hotărî să mai aştepte până a doua zi.

Duminică îi luase câteva ore să facă ordine prin cabană după ce fusese devastată de cei doi intruşi. Luni, când terminase serviciul, închiriase o maşină cu remorcă de la benzinăria Preem şi se dusese la groapa de gunoi, unde lăsase televizorul distrus şi alte gunoaie. Mai făcuse câteva opriri, la

magazinul de electronice Elgiganten, de unde îşi achiziţionase un nou televizor cu ecran plat, apoi trecuse pe la Luddwe, în localitatea Nättraby, ca să-şi ia un alt lavoar în baie. îi luase toată seara să facă aceste lucruri, plus jumătate de zi marţi, dar era mulţumit acum. Se hotărî să se ducă la sală.

îşi aruncă echipamentul într-o geantă, încuie uşa şi ieşi pe stradă. Pe când lua colţul la intersecţia dintre Norra Smedjegatan şi Ronnebygatan, primi un mesaj. Spera că e de la Jonna şi îl accesă repede. Era de la Anna Adams.

Jenny Eklund şi-a schimbat numele de familie în Dahl, îi scrisese ea. M-am gândit că te-ar interesa. Pupici!

Luke îi mulţumi rapid, apoi formă numărul Jonnei. Suna ocupat. încercă la Anders Loman. Niciun răspuns. Sună la Informaţii şi solicită numărul de telefon şi adresa lui Jenny Dahl din Karlskrona. Noroc! Era o singură persoană cu acest nume în oraş. Ceru ca datele de contact să-i fie trimise prin SMS şi accesă numărul de telefon de îndată ce-l primi. Sună de câteva ori, dar nu răspunse nimeni. Se uită la adresă: strada Ordensgatan nr. 51. După o căutare rapidă pe Eniro află că era pe insula Lângo, imediat ce treceai podul. Nu era departe, maxim doi kilometri.

Se uită la ceas: abia trecuse de unu la prânz. Probabil că era la serviciu. Căută pe Google numele ei şi cuvântul-cheie „Karlskrona”. Cu puţin noroc, avea o slujbă care să genereze rezultate în care să apară numele femeii. Nimic însă.

Se hotărî să lase baltă sportul şi să se ducă la ea acasă. întorcându-se, o porni spre Lângo. După câteva minute, realiză că începuse să alerge uşor. Până la urmă, alternă intervale de sprint cu mers la pas şi ajunse la vechiul pod spre Lângo în zece minute. Sub pod observă trei practicanţi de caiac- canoe care alunecau lin pe luciul de apă. Frumoasele clădiri vechi din lemn se înşiruiau în faţa sa, fermecătoare, de parcă ar fi fost amestecate care mai de care şi împrăştiate aleatoriu pe întreaga insulă. Merse grăbit prin zona rezidenţială, spre Ordensgatan. Era un şir lung de zece case din cărămidă cu două etaje, lipite între ele. Jenny Dahl locuia într-una dintre ele. Partea dinspre strada Skolgatan, pe care se afla Luke, era spatele caselor, deşi

părea ciudat. Fiecare casă avea o curte micuţă proprie, în formă dreptunghiulară. Se hotărî să înconjoare şi să meargă prin faţă. Trecu de primele şapte şi se opri înainte de cea de-a opta; avea un semn pe uşă pe care scria „5J”. Bucătăria era la etajul inferior, iar geamurile dădeau înspre stradă. Sufrageria era mai în spate.
Luke se duse spre uşă uitându-se, în acelaşi timp, pe geamul de la bucătărie. Văzu două căni de cafea pe masă. Un bărbat îmbrăcat în coşar coborî scările şi intră în sufragerie. Luke decise să sune la sonerie şi să vadă ce se petrece. Făcu un pas în faţă şi apăsă pe buton; era evident că sunetul se auzea înăuntru. Cu toate astea, doar soneria se auzea, în rest linişte. Apăsă iar. Făcu doi paşi în lateral şi privi precaut pe fereastra de la bucătărie. Distingea silueta omului care se afla în sufrageria spaţioasă. Acesta stătea nemişcat ca o statuie lângă scări, întors înspre uşa de la intrare şi bucătărie. Luke trase repede capul înapoi. Se gândi rapid ce să facă. Mai sună o dată la uşă. Făcu doi paşi în spate, aruncă o privire la fereastra de la etajul al doilea, apoi porni înapoi de-a lungul rândului de case. Merse fără să privească în spate şi fără să se mai uite înspre casă, în speranţa că bărbatul va crede că se lăsase păgubaş.

Când ajunse la colţul străzii, o luă la fugă ca să ajungă în spatele rândului de case. Observase că o parte dintre case aveau geamurile din spate fie deschise complet, fie crăpate o idee din cauza caniculei. Spera că Jenny făcuse acelaşi lucru. Când ajunse la două case depărtare, păşi peste gard şi se furişă de-a lungul peretelui. Se duse repede înspre gardul care separa curtea lui Jenny de a vecinului. Stătu lipit de peretele casei şi aruncă o privire peste marginea gardului. Geamul era închis.

După ce sări repede peste gard, din doi paşi ajunse la peretele casei şi îngenunche pe băncuţa de lemn de sub geam. Niciun sunet. Se ridică încet, cu grijă, mai întâi capul, apoi restul corpului. Aruncă o privire înăuntru. Văzu că storurile de la geamul din bucătărie erau acum trase, aşa că sufrageria era cufundată în semi-întuneric, însă nu vedea pe nimeni. Merse aplecat pe sub geamuri până la uşa de la balcon şi încercă mânerul cu grijă, întrucât nu era încuiat, crăpă uşa puţin, cu precauţie. Duse urechea la deschizătură, dar nu auzi nimic. O deschise, apoi, de tot, aruncă o privire prin încăpere şi în sus, pe scări. Tot linişte deplină. Intră, se opri cu picioarele pe preş şi închise uşa cât de încet putu. Acum auzea pe cineva scâncind; sunetele veneau de la etaj.
îşi scoase repede bocancii negri din picioare ca să se poată furişa pe scări fără niciun zgomot. Totodată, se uită repede prin încăpere să vadă ce putea folosi drept armă. Observă un vătrai sprijinit de perete chiar lângă şemineu. Bun aşa. îl luă şi începu să urce treptele pe la capătul din dreapta ca să reducă riscul de a scoate scârţâituri. Scările dădeau într-o altă sufragerie în care se aflau o canapea şi un televizor cu ecran mare. De aici, un hol ducea spre trei uşi: două erau închise, dar una dintre ele nu. De acolo se şi auzeau sunetele.

Luke merse înspre sursă. Merse lipit de perete şi răsuflă. Auzea clar scâncetele: era vocea unei femei. Luke făcu un pas în faţă, aruncă repede o privire şi îşi retrase repede capul. Femeia zăcea pe pat cu bandă adezivă la gură. Avea braţele legate la spate şi ochii holbaţi de panică şi teamă. Scânci iar. în faţa uşii era o găleată albă, iar de margine atârna un laţ. Bărbatul îmbrăcat în haine de coşar era întors cu spatele la uşă şi regla nişte boxe aşezate pe un birou de lângă peretele de la capul patului. Se auzi o notificare de telefon. Luke presupuse că era telefonul bărbatului şi că acesta urma să îl verifice, aşa că avea şansa să mai arunce o privire. Acesta era cu

spatele la Luke, avea capul plecat şi scria un mesaj pe telefon. Luke nu văzu să aibă nicio armă asupra lui. Apucă strâns mânerul vătraiului, făcu repede câţiva paşi şi-i trase una în ceafa. Bărbatul n-a ştiut ce l-a lovit şi s-a prăbuşit la podea. Luke se duse la el, se aplecă şi puse vătraiul jos.
îi verifică buzunarele. Nicio armă. Avea două sticluţe; una cu un lichid limpede şi transparent, cealaltă cu unul tulbure. Aveau câte o literă pe ele: P pe o sticluţă şi Z pe cealaltă. Deodată, femeia de pe pat începu să scoată nişte sunete puternice şi să se zvârcolească. Luke întoarse capul şi văzu că în prag stătea un bărbat înalt, îmbrăcat tot în negru. Avea o mască de schi pe cap şi purta mănuşi negre. I se vedeau numai ochii albaştri, care îl fixau pe Luke.
în secunda ce urmă, timpul parcă se oprise în loc. Fu suficient timp pentru ca, la vederea bărbatului, Luke să poată interpreta întreaga situaţie. Apoi, lucrurile s-au desfăşurat într-un ritm ameţitor: Luke aruncă o privire fugară spre podea ca să găsească vătraiul, îl apucă şi se ridică rapid în picioare. Când întoarse iar capul spre prag, nu mai era nimeni acolo. Bărbatul dispăruse. Luke fugi după el şi-l văzu cum dispare pe scări. îşi dădu seama că trebuia să-şi îndrepte atenţia asupra lui Jenny şi se hotărî să-l lase să plece. Se întoarse spre Jenny şi-i desprinse banda lipită la gură.
— Bună, Jenny, îi zise. Mă cheamă Luke Bergmann. Jenny se uită la el. Tremura toată.
Luke îi dezlegă mâinile şi o ajută să se ridice, însă i se tăiaseră picioarele şi se aşează iar pe pat.
— Te-a pus să iei medicamente? întrebă Luke. Jenny clătină din cap.
— Sunt două căni de cafea pe masa din bucătărie. L-ai servit? Ai băut şi tu cafea?

— Da, îi răspunse.

— E posibil să-ţi fi turnat ceva în cafea? întrebă Luke. L-ai lăsat singur în bucătărie?
Jenny părea încurcată.
— Ăăă, nu-mi amintesc... Nu cred.
Se întoarse şi se uită la bărbatul care zăcea în continuare pe jos şi nu se mişca.
— Cine e? îl întrebă pe Luke.
— Speram că ai să-mi spui tu asta, zise el.
— Avea de gând să mă omoare.
îi aruncă o privire lui Luke, care încuviinţă.
— Ai fi fost cea de-a noua victimă. El şi partenerul său i-au ucis pe opt dintre vechii tăi prieteni scientologi.
— Poftim?! De ce? spuse ea, bâlbâindu-se.
— Nu ştiu, spuse Luke. N-ai idee? Jenny clătină din cap.
— A trecut atât de mult timp de atunci, spuse. Peste două decenii.
— Ce s-a întâmplat la vremea aceea?
îl privi mirată, ca şi cum n-ar fi înţeles.
— Trebuie să se fi petrecut ceva, de vreme ce s-a hotărât să vă omoare pe toţi după douăzeci de ani, o lămuri Luke.
Jenny părea uluită în continuare şi îl privea cu gura întredeschisă.

— Habar n-am. Nu înţeleg de ce.

— Trebuie să fie un motiv, spuse Luke.
Se întrerupse când îl auzi pe bărbatul de pe podea cum geme. Se duse spre el şi-l ridică pe pat. îi trase un pumn în faţă, iar acesta îşi recăpătă cunoştinţa.
— I-ai dat ceva? îl întrebă. Svărd clătină din cap.
— N-a fost nevoie.
— Cine eşti şi cine e partenerul tău? întrebă Luke.
— Du-te dracului, zise Svărd. Luke îi mai trase un pumn.
— E nevoie să mai fac asta de câteva ori? Bărbatul se uită în sus la el. îi curgea sânge din nas.
— Hai, nu te sfii. Trage-mi câţi pumni vrei. îmi place. Loveşte-mă de câte ori vrei, oricum n-am să-ţi zic nimic.
Luke îl privi şi-şi dădu seama că probabil vorbeşte serios. Se aplecă deasupra lui şi-i scotoci prin buzunare. Găsi un portofel, telefonul şi cheile de la maşină. în portofel erau mai multe bancnote de o sută de krona, un card Visa şi un permis auto.
— Thomas Svărd, zise Luke, aruncând o privire înspre bărbat.

Svărd îl privi la rându-i, cu un zâmbet batjocoritor întipărit pe buze. Ucigaşul lui Viktor şi al lui Agnes stătea în faţa sa. Mai şi rânjea pe deasupra. Luke simţea cum îl cuprinde furia şi nu se putu controla. Se aplecă, îl apucă de gulerul salopetei, îl smuci ca să se ridice în picioare şi-l trase înspre el.

— Porc nenorocit! Mi-ai ucis cel mai bun prieten şi pe fetiţa lui. Svărd zâmbea în continuare.
— Nu mai spune. Erai prieten cu Viktor Spandel? Interesant... S-a pişat pe el când am dat cu piciorul în găleată, ştiai?
Luke se dezlănţui. îl izbi pe Svărd în abdomen cu genunchiul, cu toată puterea sa. I se tăie respiraţia şi se prăbuşi pe jos. Luke îl lăsă acolo grămadă. Se uită la Jenny, care stătea încordată cu gura căscată la colţul patului.
— Scuze, nu m-am putut abţine, îi explică. Eşti în regulă? încuviinţă.
— Sun imediat la salvare şi la poliţie, o asigură. Trebuie să verific nişte chestii mai întâi.
Luă lucrurile lui Svărd, pe care le aruncase deoparte când îl târâse de pe pat. Aşeză portofelul pe pat, îşi puse cheile de la maşină în buzunar şi luă telefonul în mână. Văzu că primise un SMS: Ce se petrece?.
Luke îşi dădu seama că era bărbatul în negru. Se gândi câteva clipe. Rezistă imboldului de a-l suna. Accesă contactul: nu era salvat niciun nume, doar numărul. Luke îşi scoase telefonul propriu şi o sună pe Jonna. Tot ocupat suna. Loman nu răspundea. Sună la poliţie şi ceru să i se facă legătura cu Mattias Palander, care răspunse imediat. Luke îi explică ce se petrecuse şi-i zise să se asigure că venea o salvare ca să o preia pe Jenny.
— Probabil că Svărd e Magnus Abrahamsson, zise Mattias. I-au găsit ADN-ul în apartamentul Măriei Palm.

Se hotărî să nu-i mai spună că Abrahamsson era pedofil şi că o agresase pe Agnes înainte de a-i da otrava. Se gândi că Luke s-ar putea să-l omoare pe loc dacă ar fi ştiut.

— Ăsta e fără îndoială omul nostru, spuse Luke. Dar nu lucrează pe cont propriu. Sunt doi faptaşi, iar celălalt tocmai i-a trimis un mesaj lui Svärd sau mai degrabă lui Abrahamsson. Poţi căuta numărul?
1-l dădu lui Mattias şi aşteptă.
— Nu apare nicăieri, zise acesta după treizeci de secunde. O fi folosind o cartelă preplătită.
— OK. Ştii unde sunt Jonna şi Loman? întrebă Luke. Am încercat să-i sun de mai multe ori, dar nu răspunde niciunul.
— Jonna s-a dus pe Smâland, la Sävsjostrom, unde stă mama lui Abrahamsson, răspunse Mattias. Loman se simte rău.
După ce au căzut de acord că Mattias urma să încerce să dea de urma Jonnei, precum şi să trimită o ambulanţă şi o maşină de poliţie cu tehnicieni criminalişti acasă la Jenny, au încheiat apelul.
Luke stătu nemişcat câteva clipe, uitându-se la mesajul de pe telefonul lui Svärd. Deodată, luă o decizie. începu să tasteze un răspuns:
Am reuşit să scap.
Primi repede răspuns: Unde eşti acum? Luke scrise: în maşină. Vino la buncăr. OK, tastă Luke.
Se aplecă şi-l ridică pe Svärd, care îşi revenise. Se schimonosi de la durerea din abdomen. I se prelingea un fir de salivă de la colţul gurii până pe bărbie.

— Unde e buncărul? întrebă Luke.

Svărd nu răspunse. Luke se întoarse spre Jenny.
— Prietenul lui Svărd i-a scris mesaj să vină la buncăr, zise el. Ai vreo idee unde ar putea fi?
Jenny clătină din cap.
— Arhipelagul e plin de buncăre, spuse ea. Le văd pretutindeni pe insulele acelea micuţe.
— în regulă, zise Luke. Stai aici. Vin o ambulanţă şi agenţi de poliţie.

îl ridică pe Svărd, se opri la uşa dormitorului şi dădu jos laţul la capătul căruia urma să sfârşească Jenny: avea nevoie de ceva cu care să-l lege. Apoi, îl târî pe Svărd afară din casă.

50.

Când au ajuns pe stradă, Luke apăsă pe cheia de la maşină în speranţa că maşina lui Svărd va fi una dintre cele parcate aproape de casă. Noroc! Văzu aprinse farurile unui Opel Astra alb. Luke îl sprijini pe Svărd de partea din faţă a maşinii şi-i legă mâinile la spate. îl aruncă pe bancheta din spate, îi înfăşură restul laţului în jurul gâtului şi legă frânghia strâns de tetieră, ca să nu se poată mişca.

— Abia pot să respir, şuieră Svărd.

— Dacă nu-mi zici unde e buncărul, nu va mai trece mult până ce nu vei mai putea respira deloc, zise Luke, trăgând puţin mai tare de frânghie, fără însă a-l sugruma complet.

Svărd stătea complet nemişcat, încercând să tragă cât mai mult aer în piept, iar Luke se duse în spate şi deschise portbagajul. Era gol. Pe bancheta din spate, lângă Svărd, era o geantă în care se aflau mai multe sticle identice cu acelea pe care le descoperise în buzunarele criminalului. Găsi şi două frânghii făcute deja laţ, unelte, bandă adezivă şi nişte haine. Pe jos erau ambalaje de la McDonald's, sticle de suc goale şi alte gunoaie. Pe locul din dreapta se afla un dosar verde.

Luke se aşează pe locul şoferului şi îl răsfoi repede să vadă ce conţinea. Cineva se pregătise foarte amănunţit pentru atacul asupra lui Jenny Dahl, constată el. Cuprindea descrierea rutinei acesteia, programul său zilnic, precum şi o schiţă a locuinţei sale. Mai găsi şi o hartă cu zona centrală a oraşului Karlskrona, pe care era încercuită casa lui Jenny. Luke deschise torpedoul şi scoase tot ce era înăuntru. Manualul maşinii, nişte gunoaie şi încă o hartă. Era o hartă a insulei Sturkö, una dintre cele mai întinse din Karlskrona, situată la douăzeci şi nouă de kilometri depărtare de oraş, în est. Titlul hărţii era „Fortificaţii de pe Sturkö”. Figurau câteva simboluri

imprimate pe hartă, printre ele fiind şase cercuri galbene amplasate de-a lungul coastei de sud. în legendă, simbolurile galbene erau calificate drept „Fortificaţii de pe Linia Per Albin”. Una dintre acestea e probabil buncărul, bănui Luke. Trebuie să-mi încerc norocul.
Se întoarse spre Svärd, care se chinuia să respire. Ridică harta.
— S-a dus şi şansa ta să scapi de laţ, îi zise.
Svärd încercă să spună ceva cu dinţii încleştaţi. Luke nu auzi.
— Nu te mai chinui, hai să mergem, spuse Luke pornind motorul.
Goni spre Bjorkholmen. Avea nevoie de o armă.
întoarse la arena sportivă şi, un minut mai târziu, oprea în faţa casei lui. Intră cu paşi grăbiţi şi scotoci prin dulap până ce găsi cutia specială pe care o căuta. Acolo se afla macana. Era singura armă pe care o avea: cam greu de utilizat, dar incredibil de eficientă dacă ştiai să o mânuieşti. Luke avea şi o cicatrice de la ea, în spatele coapsei, de la o bătaie stradală cu banda „Cavalerii Latino” ce avusese loc pe la mijlocul anilor '80. Dacă n-ar fi avut norocul să vadă cu coada ochiului lovitura care venea spre el, probabil că şi-ar fi pierdut piciorul drept. Macana poate provoca nişte răni oribile. Era o armă antică şi primitivă inventată şi folosită de azteci. Arată ca o bâtă de oină unghiulară cu bucăţi de obsidian ascuţite brici ataşate de margini, mai groase decât lamele, dar la fel de ascuţite. „Cavalerii Latino” îşi aduseseră propriile arme, iar ulterior, când banda din care făcea parte Luke se unise cu cea rivală, se antrenase şi el cu macana. Avea o teacă la ea pe care şi-o punea în spate ca pe un rucsac, astfel că putea duce mâna deasupra capului pentru a o scoate repede. N-o mai folosise de mulţi ani şi îşi dădu seama că era cam ruginită, dar n-avea altă armă.

Luke scoase repede macana din teacă şi încercă cioburile de sticlă: încă erau ascuţite. O puse la loc şi se întoarse la maşină. Se părea că Svärd găsise o poziţie în care să poată respira mai bine. Stătea complet neclintit şi privea intenţionat drept înainte. Nu scotea nici pâs.

— Să pornim spre Sturkö, zise Luke.
îl sună apoi pe Mattias Palander şi-i spuse că se îndrepta spre Sturkö ca să găsească un buncăr, informându-l de asemenea că-l luase pe Svärd cu el.
— Luke, cred c-ar trebui să ne laşi pe noi să ne ocupăm de-acum înainte, spuse Mattias.
— Cum adică? întrebă Luke.
— Trage pe dreapta, iar eu am să trimit nişte echipaje de poliţie spre Sturkö ca să preia ei suspectul, răspunse Mattias.
— N-o să meargă, Mattias, spuse Luke. Nu ştii unde să-i trimiţi pentru că sunt şase buncăre pe insulă şi nu ştim care e cel pe care îl căutăm. Riscăm să-l pierdem pe prietenul lui Svärd, care se îndreaptă într-acolo chiar acum. Nu ştim cum arată, iar dacă vede maşini de poliţie pe insulă o să dispară repede.
— Nici tu nu ştii care e buncărul, spuse Mattias.
— Nu, nu încă, dar aflu eu curând, răspunse Luke. Când o să ştiu, îţi dau telefon.
închise şi sună la Jonna. De data asta suna, dar nu răspunse. îi lăsă mesaj, îi descrise pe scurt cele petrecute, îi spuse că se îndrepta spre buncărul de pe Sturkö şi o rugă să-l sune de îndată ce asculta mesajul. Cugetă câteva clipe, după care mai formă un număr. Niciun răspuns.
Traversară ultimul pod, cel care lega Senoren de Sturkö, iar acum ajunseseră pe insulă. După cinci minute, ajunseră la prima trecere mare care se afla în centrul insulei. Luke se opri la margine. Scoase harta, se dădu jos din maşină şi deschise portiera din spate, în partea în care stătea Svärd şi se chinuia să respire. Luke se aplecă pe vine ca să fie la acelaşi nivel cu Svärd. Ridică harta în sus.

— Acum ai să-mi spui care e buncărul la care vrea prietenul tău să vă întâlniţi, îl informă calm. Dacă te conformezi, mai slăbesc puţin frânghia.

Dacă refuzi, am să trag şi mai tare de ea.
— Slăbeşte-o, şuieră Svărd.
— Mai întâi îmi zici care e buncărul, spuse Luke.
Indică spre buncărul aflat în extrema nordică şi se uită la el.
— Ăsta e?
Svărd clătină din cap.
— Cel din sud, îi spuse.
Luke puse degetul pe cercul galben aflat în extrema de sud-est.
— Ăsta? întrebă.
— Da, şuieră Svărd.
— Dacă minţi, poţi fi sigur că te spânzur exact cum l-ai spânzurat şi tu pe Viktor, îi spuse pe când mai slăbea laţul din jurul gâtului lui Svărd.
Svărd tuşi şi-şi drese glasul când mai dispăru din presiunea la care-i era supusă traheea.
— E de-o mie de ori mai deştept ca tine, îi zise. N-ai nicio şansă.

Luke nu se obosi să-i răspundă. Se aşeză pe locul şoferului şi se uită pe hartă: un singur drum ducea direct la buncăr. Porni motorul şi făcu stânga la trecere. După câteva sute de metri făcu dreapta pe un drum cu pietriş. îşi aminti promisiunea făcută lui Mattias, că îi va spune unde era buncărul. Luă telefonul şi-l sună. Nu avea semnal. înjură. Ştia că pe insule erau probleme cu semnalul de telefonie mobilă, mai ales în reţeaua Telenor. Scoase telefonul lui Svărd. Tot pe Telenor era. Azvârli ambele telefoane pe locul din dreapta. Va trebui să se descurce singur.

Pinii din faţă care mărgineau drumul începură să se răărească, deci se apropiau de mare. Luke încetini şi era în alertă. Niciun semn de vreo altă maşină deocamdată. Se gândi dacă era posibil ca partenerul lui Svărd să vină pe alt drum, prin pădure. însă îşi dădu seama că, cel mai probabil, n-avea niciun motiv să înconjoare. Spera că respectivul credea că se va întâlni cu Svărd la buncăr. Luke opri maşina şi se uită pe hartă; nu mai avea mult. Nu voia să meargă până acolo chiar dacă se aflau în maşina lui Svărd, altfel pierdea complet elementul de surpriză.
Se uită în sus şi văzu o urmă de tractor care ducea în pădure, la stânga, aşa că merse într-acolo. Conduse cam patruzeci şi cinci de metri până ce fu sigur că maşina nu avea să fie văzută de pe drumul principal. Luă macana, se dădu jos şi stătu nemişcat câteva momente. Ascultă. Nu auzi decât foşnetul pinilor şi, în surdină, valurile care se spărgeau la mal. Deschise portiera din dreapta, băgă mâna în geantă şi scoase rola de bandă adezivă. îi lipi gura lui Svărd, îl dezlegă şi-l târî afară din maşină. îi lăsă totuşi laţul în jurul gâtului şi-i ordonă să meargă înspre apă.
După vreo nouăzeci şi ceva de metri, pădurea se rărea semnificativ, iar în faţă se întindea un câmp deschis. Luke zări acoperişul buncărului. îl târî pe Svărd câţiva metri în spate şi îl legă de un pin înalt. Se furişă apoi pe la marginea pădurii, dând ocol zonei ca să vadă dacă erau singuri, ori dacă ajunsese deja partenerul lui Svărd.
De cum se îndepărtă mai mult, văzu o structură mică din lemn, cam la vreo cincizeci de metri de buncăr. Nicio maşină, niciun semn că ar fi fost cineva pe-acolo. Era absolut imposibil să ajungi la buncăr cu un vehicul fără să iei drumul pietruit. Deodată îşi dădu seama că mai exista şi posibilitatea deplasării cu barca.

Se întoarse şi privi înspre mare, aflată la doar patruzeci şi cinci de metri depărtare. După câte vedea, nu era niciun doc. Oricum, ar fi fost foarte greu să amarezi aici din cauza pietrelor şi stâncilor. Se grăbi să ajungă înapoi unde-l lăsase pe Svărd, dezlegă frânghia şi-l împinse în faţa lui prin mirişte, către buncăr. Nişte trepte de beton duceau spre o uşă din oţel care părea că ar cântări câteva tone.

Luke scoase arma din teacă, îl împinse pe Svărd pe scări spre uşă şi apăsă pe clanţă. Spre surprinderea sa, se deschise larg cu mare uşurinţă şi-l împinse pe Svărd în întunecimea buncărului. îşi dădu seama că exista posibilitatea infimă ca partenerul să fie deja înăuntru şi să-i aştepte, dar trebuia să rişte. Intră şi lăsă uşa deschisă ca să poată vedea înăuntru. Svărd stătea în mijlocul încăperii şi aştepta. Erau singuri. Luke luă o piatră şi o puse drept proptea la uşă; nu voia să rămână închis înăuntru.
Văzu un întrerupător în stânga uşii şi aprinse lumina. Aruncă o privire în jur. Mai văzuse poze cu buncăre, dar nu fusese niciodată înăuntrul unuia. Cu toate astea, fusese în detenţie la secţia de poliţie din Williamsburg. Aici era mai somptuos, chiar dacă era mai auster şi avea acelaşi tip de podea din ciment. Văzu hublourile care fuseseră acoperite cu scânduri; erau trei la număr şi dădeau înspre diverse direcţii. Se duse spre ele şi se folosi de macana ca să desprindă scândurile şi să se poată uita afară. îl alese pe cel dinspre vest: se vedea întreaga coastă care ducea spre insula Tjurkó. Se întoarse spre Svărd.
— Ai arme pe-aici?
Svărd clătină din cap. Luke îl privi cu suspiciune şi căută el însuşi rapid împrejur. Nimic. îl luă apoi pe Svărd şi-l duse spre radiatorul fixat de peretele din ciment. îl obligă să se aşeze pe jos şi legă bine frânghia; îi lăsă gura acoperită cu bandă adezivă.

Svărd stătea acum apatic, cu picioarele sub el şi se sprijinea de radiator. Luke se ridică, luă macana şi ieşi repede din buncăr.

51.

Jonna stătea în maşina parcată în curtea din faţa casei dărăpănate a lui Karen Abrahamsson, aflată la periferia orăşelului Săvsjostrom. Nu făcuse mare lucru cu vizita. Karin Abrahamsson nu mai ţinea legătura cu fiul ei de peste douăzeci de ani. Jonna căutase prin casă şi făcuse presiuni asupra femeii. Singurul lucru cu care se alesese a fost o predică înverşunată despre cele şapte păcate capitale, despre comportamentul desfrânat al fiului său, despre Sodoma şi Gomora şi despre faptul că acesta avea să sfârşească atât în Gheenă, cât şi în Purgatoriu.

Jonna era pe deplin convinsă că fiul femeii nu se ascundea la aceasta acasă, aşa că ieşi din oraş şi porni spre sud, către Karlskrona. îşi scoase telefonul şi văzu că avea apeluri nepreluate de la Luke şi Mattias, dar şi mesaje. Opri la o benzinărie şi ascultă mesajele.

Dumnezeule, îşi zise în sinea ei. E de-a dreptul incredibil omul ăsta! Cum naiba a reuşit să o găsească pe Jenny Eklund? Accesă numărul lui Luke în Contacte şi sună. Nu se făcea legătura: fie îi murise bateria, fie nu avea semnal. încercă să-şi adune gândurile. Ce să facă? Porni motorul şi demară în trombă. Dacă forţa acceleraţia putea ajunge înapoi într-o oră. îl sună pe Mattias, care-i zise că îl contactase Luke.

— Când ai vorbit ultima oară cu el? întrebă Jonna.

— Acum jumătate de oră. Mi-a zis că va afla la care dintre cele şase buncăre să se ducă, după care o să sune.

— Trebuie să ajungem pe Sturko, şi asta repede, continuă Jonna. Problema e că e cea mai mare insulă din arhipelag. Cum apare pe harta pe care o ai tu? Nu figurează buncărele pe ea, nu?

— Nu, răspunse Mattias. Probabil că trebuie să găsim o hartă cu fortificaţiile de apărare istorice pentru a putea vedea unde se află.
— Atunci ştiu cu cine să luăm legătura, zise Jonna. Te sun înapoi într-un minut.
— între timp eu verific la ce companie de telefonie mobilă e abonat Luke, spuse Mattias. Dacă avem noroc, e abonat la Telenor. Tehnicianul nostru, Hansson, are un socru care lucrează pentru companie şi poate localiza poziţia telefonului mobil mai rapid decât de obicei. în cazul ăsta putem măcar să vedem ultima sa locaţie înainte să i se descarce telefonul, aşa că vom putea să eliminăm o parte din posibilităţi.
Jonna sună la Informaţii şi află numărul lui Oile Melin, fost colonel din Artileria de Coastă şi expert în materie de fortificaţii din arhipelag, acum ieşit la pensie. Poate că acesta le putea face rapid rost de o hartă pe care să figureze locaţiile buncărelor de pe Sturko.
Avu noroc. Colonelul răspunse repede şi-i putea da răspuns pe loc. îi explică faptul că erau şase buncăre de artilerie pe insula Sturko. Jonna trebui să-l întrerupă când acesta începu să bată câmpii despre Linia Per Albin şi despre modul de funcţionare a buncărelor.
Oile Melin promise să-i trimită prin e-mail harta repede, iar trei minute mai târziu, Jonna primi notificarea. Deschise fişierul ataşat şi văzu harta pe ecran: cele şase buncăre erau marcate clar. Toate se aflau pe coasta de sud- est. Se vedeau drumuri micuţe care porneau din centrul insulei şi duceau fiecare separat la câte un buncăr, însă buncărele nu erau legate între ele. Dacă îl alegea pe cel greşit, trebuia să conducă mult până la următorul. îl sună pe Mattias ca să vadă dacă avusese succes cu Telenor.
— Da, se ocupă Hansson, îi zise. Ce noroc! Luke e pe Telenor. în câteva minute, Hansson ne va zice locaţia sa. îţi trimit harta de îndată ce îi identificăm ultima poziţie.

După douăzeci de minute, când Jonna ajunse la ieşirea spre Sturko şi porni spre sud, către insule, iar primi notificare de e-mail. Era de la Mattias şi

avea ataşată o hartă. Trase pe dreapta într-o zonă de staţionare şi deschise e-mailul. Poziţiile erau marcate cu puncte albastre, spaţiate în mod egal, până la Bredavik. Apoi se opreau brusc.
Scoase harta de la Oile Melin. La dracu'! De la Bredavik se putea ajunge la toate buncărele. Dacă telefonul lui ar mai fi avut semnal încă două minute, ar fi însemnat că Luke era la Sturko Mill, unde era o trecere. Dacă putea afla pe care dintre cele două drumuri o apucase Luke, atunci numărul posibilităţilor se înjumătăţea. N-avea niciun fel de indiciu. Puteau să se fi dus la oricare dintre cele şase buncăre. Acum întrebarea era: cu care să înceapă? Avea mai puţin de un kilometru de parcurs de la unul la altul, aşa că dacă terenul nu era prea accidentat putea ajunge rapid de la un buncăr la altul. îi sună telefonul: Mattias.
— Care-i treaba? Te-au ajutat informaţiile de la Hansson? o întrebă el.
— Din păcate, nu. De la ultimul loc unde se afla se poate ajunge la toate cele şase buncăre, răspunse Jonna. Trimit harta de la Oile Melin ca să te uiţi şi tu. Poţi să suni la Dispecerat şi să le ceri să trimită cât de repede oricât de multe echipaje sunt disponibile? Zi-le să mă contacteze pe mine când ajung în Sturko. Ar trebui să ştiu care e buncărul pe care-l căutăm până atunci.

Jonna încheie apelul, scoase arma din dotare, verifică să fie totul în ordine, o puse la loc în toc şi demară în viteză.

Un singur nor acoperi soarele timp de câteva secunde. Luke stătea neclintit în faţa intrării buncărului. Se uită în împrejurimi ca să găsească cea mai bună ascunzătoare. Rulă în gând scenariile posibile: probabil că bărbatul urma să vină cu maşina. Nevăzând maşina lui Svărd, va crede că el ajunsese primul. Cel mai probabil, urma să intre în buncăr, dar aceasta nu era o certitudine. Exista şi posibilitatea să aştepte în maşină sau să se dea jos şi să aştepte afară. Luke voia neapărat ca acesta să intre în buncăr.
înjură. Dacă maşina lui Svărd ar fi parcată undeva la vedere pe marginea drumului cu pietriş, atunci cu siguranţă că bărbatul ar intra în buncăr. într-o fracţiune de secundă se decise să o ia la goană prin pădure ca să aducă maşina. Trase pe dreapta cât mai departe pe drum şi o tuli de la maşină spre buncăr. Se uită după vreun bolovan mai mare care se afla cam la optsprezece metri depărtare de intrare. Scoase macana din teacă şi se aşeză pe poziţie. Era locul perfect: putea sta ghemuit şi vedea totodată intrarea în buncăr.
După zece minute, auzi o maşină care se apropia. Spera că era partenerul lui Svărd, şi nu Jonna sau vreunul dintre colegii ei care se prinseseră unde erau. N-aveau cum să fie multe buncăre pe insula asta, iar poliţiştii cu siguranţă urmau să le verifice pe toate. Atunci chiar că totul avea să se termine. Dacă oamenii legii colcăiau pe insulă, bărbatul s-ar fi speriat şi şi-ar fi luat tălpăşiţa, iar poliţia n-ar mai fi dat de urma lui. Căcat!

Se auzea motorul tot mai aproape, aşa că Luke se duse de cealaltă parte a bolovanului să vadă cine era. Zări maşina printre copaci: era un Volvo V40, dar nu o maşină de poliţie. Observă că era doar şoferul în autoturism, dar nu se vedea cine era. Odată ce maşina apăru din pădure, văzu clar că la volan se afla Anders Loman. Probabil că ascultase mesajele pe care i le lăsase Luke şi reuşise să găsească buncărul. Luke ieşi din ascunzătoare,

puse macana la loc în teacă şi porni repede spre maşina care tocmai se oprea la vreo cincizeci de metri de buncăr. Anders Loman ieşi din maşină, îl observă pe Luke care fugea înspre el şi-i făcu din mână.

— La dracu', Anders. Nu poţi lăsa maşina aici, zise Luke gâfâind când ajunse la el. Cred că tipul pe care-l urmărim se îndreaptă încoace, iar dacă e să-l prindem, trebuie să creadă că nu mai e nimeni pe-aici. Ascunde repede maşina.

Anders înţelese repede, întoarse capul şi căuta un loc potrivit.

— în regulă. Ce zici dacă parchez în spatele şopronului de mai jos de pe drum? întrebă el, arătând înspre construcţia de mici dimensiuni.

— N-o să meargă, spuse Luke. Intră înăuntru. Ştiu eu unde să o ascundem.

Se urcară în maşină, iar Anders dădu puţin cu spatele până ce reuşi să întoarcă. Acceleră apoi în direcţia din care venise, pe drumul care ducea în pădure.

— Trebuie să te rog să mă ierţi pentru felul în care m-am comportat zilele trecute, spuse Anders. Nu eram eu însumi. în ultima vreme mi-a fost cam greu. Sper să îmi accepţi scuzele.

— Desigur, spuse Luke. Nu-ţi face probleme.

— Trebuie de asemenea să recunosc că te-ai descurcat de minune, continuă detectivul afişând un zâmbet. Nu te-ai gândit să te înscrii în niciun program dedicat organelor poliţieneşti, nu?

Luke chicoti.

— Nici pe departe. Nu mi-a dat prin cap aşa ceva. Mă mulţumesc să lucrez cu adolescenţii.

— Unde-i celălalt tip pe care l-ai menţionat în mesaj? întrebă Anders, pe când maşina hurducăia pe drumeagul pietruit şi accidentat.

— îl cheamă Thomas Svärd, dar numele lui adevărat e Magnus Abrahamsson. L-am legat bine şi i-am pus bandă adezivă peste gură. E în buncăr, zise Luke.
înainte ca Loman să apuce să-i răspundă, Luke continuă:
— Mai vin şi alţi poliţişti? întrebă el. Dacă da, trebuie să-i opreşti ca să nu-l sperie pe tip.
— Vin trei echipaje, răspunse Anders. însă au primit ordin să se ascundă în oraş până la noi dispoziţii.
— Chiar aşa, cum de-ai nimerit buncărul cel bun? întrebă Luke. Când am lăsat mesajul, nu ştiam încă la care să merg.
— Am presupus că va fi cel aflat în extremitatea sudică, răspunse Anders. în caz că mă înşelam, pur şi simplu aş fi urmat linia mai departe, spre nord.
Luke nu pierdea din ochi pădurea ca să nu rateze cărăruia pe care ascunsese iniţial maşina lui Svärd. O zări deodată printre trunchiurile copacilor. Anders viră ca să intre pe alee şi mai înaintă puţin, până ce nu se mai vedea maşina de pe drumul pietruit. Ieşiră din maşină şi porniră la fugă printre copaci, către buncăr. Ajunşi la marginea pădurii, se opriră şi aruncară o privire asupra câmpului deschis. Stătură nemişcaţi câteva secunde, gâfâind amândoi. Ascultau să vadă dacă se auzea vreo maşină, dar nu se distingea decât ţignalul pescăruşilor care zburau deasupra insuliţelor formate din stânci.
— Propun să-l aşteptăm în buncăr, zise Luke. S-ar putea să fie înarmat, iar dacă suntem acolo, mai degrabă l-am putea surprinde decât dacă îl aşteptăm afară şi intrăm înăuntru după el. Putem să-l vedem când vine prin ambrazurile dinăuntru care dau spre vest, acele fante înguste din perete. Au fost concepute pentru cei care apărau buncărul ca să poată vedea în afară, iar duşmanii să nu poată vedea înăuntru, deci acum sunt perfecte pentru noi.

— Excelent, spuse Anders. Hai!

Porniră rapid spre buncăr. Anders intră primul. Svărd stătea pe jos, cu încheieturile legate la spate de radiator. Braţele aproape că-i păreau dislocate. Când intrară Luke şi Loman, se îndreptă de spate; chipul său nu trăda nicio expresie. Luke scoase macana şi se postă repede lângă ambrazură, scrutând drumeagul cu pietriş. Nu venea nimeni. Se întoarse şi văzu că Anders îşi scosese arma din dotare din toc şi ridicase siguranţa. Veni lângă Luke şi se uită şi el pe geam.
— Cât timp a trecut de când i-ai dat mesaj bărbatului? întrebă Anders.
Luke se uită la ceas.
— O oră şi jumătate.
— Mă întreb de ce durează atât, zise Anders. Ia doar treizeci de minute cu maşina să ajungi aici din oraş.
Se aplecă şi ridică macana pe care o sprijinise Luke de perete.
— Interesantă armă, spuse el, atingând uşor cioburile din obsidian ascuţite brici. Greutate bună. Am auzit că incaşii puteau decapita un cal cu una dintr-astea. E adevărat?
Făcu un pas-doi în spate ca să aibă loc şi testă sabia de câteva ori prin aer.
— Ai grijă, spuse Luke. Poate fi extrem de periculoasă dacă e mânuită de cineva fără pregătire specifică în utilizarea acestui tip de armă. Mai ales dacă persoana are în cealaltă mână un pistol Sig Sauer fără siguranţa trasă.
întinse mâna ca să-şi ia macana înapoi.
Anders ignoră mâna lui Luke. Mai făcu doi paşi în spate şi îndreptă pistolul spre el.

— Dă-i drumul, spuse el, arătând cu capul înspre Svărd.

53.

Luke se holbă la Anders Loman, privindu-l ca să vadă semnele cum că acesta glumea, dar ochii detectivului erau două sloiuri de gheaţă. Gura sa nu trăda nici cel mai slab zâmbet. Doar mâna în care ţinea pistolul lăsa să se vadă faptul că nu era calm: tremura.

— Nu-i nevoie să mă ameninţi cu arma să-l dezleg, spuse Luke.

Acum chiar că a luat-o razna, se gândi el în sinea lui. Văzuse semnele în prealabil, când Loman avusese acel acces de furie în sala de conferinţe. Pesemne că boala îl împinge spre o cădere nervoasă.

— De ce vrei să-i dau drumul? întrebă el.

— Fă ce-ţi zic, spuse Loman. Dezleagă-l acum! Repede!

La cum urla, Luke îşi dădu seama că trebuie să facă ce-i zicea Loman, căci părea complet sărit de pe fix. Luke se duse spre Svărd, se aplecă şi începu să slăbească nodul cu care-i legase încheieturile de radiator. Umblă la legătură câteva clipe, după care se ridică. Simţea cum picioarele i se fac gelatină, iar gura îi era uscată.

— Tu, îi spuse lui Loman. Tu erai celălalt bărbat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Loman. îţi promit că te împuşc dacă nu faci ce-ţi zic. Dezleagă nodul ăla acum!

Vedea în ochii lui Loman că nu se mai putea înţelege cu el. Anders Loman cel cu care interacţionase mai devreme nu mai era aici. Poate că acea versiune a detectivului nici măcar nu fusese reală de la bun început. Luke se aplecă şi continuă să se chinuie cu desfacerea nodului, încercând să respire

profund şi încet, ca să-şi poată controla trupul. Dacă intra acum în panică, nu mai avea nicio şansă de scăpare.
îl auzi pe Loman mişcându-se. Ridică privirea şi îl văzu făcând câţiva paşi în spate către ambrazură, cu pistolul îndreptat în continuare asupra lor. Odată ajuns la fantă, stătu cu spatele şi ascultă să vadă dacă se apropia vreo maşină. Luke îşi dădu seama că era îngrijorat să nu cumva să vină Jonna sau vreun alt echipaj. Ieşi din firidă.
— Cât de greu e să dezlegi nenorocitul ăla de nod?! răcni Loman.
Stătea la perete, între el şi Svärd, ca să poată vedea ce făcea Luke. Chiar în acel moment, Luke slăbi ultima bucată de frânghie, aşa că Svärd era liber. Se ridică şi-şi desfăcu banda de pe gură. Se schimonosi exact în momentul în care o desprinse rapid.
— Mersi, îi zise lui Loman şi scuipă pe jos. Hai, rezolvă-l şi să plecăm repede de-aici.
— Leagă-l pe american de radiator, îi spuse Loman lui Svärd. Ar trebui să stea exact în poziţia în care stăteai tu, iar frânghia trebuie legată la fel de strâns. Repede, fa ce-ţi zic.
— De ce? întrebă Svärd. Nu poţi să-l împuşti mai degrabă?
— Fă cum zic eu! urlă Loman.
— Bine, bine, zise Svärd. Nu te ambala.
Se aplecă şi luă frânghia cu care fusese legat. Loman se îndepărtă puţin de Svärd, însă ţinu în continuare arma îndreptată spre Luke.
— Dă-ţi jos haina şi mergi frumuşel la perete, apoi ia loc unde stătea Svärd.

Luke se uită la el. Se tot dăduse în spate, iar acum stătea în mijlocul încăperii cu pistolul armat şi îndreptat direct asupra sa. Luke se întrebă dacă să se arunce înspre el cu toată forţa, dar îşi dădea seama că riscul era prea

mare. Loman era la cel puţin doi metri de el, iar toată atenţia sa era îndreptată asupra lui Luke. N-avea şanse de izbândă. îşi dădu jos jacheta şi păşi încet spre Svărd.

— De ce, Anders? întrebă când ajunse la perete şi se aşează pe jos. De ce faci asta? De ce i-ai ucis pe toţi acei oameni?

Loman nu se obosi să-i răspundă la întrebări. în schimb, îi dădu ordine lui Svărd.

— Mai repede! Leagă-l acum!

Svărd se mişcă repede. Loman stătea în picioare ca să poată supraveghea tot ce se întâmpla. Voia să se asigure că Svărd făcea ce i se zice cum trebuie şi repede.

— Presupun că ai să mă ucizi, zise Luke. Nu ţi se pare rezonabil ca, înainte de a face asta, să-mi zici motivul? Care e justificarea?

Loman nu răspunse. Se duse iar la uşă şi o deschise, însă ţeava pistolului tot spre ei era îndreptată. Ascultă.

— Ţi-a făcut plăcere să o omori pe micuţa Agnes? întrebă el.

Nicio reacţie din partea lui Loman. Svărd terminase de legat nodul. Se ridică.

Loman se aplecă şi verifică dacă era strâns: fu mulţumit.

— Cum ţi-au murit copiii? întrebă Luke.

— Naiba să vă ia de americani, mereu daţi din gură, zise pe când trecea macana din mâna stângă în cea dreaptă, schimbându-i locul cu pistolul.

Fără niciun semn care să-i trădeze intenţia, Loman ridică macana în aer şi o trimise cu toată forţa lui spre gâtul lui Thomas Svărd. Cioburile din obsidian asemenea unor pumnale făcură contact cu victima la un unghi care venea de sus, căci mai întâi au tăiat muşchii oblici de la gât, apoi muşchii

mai mici şi ţesutul conjunctiv, pentru ca mai apoi să secţioneze traheea la aceeaşi înălţime cu laringele. Cuţitul se opri la vertebra cervicală. Sângele începu să curgă şuvoi pe jos, îmbibându-i tenişii lui Luke şi făcând o baltă la picioarele lui Loman. Acesta făcu nişte paşi înapoi ca să nu îl stropească tare. Trupul neînsufleţit al lui Thomas Svărd căzu greoi pe pat, care începu repede să se umple cu sângele ce tot ţâşnea din rana deschisă de la nivelul gâtului acestuia.
Anders Loman stătu nemişcat câteva secunde, uitându-se la corpul lui Svărd. Era linişte deplină în buncăr. Se auzea numai cum gâfâia Loman. Luke se uita la el în timp ce încerca să scape din strânsoare; tot încerca să nimerească nodul. Spera că răposatul nu prea se pricepea să lege noduri. Loman se duse repede la pat şi şterse cu grijă mânerul armei. Luke îşi dădu seama că acesta voia să facă să pară că el era cel care aproape îl decapitase pe Svărd. însă trebuia să se asigure că pe mâner erau amprentele lui Luke ca să poată demonstra că el îl ucisese.
Loman aşează macana pe pat şi se postă în faţa lui Luke. Puse pistolul la loc în toc, scoase o pereche de mănuşi subţiri negre din buzunar, şi le puse repede, apoi băgă mâna în buzunarul interior al hainei, de unde scoase o casetă neagră; era de mărimea unui toc de ochelari. Acum Luke înţelese de ce Loman îi ceruse să-şi dea jos haina.
— Totul va decurge rapid, îi spuse Loman, ca şi cum îl liniştea. Durează un minut până ce îţi pierzi cunoştinţa, după care n-ai să mai simţi nimic. Svărd a reuşit să te ademenească aici şi să-ţi administreze serul, iar când ţi-ai dat seama, i-ai tăiat gâtul. Apoi ai adormit ca un prunc. Eu am fost primul care a ajuns la locul faptei, dar, din nefericire, era prea târziu ca să mai pot face ceva.

Ridică mâna în care avea seringa şi o ţinu în lumină: apăsă pistonul ca să iasă câteva picături din lichidul opac. Luke renunţă la încercarea de a dezlega frânghia. Acum era vital să se concentreze pe ţinerea la distanţă a lui Loman, care venea spre el dinspre partea stângă. Se pregăti să-l lovească în genunchiul drept cu piciorul stâng. Când Loman se opri la mai puţin de un metru de el şi se aplecă, Luke profită de şansa ivită şi îl lovi cu toată

puterea în partea inferioară a genunchiului. Fusese o lovitură bine aplicată: Loman căzu pe spate înspre pat şi se lovi cu capul de margine. Luke trase de frânghie ca să se poată apropia şi încercă să-l mai lovească o dată, însă Loman căzuse prea departe de el.
Loman gemu şi duse mâna la ceafa. Se ridică şi se uită după seringă, pe care o scăpase în momentul căderii. Luke se uită şi el împrejur şi o zări primul. Era pe ciment, chiar lângă el. încercă să se târască mai aproape de perete ca să o poată lua cu picioarele, dar Loman observă ce făcea şi se aruncă în faţă, apucând-o înainte ca Luke s-o poată strivi cu piciorul. Se vedea că Loman e furios: se plantă în faţa lui Luke şi-şi scoase cu un gest violent arma din toc. Ezită, însă, pe măsură ce i se mai limpezea mintea. Luke îşi dădu seama că nu putea să-l împuşte dacă voia ca povestea inventată de el să ţină în faţa poliţiei. Loman îşi puse iar pistolul la loc. Luă seringa în mâna dreaptă şi se duse iar spre Luke, de data aceasta din partea opusă. Se apropie mai precaut. Luke încercă să îl lovească; îl atinse, însă unghiul era prea strâns ca lovitura să acumuleze forţă suficientă. Când Loman se afla cam la jumătate de metru de Luke, încercă să-i aplice o lovitură cu genunchiul, însă acesta nu se apropiase îndeajuns ca lovitura să aibă impact.

— N-are niciun rost să te chinui, zise Loman. N-ai să mă poţi opri.

54.

Jonna auzi vocea cuiva şi, pentru că venise în fugă, se chinui să nu mai gâfâie atât de tare, ca să nu o audă cei din buncăr. Se poziţionă cu spatele la peretele clădirii, lângă una dintre ambrazuri.

Evident că începuse verificarea buncărelor din capătul greşit: pornise de la cel aflat în extremitatea nordică. De fapt, cel pe care îl căuta era cel din direcţia opusă. Erau la distanţă de aproximativ jumătate de kilometru unele de altele, iar Jonna înjurase cu voce tare de cinci ori, de fiecare dată când vedea că fortificaţiile sunt încuiate. Parcursese în pas alergător cei aproape doi kilometri pe malul apei cât de repede o ţinuseră picioarele; de-a lungul malului era o cărare care făcea legătura între primele trei buncăre. Fugise pe stânci, printre ramurile spinoase ale arbuştilor şi pe teren mlăştinos restul drumului. începea să se îndoiască de locaţie când văzuse că nici cel de-al cincilea nu era cel căutat, şi se întrebase dacă nu cumva Luke se exprimase greşit: poate că spusese „Sturko”, dar voia să zică „Tjurko”. Nu-i uşor pentru un imigrant american să facă diferenţa dintre consoanele iniţiale din cele două cuvinte. Cu toate acestea, când se apropiase de ultima fortificaţie şi zărise cele două maşini parcate în apropiere, simţise că dăduse în sfârşit de buncărul cu pricina.

Jonna auzi limpede pe cineva dinăuntru spunând: „N-are niciun rost să te chinui. N-ai să mă poţi opri”.

Recunoscu vocea: era Anders Loman. Cum ajunsese aici? Nu era la chimioterapie? Cum de ştiuse care era buncărul cel bun? Nu reuşea să pună cap la cap piesele. Se aplecă încet în faţă spre fanta ambrazurii şi aruncă o privire înăuntru.

îşi muşcă limba ca să se abţină să nu scoată vreun sunet când realiză ce vedea. Trase repede capul înapoi. încercă să înţeleagă situaţia. Trebuia să

acţioneze rapid. Totodată, creierul ei se chinuia la capacitate maximă să înţeleagă imaginea pe care tocmai o văzuse.
De ce încerca Anders să îl injecteze pe Luke cu ceva? Cine-l omorâse pe bărbatul acela? Luke? Să fi fost Luke?
Nu înţelegea nimic, dar ştia că trebuie să intervină şi să pună capăt situaţiei. îngenunche în faţa deschizăturii înguste a ambrazurii, ţinu arma cu ambele mâini şi îndreptă ţeava exact asupra lui Loman:
— Nu mişca! Aruncă seringa şi fa un pas în spate!
Loman înţepeni chiar pe când se pregătea să execute mişcarea al cărei rezultat ar fi fost otrăvirea lui Luke. Ridică privirea spre fanta din zid şi văzu mai întâi arma, apoi pe Jonna. în acel moment, Luke profită de şansa apărută. Era exact clipa mult aşteptată. Cu o ultimă sforţare, ridică în aer piciorul stâng şi-l lovi pe Loman în cap cu laba piciorului cu toată puterea care-i mai rămăsese. Fu o lovitură puternică, dar nu aplicată perfect. Capul lui Loman se duse în spate şi se izbi de peretele din ciment. Acesta îşi pierdu cunoştinţa şi căzu.
— Jonna, uşa e deschisă, strigă Luke.
Jonna porni în fugă şi dădu ocol buncărului, coborî treptele şi deschise uşa. Ţinea pistolul îndreptat în faţă. Loman se ridică şi-şi scoase şi el arma, pe care o îndreptă spre capul lui Luke.
— Aruncă arma, Anders! strigă Jonna.
Loman nu avea nicio reacţie. Se uita la Luke cu o privire distantă.
— Anders. Gata, s-a terminat. Aruncă arma la podea înainte să mai răneşti pe cineva, zise ea, deşi încă nu pricepea exact ce se petrecuse.

Deodată, Loman se întoarse brusc înspre Jonna. Aceasta tresări şi îndreptă ţeava pistolului spre pieptul colegului său. Loman clătină din cap, luă arma de la tâmpla lui Luke, îşi băgă ţeava în gură şi apăsă pe trăgaci.

55.

Jonna nu mai văzuse niciodată pe cineva luându-şi propria viaţă. Nici nu mai văzuse vreodată pe cineva care fusese împuşcat. Sunetul armei care se descărcase îi reverberă în cap şi, având întipărită în minte imaginea creierilor lui Anders Loman împrăştiaţi pe peretele din beton, fugi repede afară şi vomită pe treptele de la intrarea în buncăr.

După câteva minute, intră înapoi. Nici nu-şi auzea propriii paşi. Timpanele îi fuseseră sparte de sunetul împuşcăturii. Aerul era încărcat de mirosul de praf de puşcă, amestecat cu mirosul puternic de sânge. încercă să nu se uite nici la perete, nici la corpul inert al lui Anders Loman care zăcea acum pe jos pe jumătate întins, pe jumătate sprijinit de perete, lângă Luke. Acesta nu reuşise să îşi elibereze încheieturile din strânsoarea legată de Svărd. Jonna se duse repede spre el şi-l ajută să scape. Niciunul nu zicea nimic. Când Luke se ridică, o cuprinse în braţe.

— Mulţumesc, îi spuse el. Acum suntem chit.

Făcu un pas în spate şi o privi în ochi. Avea o privire pierdută, iar chipul îi era palid. Luke se uită înjur să vadă unde putea Jonna să stea puţin jos. Patul nu era o opţiune, căci acolo zăcea trupul însângerat al lui Svărd. Luke se duse la masa de lângă perete, luă scaunul şi-l mută în mijlocul încăperii. O conduse apoi pe Jonna spre el şi o aşează. Deschise uşa ca să intre aer curat, apoi se lăsă pe vine, lângă ea. O luă de mână. Jonna se aplecă în faţă şi-i cuprinse capul în palme.

— Anders e cel care i-a tăiat capul bărbatului de pe pat? îi şopti ea. Sau ai fost tu?

— Anders, răspunse Luke. M-a luat complet prin surprindere. N-am avut cum să-l opresc.

Deodată, se auzi o voce prin aceeaşi fantă prin care privise şi Jonna mai înainte:
— E cineva? Aveţi situaţia sub control?
Era patrula trimisă să vină în ajutor la buncăr.
— Liber! strigă Luke. Puteţi intra.
— Gustafson! Tu eşti? Putem intra?
Jonna săltă capul şi se uită spre ambrazură. Zări mustaţa ca de morsă a colegului său, Hansson.
— Da, zise. Găsiţi pe cineva care să preia cadavrele. Avem doi morţi.
Primi o notificare pe telefon, iar Jonna îl scoase din buzunar şi verifică să vadă cine era. Mattias îi trimisese mesaj să vadă dacă e totul în regulă.
Jonna se ridică în picioare.
— Trebuie să-l sun pe Mattias să-i spun ce s-a petrecut, zise ea şi ieşi afară.
Ajunsă pe treptele din faţă, dădu peste Hansson şi Elvenăs. Le descrise succint ce se petrecuse, apoi se îndepărtă ca să-l sune pe Mattias.
După două zile, Luke fu convocat la poliţie de către Jonna ca să dea o declaraţie cu privire la cele întâmplate. Mattias, Jonna şi Luke luară loc la masa din sala de conferinţe, unde discutaseră cu Anders Loman cu doar câteva zile înainte, atunci când acesta avusese un acces de furie şi ieşise mânios din încăpere.

— Mulţumim că ai venit, Luke, spuse Jonna. Putem începe prin a-ţi relata ce am aflat eu şi Mattias deocamdată. Desigur, poţi interveni oricând cu diverse completări pe parcurs.

îi dădu cuvântul colegului ei, iar Mattias spuse că elaboraseră teoria cu privire la întreg şirul de evenimente pe baza informaţiilor primite de la Jenny Dahl.

— Apropo, cum se simte? întrebă Luke.

— Starea ei e destul de bună având în vedere cele petrecute, răspunse Jonna. Desigur, e extrem de tulburată în urma şocului prin care a trecut, dar are un terapeut priceput şi probabil va reuşi să depăşească trauma. A, şi trebuie spus că îţi este foarte recunoscătoare. Mi-a zis să-ţi transmit asta din partea ei.

Luke încuviinţă în semn de apreciere.

— Voi începe prin a spune că Loman şi Abrahamsson au curmat vieţile a opt foşti scientologi şi a unei educatoare înainte de a-i opri tu, îi spuse Mattias lui Luke.

— Educatoare? repetă Luke mirat.

— Abrahamsson avea nevoie de bani şi se întreţinea prin vânzarea de fotografii cu minori pe un site internaţional pentru pedofili. A reuşit să falsifice diverse acte şi să obţină un post de suplinitor la o grădiniţă din Kungsholmen cam în aceeaşi perioadă când a ucis-o şi pe Maria Palm. Nişte părinţi au găsit-o pe directoarea grădiniţei sugrumată la ea în birou, iar în camera dejoacă au descoperit şapte copii, dintre care cinci dezbrăcaţi. Am găsit şi poze cu minorii pe aparatul foto al lui Abrahamsson.

— Pe baza probelor adunate, se pare că Abrahamsson a acţionat singur când a ucis-o pe femeie, interveni Jonna. Nu credem că Loman a fost implicat. Probabil că Abrahamsson a intrat în panică atunci când l-a prins directoarea asupra faptei.

— Iar pe Max Billing probabil Loman l-a ucis singur, zise Luke. Maria Palm şi Billing au murit în aceeaşi zi, miercurea trecută.

Jonna încuviinţă.

— Credem că Loman era stresat de anchetele desfăşurate de noi şi voia ca planurile să-i fie îndeplinite cât mai repede. Deci i-a cerut lui Abrahamsson să se ducă la Stockholm, în timp ce el l-a ucis în aceeaşi zi pe Max Billing.
— Restul crimelor probabil pornesc de la evenimentele legate de activităţile desfăşurate de Biserica Scientologică în Karlskrona, la începutul anilor '90, continuă Mattias. După câte ai înţeles şi tu, Jenny făcea şi ea parte din Biserică la acea vreme. Iubitul ei era şi el membru. îl chema Daniel Loman.
— Deci el era fiul lui Anders, spuse Luke.
— Da, zise Mattias. Când avea nouăsprezece ani, Daniel s-a spânzurat la puţin timp după ce sora lui, Âsa Loman, şi ea scientolog, a murit în mod tragic din cauza unui cheag de sânge din plămânul stâng. Era cu doar un an mai mare decât el.
— Presupun că Loman a învinuit Biserica Scientologică pentru tragedie? întrebă Luke.
— în mod clar aşa a privit lucrurile, spuse Mattias.
— Jenny a fost cea care l-a găsit pe Daniel spânzurat de uşa de la baie, în cabana lor de pe insula Trummenăs. La picup se auzea piesa „Tema Navei- Mamă" de Chick Corea, iar pe pernă îi lăsase un fel de bilet de adio.
— Cu acelaşi citat găsit în casele celor ucişi de Loman şi Abrahamsson, completă Luke.
— Voia ca aceia pe care-i considera vinovaţi pentru moartea copiilor săi să simtă acelaşi lucru prin care trecuse şi fiul său, interveni Jonna.

— Potrivit celor relatate de Jenny, Loman avea dreptate, continuă Mattias. Âsa Loman era instabilă psihic şi a ajuns la spital. Scientologii au externat- o şi au luat-o acasă, unde i-au aplicat propriile tratamente. Când starea ei s- a agravat, au refuzat să o ducă la spital, aşa că aceasta a murit într-un final. Daniel a fost devastat, a căzut într-o depresie puternică şi s-a sinucis.

— Am verificat şi trecutul lui Anders Loman, continuă Jonna. în ianuarie 1994, la câteva luni după moartea lui Daniel, Anders şi soţia lui au divorţat. Căsnicia lor se pare că nu a putut supravieţui morţilor ambilor copii. Loman şi-a depus dosarul şi a primit mai apoi un post la Serviciul de Securitate de la Stockholm, unde a lucrat până în mai 2012, când a candidat şi obţinut postul de aici. Soţia lui a fost diagnosticată cu Alzheimer acum cinci ani şi trăieşte la un cămin de aici din oraş.
— Loman a primit diagnosticul de cancer în februarie 2012, spuse Mattias.
— Deci cam acum doi ani, zise Jonna. Mattias încuviinţă.
— Doctorii i-au mai dat maximum doi ani, completă el. Credem că atunci s- a hotărât să facă toate astea. E evident că avea în minte să se răzbune încă de când i-au murit copiii, iar când a aflat că nu mai are mult de trăit, a început să-şi pună la cale răzbunarea.
— Dar nu ştia nimeni de la secţie despre copiii lui Loman şi despre legătura cu scientologia? întrebă Luke. N-ar fi trebuit ca cineva să reacţioneze când scientologii au început să fie ucişi în serie şi să fi făcut legătura cu Loman şi cele petrecute acum douăzeci şi trei de ani?
— Da, ai zice că ar fi trebuit să se prindă cineva, spuse Jonna. La secţie lucrează cel puţin două persoane care erau în activitate la acea vreme, însă au fost complet prinse cu ancheta din cazul Yara, la care au lucrat zi-lumină, aşa că, din păcate, n-au fost la curent cu ancheta noastră. Poate că am fi reuşit să îi salvăm pe Maria Palm şi pe Max Billing dacă respectivii colegi ar fi fost informaţi corespunzător.
— Mă îndoiesc, zise Mattias. A trecut abia o săptămână de când ne-am prins că cineva ucide scientologi. Nu sunt deloc sigur că i-am fi putut opri chiar dacă am fi fost conştienţi de la început de legătura cu Loman.

— Oricum ar fi, continuă Jonna, Loman a plănuit totul în cele mai mici detalii. I-am percheziţionat apartamentul ieri şi am descoperit numeroase

probe. Toate se aflau la el pe calculator: informaţii generale şi imagini cu vechii membri, rutinele lor zilnice, rezervări la hotel şi bilete de avion şi de tren, documente privind achiziţia buncărului de apărare de pe insula Sturko de la Administraţia pentru Fortificaţii, comenzi de echipamente. Tot ce vrei.

— M-am tot întrebat de unde legătura cu Abrahamsson, spuse Luke. Cum a intrat în peisaj? De ce Loman nu a comis singur crimele?

— Nu ştim cu certitudine, spuse Jonna. Teoria mea e că devenise prea slăbit din punct de vedere fizic, atât de la boala în sine, cât şi de la chimioterapie, deci avea nevoie de altcineva care să facă munca grea. Poate că nu a vrut să se supună riscurilor. Avea de gând să ucidă zece persoane, iar dacă eşua de la prima crimă şi era prins şi încarcerat, nu se mai putea răzbuna. Apelând la Abrahamsson, avea un intermediar. Dacă acesta era arestat, poate că Loman putea duce planul la îndeplinire singur.

— Ba chiar poate că avea în vedere şi propria reputaţie după moartea sa, interveni Mattias. Poate că avea în gând să-l ucidă oricum pe Abrahamsson odată ce erau ucişi toţi cei de pe listă, iar el avea să fie cel care rezolva cazul. Atunci putea muri cu numele neîntinat.

— Deci Loman l-a angajat pe Abrahamsson? întrebă Luke.

— Nu credem că-i atât de simplu, răspunse Jonna. Abrahamsson nu era asasin de profesie. Era pedofil şi probabil mai ucisese oameni şi înainte de asta, dar în acel caz, două dintre victimele sale fuseseră copii. Abrahamsson era nepotul lui Loman, deci vărul Âsei şi al lui Daniel, de aceeaşi vârstă cu acesta din urmă. Am vorbit cu mama lui şi am aflat că, în copilărie, stătea uneori acasă la unchiul său şi familia acestuia, şi era apropiat de verii lui. A fost eliberat din închisoarea din Kalmar în decembrie 2013, după ce a ispăşit o pedeapsă de zece ani pentru violul deosebit de grav a doi minori. Procurorul n-a putut furniza suficiente dovezi pentru a-l condamna pentru uciderea celor două victime. Odată ieşit din închisoare, s-a mutat imediat la Karlskrona, iar pe 21 ianuarie a fost atacat în propriul apartament din Kungsmarken, agresat şi castrat de Jorgen Gustafsson, şeful bandei „Răzbunătorii” din Kalmar. Unul dintre copiii pe care îi agresase sexual Abrahamsson era chiar nepoata lui Jorgen. Loman a avut grijă de

Abrahamsson, a aranjat să primească o nouă identitate şi i-a permis să locuiască în buncărul de apărare de pe insula Sturko, iar în schimb acesta l- a ajutat pe unchiul său să se răzbune.

— Specialiştii noştri informaticieni au reuşit să spargă contul de Google al lui Loman ca să putem avea acces la e-mailurile dintre acesta şi Abrahamsson, zise Mattias. E clar că Loman l-a şi amenințat pe acesta din urmă că, dacă nu-l ajută cu punerea în aplicare a planului său, îi spune lui Jorgen Gustafsson unde se ascunde.

— A, da, spuse Jonna. Cei doi bărbaţi care au intrat prin efracţie în cabana ta făceau parte din banda „Soldaţii Forţei” din Spjutsbygd, şi suntem destul de siguri că Loman i-a tocmit să te oprească din a te mai amesteca în acest caz. N-am apucat încă să îi interogăm, însă am găsit adresa de e-mail a unuia dintre ei în calculatorul lui Loman.

— Cum rămâne cu deplasările lui Viktor şi Max Billing în Rusia? Au avut cumva ceva de-a face cu toată treaba asta? întrebă Luke.

— Din câte am dedus, nu, răspunse Jonna. Probabil erau doar călătorii în interes de serviciu.

Au stat în tăcere câteva clipe toţi trei. Luke cugetă puţin asupra întregii chestiuni: Loman orchestrase un plan al cărui obiectiv final era răzbunarea şi pe care îl pusese la cale în cele mai mici detalii, toate astea la douăzeci şi unu de ani de la moartea copiilor săi. Douăzeci şi unu de ani de ură acumulată în tot acest timp şi eliberată în cele din urmă prin acest val de răzbunare, a cărui motivaţie se poate să fi fost speranţa că va dobândi, astfel, o oarecare liniște.

— Mai am o singură întrebare, zise Luke. De ce a fost ucisă Agnes?

— Nu ştim, spuse Jonna. Putem doar să formulăm presupoziţii. Se pare că Abrahamsson a fost cel care a pregătit totul. El a păcălit victimele să îi dea drumul în casă, le-a administrat opiaceul şi le-a pus laţul în jurul gâtului. El s-a ocupat de muzică şi de biletul de adio. Odată ce totul era pregătit, Loman venea ca să urmărească întreg spectacolul. Probabil acela era

momentul care îi făcea plăcere sau pe care nu voia să îl rateze. E greu de înţeles de ce a hotărât Abrahamsson să o omoare pe Agnes. N-ar fi putut depune mărturie împotriva sa pentru că avea doar patru ani. Cu toate acestea, i-a dat otravă, asta după ce a agresat-o sexual. De-a dreptul oribil.
Jonna văzu cum Luke păleşte deodată, iar atunci şi-a dat seama că acesta nu ştia ce îi făcuse Abrahamsson micuţei Agnes. Se blestemă în sinea ei pentru că fusese atât de insensibilă. înainte să apuce să spună ceva, se auzi o bătaie la uşă. Jonna strigă:
— Intră!
O agentă de poliţie băgă capul pe uşă.
— Conferinţa de presă începe în zece minute, veniţi?
— Venim şi noi, spuse Jonna. Mattias, te duci tu înainte cât termin eu de vorbit cu Luke?
Mattias încuviinţă, îşi luă lucrurile şi ieşi din sală. Jonna îl privi pe Luke: avea ochii întunecaţi şi mandibula îi era tensionată.
— Nu vreau să ştiu ce i-a făcut gunoiul ăla, zise el. Nu acum.
— îmi pare atât de rău că nu ţi-am zis mai devreme, dar...
— Jonna, e în regulă, o întrerupse el. înţeleg. Nu vreau să vorbesc despre asta.
Se ridică.
— Conferinţa de presă e despre cazul nostru? întrebă Luke.
— Da, dar nu vom putea da prea multe informaţii, zise Jonna. Ancheta e departe de a se fi încheiat.

— Ţi-ai mai revenit după cele petrecute în buncăr? o întrebă el.

— N-am reuşit să dorm deloc o noapte întreagă, zise ea. Mă acaparează coşmarurile. Cred că ţi-ai dat şi tu seama că a fost o săptămână grea şi pe plan personal pentru mine. Odată ce se încheie ancheta, îmi iau un concediu îndelungat. Plecăm undeva, doar eu şi copiii. Singuri.
— E aşa de serioasă treaba?
— Da, e groasă rău. M-am căsătorit că bărbatul nepotrivit.
— O investiţie prost gândită? Jonna zâmbi cu jumătate de gură.
— O, da, spuse ridicându-se de pe scaun. Ce-ai să faci acum? Luke ridică din umeri.
— Am să continui să lucrez cu adolescenţii mei cu probleme, îi răspunse. Au nevoie de mine, şi eu de ei.
Stătură în tăcere o vreme.

— Am nevoie să ies la aer, zise Luke. Sună-mă oricând dacă ai chef să admiri priveliştea din Bjorkholmen. Mi-ar face mare plăcere să-ţi fac turul zonei.

Nota autorului

Kult este o operă de ficţiune, dar unele părţi importante prezintă cu acurateţe evenimente adevărate.

Am devenit membru al Bisericii Scientologice în 1978, pe când aveam douăzeci de ani, în oraşul meu natal Hässleholm, aflat în zona de sud a Suediei. Descrierile perioadei în care Jenny a făcut parte din congregaţia scientologică, felul în care a fost atrasă iniţial de Biserică, ce a văzut, cum a fost tratată, detaliile cu privire la studiile ei, toate acestea pornesc de la propriile experienţe. Gândurile, temerile şi preocupările lui Jenny în aceste momente sunt identice cu propriile reacţii avute în acele situaţii. Sună straniu, însă grupul nostru chiar a săpat ca să găsească intrarea pe Navă, exact aşa cum am descris în cartea de faţă. Conducerea congregaţiei din Hässleholm ştia despre descrierea făcută de L. Ron Hubbard cum că Xenu, despotul galactic, a încarcerat un grup pe o planetă aflată la periferia Universului, acum 75 de milioane de ani. Liderii noştri credeau că ştiu cu exactitate unde e îngropată nava spaţială a grupului respectiv: pe coasta sudică a ţării. Prin urmare, am început săpăturile.

Acest episod extraordinar a fost unul dintre motivele pentru care am decis să părăsesc cultul. La acea vreme, aveam douăzeci şi cinci de ani şi o viaţă întreagă înainte. Experienţele mele din cadrul scientologiei m-au afectat profund, atât pe termen scurt, cât şi lung. Atunci când am devenit membru, am pus capăt unei cariere sportive promiţătoare şi am întrerupt contactul cu familia şi prietenii pentru a-mi putea dedica viaţa scientologiei. Mi-a luat mult timp să pot reclădi acele relaţii. Din nefericire, unele n-au mai putut fi reparate.

Mulţi ani mai târziu, când mi-am întemeiat propria familie, am decis în cele din urmă să explorez în profunzime motivele care m-au determinat să fac acele lucruri, aşa că am hotărât să scriu Kult. în timp ce lucram la carte,

eram profund conştient de faptul că tinerii sunt cei mai vulnerabili în faţa virusului mental răspândit de grupuri nocive precum scientologia şi de liderii cultului. Aceste grupuri se aseamănă, fie că vorbim despre un cult de nebuni (iar scientologia intră în această categorie), fie despre o grupare politică sau religioasă violentă şi extremistă. Sper că această carte şi prelegerile pe care le ţin în prezent adolescenţilor vor face tinerii mai conştienţi şi mai rezistenţi în faţa tentaţiilor cu care încearcă să-i ademenească cei care susţin că au descoperit adevărul şi rezolvarea tuturor problemelor. Cei care fac astfel de afirmaţii nefondate sunt mincinoşi.
Scenele în care am descris moartea surorii lui Daniel, Âsa, sunt bazate îndeaproape pe evenimentele adevărate petrecute la Clearwater, în statul american Florida, în 1995. Lisa McPherson, o tânără membră a Bisericii Scientologice de acolo, a murit pe 5 decembrie 1995 după ce a fost izolată şi „tratată” de membrii Bisericii timp de şaptesprezece zile. Unele circumstanţe din descrierea morţii Âsei sunt diferite faţă de cazul Lisei, iar aici amintesc tentativa de suicid a Âsei, pe care am inclus-o în carte din raţiuni dramatice. în afară de aceste aspecte, episodul descrie cu acurateţe evenimentele premergătoare morţii Lisei McPherson. Găsiţi cu uşurinţă informaţii suplimentare pe Internet şi sfătuiesc pe oricine citeşte această carte să şi facă acest lucru.

Lisa McPherson nu a avut un frate care s-a sinucis. L-am creat pe Daniel din considerente dramatice, dar şi ca să arăt faptul că sinuciderea nu este nici pe departe un fenomen neobişnuit în cadrul Bisericii Scientologice. în decursul anilor în care am fost membru şi la puţin timp după aceea, doi membri ai congregaţiei mele au recurs la acest gest disperat. Ambii erau tineri talentaţi, care mai aveau multe de văzut şi trăit pe acest pământ. Aceasta e una dintre marile tragedii de care se face vinovată Biserica Scientologică: efectele devastatoare pe care le are asupra tinerilor care fie se alătură cultului de la o vârstă fragedă, fie ai căror părinţi devin membri în copilărie sau sunt deja membri la momentul naşterii acestora. Merită menţionat şi faptul că Quentin Hubbard, fiul fondatorului Bisericii, L. Ron Hubbard, şi-a luat propria viaţă la vârsta de douăzeci şi doi de ani, în 1976.

Am avut noroc că am putut scăpa. Am dus o viaţă bună şi nu trece zi în care să nu fiu recunoscător că am plecat. în încheiere, persoana căreia vreau să-i mulţumesc din suflet este Hanna, soţia şi prietena mea cea mai bună, sfătuitoarea mea şi cea care mi-a fost alături cu fiecare pas pe care l-am parcurs în această călătorie. Mi-a ascultat multe idei proaste, a înţeles cum să le dea uitării cu blândeţe şi a recunoscut mereu ideile bune atunci când eram îndeajuns de norocos să-mi vină vreuna. A fost de asemenea gata să mă urmărească seară de seară, weekend de weekend, cum am stat în fotoliu cu laptopul pe genunchi. îţi mulţumesc, Hanna. îi dedic romanul Kult cu toată dragostea.
Stefan Malmström, mai 2019